

Papp Diána

Szerdán habcsók

„Elbűvölő!”

Sabján Johanna főszerkesztő,

Cosmopolitan

„Szellemes, csajos és finom.

Utóbbi a szó minden értelmében.”

Anry Soós Éva főszerkesztő,

JOY, Shape

„Humorban, iróniában gazdag!”

Balázs Enikő szerkesztő,

Nők Lapja Café

„Habcsók, ami nem hizlal!”

Keresztes Nikolett PR-menedzser,

TV2

„A Szerdán habcsók rólunk szól.”

Zellei Dóra főszerkesztő,

Maxima

„Én nagyon nevettem!”

Lami Júlia vezető szerkesztő,

Elle

Papp Diána

*Szerdán
habcsók*

© Papp Diána, 2012 ©

XXI. Század Kiadó, 2012

Borító illusztráció: Keszeg Ágnes

ISBN 978 963 893 792 6

I.

Minden végzet nehéz

Lerúgta a magas sarkúját, kikereste a retikülből az apja szerszámoskamrájából előkotort iránytűt, beállt a nappali közepére, és próbálta megállapítani, merre is van északkelet. Apja röviden elmondta, hogyan használja az iránytűt, de persze megint nem figyelt. Forgott a tengelye körül, mintha az bármit is segítene a szerkezetnek, majd rájött, hogy ettől csak hányingere lesz, és gyorsan kikereste a neten az útmutatót. Végre kellő határozottsággal kirajzolódott, merre van a keresett irány. A szoba északkeleti oldalán egy szinte a teljes falon átfutó ablak és alatta egy hatalmas komód volt.

– Na, ezt kellene most egyedül elmozdítani, anélkül hogy hasi vagy gerincsérvet kapnék, esetleg magamra borítanám, és a főbérő találna rám az egy hónap múlva esedékes fizetésnél – gondolta.

Minden erejét és koncentrációs képességét összeszedte, a komód jobb felét az ablaktól kitolta, húzta addig, míg végre láthatóvá vált a mögötte lévő falfelület. Gyorsan leportalánította egy tiszta konyharuhával, és már ebből a momentumból is érezte, hogy most valami különleges dolog készülődik. Életében nem portalánított még falat, sőt az utóbbi időben semmit sem. Elővette a vastag filcet, amit a munkahelyéről hozott el, és ezt írta fel a falra: *Egy év múlva ilyenkor újra boldog párkapcsolatban élek. (2011. július 11.)* írhattam volna szebben is. Kicsit nagyobb betűkkel. Elég ennyi, vagy pontosabban kellett volna fogalmaznom? –

tépelődött, majd hirtelen felállt, és egy mozdulattal visszatolta a helyére a komódot.

*

Három hónappal korábban költözött el a férjétől. Két hete megbeszélték, hogy elválnak, tíz együtt töltött év, hét év házasság után. Eszter első kétségbeesésében gondolkodás nélkül a szüleihez ment. Nem is hozhatott volna ennél rosszabb döntést. Visszamenni abba a szobába, ahol felnőtt, csak annak a bizonyosságát erősítette, hogy mennyire önállótlan. 33 évesen újra gyereksorban tengődött, anyjáék lábujjhegyen jártak körülötte, néha sokatmondóan összenéztek, különösen, ha Edith Piafot hallgatott. Bizonyára azt hitték, megőrült. Tulajdonképpen közel is járt hozzá. Reggel elment dolgozni, egész nap nem evett, este találkozott valamelyik barátnőjével, hogy újra és újra elsírhasa a bánatát. Megittak néhány pohár bort, éjszaka volt már, mire hazakeveredett. Reggel anyja az alkoholgőzös gyerekszobába lépett be, hogy elhúzza a függönyt, és azzal a mozdulattal kinyissa az ablakot.

*

A húga cselekedett helyette, ő hívta fel azt a távoli rokont, akinek kiköltözött az albérlője a lakásából. – El kell kezdened a felnőtt életet, nincs értelme tovább vegetálnod – mondta.

Hajni mindig is önállóbb volt, mint a nővére. Már 18 éves korában elköltözött otthonról, egyedül élt, és egy aprócska sütiboltja volt a IX. kerületi lakótelepen, egy csodaszép és

hatalmas, barna-rózsaszín muffinos matricával az ablakán. Eszterrel együtt tervezték meg az üzlet enteriőrjét. Szüleik 25 éves, végre kiselejtezett Bonanza étkezőgarnitúrájáról napokon át csiszolták a sötétzöld festéket. Első nap még kézzel dörögölték, de Hajni másnapra mozgatni sem tudta a jobb csuklóját. Miután a patikai kenőcs segített valamicskét, gyorsan kikölcsönöztek egy csiszológépet, és azzal próbáltak zöld ágra vergődni. A bútor végül hófehér lett, a falakra halvány rózsaszín, mentazöld és sápadtsárga csempe került. A polcokon rózsaszín csipkét futtattak végig, ami eredetileg fehér volt, de a két lány befestette. A bögrék a legkülönbözőbb helyekről kerültek a Sütiboltba, egy közös pontjuk volt: a virágminta. A sarokban két kerek asztalka állt, az egyiket a nagymamától kunyerálták el, a másikat az Ecserin vették. Az asztalok körül négy-négy fehérre mázolt szék, azok között sem volt két egyforma. A horgolt térítők is a nagyfi szekrényéből kerültek elő, ahogyan a receptek többsége is.

Eszter imádta a Sütiboltot, mostanában órákat tudott hétvégeként ott üldögeálni. Szombat-vasárnap ugyanis a barátnői a párjaikkal, gyerekeikkel mentek a hipermarketbe, a barkácsáruházba és a játszóházba, neki viszont nem volt kedve az anyjával piacozni. A Sütiboltban sokkal jobb volt a program. Segített bekeverni egy-két tésztát, aztán a pult mögött elhelyezett fonott karosszékbe kuporodva a legvadabb ötletekkel bombázta a hűgát.

– Színes, mintás pléhdobozokat is kellene árulnod, gyönyörűeket láttam a neten. Az egyikre Piroska van rárajzolva a farkassal, abba tehetnéd a borba mártogatósokat. Igazából bor is lehetne a kínálatodban, vagy inkább szörp. Igen, az jobb lenne. Saját gyártású szörp. Bodza, málna, meggy.

– Pont arra érek rá, hogy még szörpöt is készítek. Te is tudod, minden vágyam, hogy legalább egy részmunkaidős segítségem legyen. Egyszer próbálnád ki, milyen hétből hat nap hajnalban felkelni, megsütni több tepszi süteményt, aztán itt lenni zárásig, és kiszolgálni a vendégeket. – Hajni beszaladt a parányi öltözőbe, hogy ellenőrizze a frizuráját. Nem olyan régen vágatta le egészen rövidre, és fodrásza javaslatára átfestette a haját világosbarnáról világosvörösre.

– Nem mondhatod, hogy nem segíték. Minden vasárnap délelőtt elmegyek veled beszerző körútra! – kiabált utána Eszter.

– Persze. Csak éppen a húsos, a zöldséges és a fűszeres pultnál állsz megbabonázva, míg én a tonnányi lisztet pakolom – grimaszolt az ajtófélfába kapaszkodva.

– Ha újra lesz hol főznöm, isten bizony elkészítem a kedvenc kajáidat. Holnapra gondold ki, mire vágysz. Még az édességet is én gyártom le, jó?

– Rendben, holnap átküldöm mailen a kívánság-listát. Igyekszem kreatívan gondolkodni, hogy legyen motivációd. Annyira jó lenne, ha újra elővennéd a fényképezőgépedet is. Szoktad nézni, hányán kattintanak a blogodra hiába? – kérdezte Hajni, miközben rózsaszín-világoskék kockás ingét betúrte farmerjébe, és újra felvette a kötényt.

– Néha megnézem. Egész sokan keresik az új bejegyzéseket, és ami a legmeglepőbb, hogy nagyon kitartóak. Három hónap alatt sem szoktak le rólam. Én viszont még arra sem vagyok képes, hogy annyit írjak, szevasztok, kedves olvasók, most először elválok, aztán talán lesz kedvem újra főzni. Még egy kis türelmet, koszi.

Egyik-másik cédéjének eltört a tokja az első számú költözésnél, annyira sietve hagyta el a férje lakását.

Andrew elment otthonról arra az időre. Nem beszéltek meg, de mindketten tudták, hogy mire este hazaér, Eszter már nem lakik ott.

Hajni jött érte, és Sanyi, a legjobb barátja. Némán pakoltak, de csak a legszemélyesebb tárgyakat. A cipőgyűjteményét két kék IKEA-zsákba söpörte. A könyveket a könnyei között próbálta szétválogatni.

– Ez itt Andrew kedvenc Nick Hornby-kötete, ezt viszont csak én olvastam, őt nem érdekelte.

Míg Hajni és Sanyi újságpapírba csomagolta a hintalógyűjteményt, Eszter betette a keze ügyébe akadt Nikola Parov-cédét, és önkínzó módon rákeresett *A szerelmek vesztesének is jár egy tánc* című számra. A fényképeket már zokogva szortírozta, a sajátjának tekintett fotókat egy szatyorba dobálta. Minden olyan képet, ahol ő szerepelt, vagy közösen voltak, szisztematikusan elpakolt.

Megfordult a fejében, hogy a fiú számítógépén is kíméletlen törlést végez. Mintha soha nem lett volna jelen Andrew életében. Mintha ez a tíz év nem történt volna meg. Nem akarta, hogy Andrew-nak emlékei maradjanak közös horvátországi nyaralásokról, londoni, párizsi városlátogatásokról, a mediterrán hajóútról, amire a nászújukként tekintettek, bár egy évvel később került rá sor, mint az esküvőre. Sanyi vetett véget a teljes befordulásnak, sajnos arra még nem volt itt az idő. Kicserélte a cédét, jobbnak látta, ha inkább ZZ Topot hallgatnak. Főzött három adag tízes fokozatú Nespressót, és nem bírta ki, hogy ne jegyezze meg: – Ha ezt nem az anyósod ajándékozta volna nektek karácsonyra, ezt is vihetnénk. Ha újra férjhez mész, az én nászajándékom

lesz egy ilyen kávéfőző, hogy biztos lehessen benne, bárhova vet a sors, mindig ihatok nálad egy finom kávé.

Négy óra alatt végeztek a pakolással, a cingár Sanyi még odarendelte a haverját egy kisbusszal, így mindent egyszerre el tudtak vinni.

Volt egy kis huzavona, mert Eszter a tíz évvel ezelőtti, ötvenkilónyi főiskolai jegyzetét is költöztetni akarta, de Hajni és Sanyi végül meggyőzték, hogy nyugodtan bedobhatják a ház előtt álló nagy szemetesbe, semmilyen kukatúró pszichopata gyilkos nem fogja ez alapján Esztert kinézni magának, megkeresni, majd megölni. Hajni ezek után a ház aljában vett Eszternek két gombóc citromfagyit, hátha a savanyú íz elveszi a kedvét ideiglenesen a sírástól. Természetesen hiábavaló próbálkozás volt. Sanyi ellentmondást nem tűrve bezárta az ajtót, Eszternek még elbúcsúzni sem volt ideje.

– Nem szeretem a nagy szavakat, a végleges dolgokat. Most sem mondom ki, hogy vége. Találkozunk még, kis lakás! – gondolta.

– Én szívem szerint a bőrkanapét is elhoztam volna. Csak akkor teheted be ide még egyszer a lábad, ha az is a tiéd lehet. Bár, akkor sem. Inkább lehozom a két vállamon, és utána fekszem napokig a lumbágótól – találta ki a gondolatát a húga.

Háta közepéig érő sötétbarna haját kontyba tekerte, a frufuját oldalra tűzte, a nagymamája biztosan megdicsérné, hogy nem lóg a szemébe a haja. Az egyik mellette álló dobozból előhalászta a laptopját, bedugta a konnektorba, és a könyvek tetejére tette. Kitöltött egy pohárral a legújabb kedvencből, St. Andrea Akutyafáját vörösborából. Bekapcsolta a mobilinternetet, kinyitotta a postaládáját, és rányomott az új üzenet ikonra.

Drága Piroska!

Beköltöztem az albérletbe, Hajni addig erősködött, hogy végül én is beszéltem a főbérelővel, letettem a kauciót, és most itt vagyok. Egyelőre gépiesen telnek a napjaim, a menetrend mindennap ugyanaz. Reggel felkelek, és eszembe jut, hogy kiszertetett belőlem és megcsalt a férjem. Aki nemsokára a volt férjem lesz, hiszen beadjuk a válókeresetet, vagy mit. Sose gondoltam volna, hogy ezt a szót le kell írnom, végül is PR-os vagyok, nem ügyvédbojtár, vagy nem? Az pedig meg sem fordult a fejemben, hogy velem összefüggésben beszéljek ilyesmiről. Az a szerencse, hogy Hajninak az egyik jó barátja válóperes ügyvéd, és ő segít majd intézni a dolgokat. Várjál, elkalandoztam. Folytatom a napi menetrendem ismertetését. Ébredés után ránézek a telefonomra, hogy megnézzem, írt-e Andrew SMS-t. Hívott-e esetleg éjjel. Hogy elmondja, mennyire sajnálja, hogy ez történt, és csináljunk vissza mindent. Ha akarom, újra elvesz feleségül Barbadoson. Nem igaz, hogy csak Győzike tudja elvenni Bea asszonyt többször is. Meg Norbi Rékát! A mobilom ellenőrzése után a Facebookon nézem meg, hogy írt-e nekem. Aztán megnézem az üzenőfalát. Ha tudná, hányszor rámegyek, szerintem már letiltott volna. Bár azt talán nem meri megtenni, végül is még előttünk a válóper! Majd elmegyek dolgozni, ahol első dolgom, hogy megnézzem a Facebookot. Tudom, nem nagy haladás, de legalább útközben nem tartom már kezemben a mobilt... És, édes Piri, fel se hívom! Nem csörgettem fel éjszaka már legalább két hete! Remélem, büszke vagy rám. Ezt csak neked merem egyébként elmondani. Hajni képes lett volna rá, hogy minden este eljöjjön anyámékhoz, begyűjtse a telefonom, aztán reggel munkába menet átvehettem volna a Sütiboltban. Napközben egész jól ki tudok kapcsolni. Képzeld, már Xanaxot sem szedek. Tudom,

hülye ötlet volt felíratni a dokival, de olyan jó volt valamibe kapaszkodni.

Még mindig nagyon haragszom Andrew Mortonra. Szerinted ez el fog valaha múlni? De szerintem már az is nagy dolog, hogy: Nem kezdeményezek hívást; Nem érzem azt, hogy szerelmes lennék belé; Újra felnőttem vagyok, hiszen egy albérletben élek. Egyedül. Igazából most először egyedül.

Szerinted menni fog? Eddig mindent Andrew csinált. Jövő héten bemegyek a bankba, hogy tudjak az interneten utalni. 33 éves vagyok, és még nem kellett csekket feladnom. Vajon mennyi lesz itt a gázszámla?

És, Piroska. Megtettem, amit tanácsoltál. Felírtam az északkeleti falra a kívánságomat. Remélem, tényleg teljesül. Az egyik kolléganőm unokatesója három hónapja azt írta fel, hogy egzotikus útra vágyik, és most éppen Thaiföldön van. Én egy évet adtam a falnak. Tudod, mit kértem. Szerinted baj, hogy nem írtam oda, hogy nem Andrew-val képzelem el a boldog párkapcsolatot? Szerinted ez jelent valamit? Írjam újra?

Millió puszi neked Eszter Rányomott a küldés gombra, feltápáskodott, mert megéhezett, de a hűtőben csak egy üveg nagy szemű olajbogyót talált. Egy post-it volt ráragasztva: Testvérem. Ez az első hozzávaló az első új recepthez. Az ünnepi ebédem ráér. Csak folytasd, amit elkezdted. Ja, és most rendelj egy pizzát. Nehogy nekem éhen halj!

*

Korgó gyomorral ébredt. Persze nem rendelt pizzát előző este. Automatikusan a hasához nyúlt, és érezte, hogy jóval kisebb, mint pár hónapja volt.

– Na, legalább ennyi haszna van a szerelmi bánatnak – gondolta. – Ha így haladok, hamarosan bele fogok férni a legelső márkás farmerembe, amivel érettségi után leptem meg magam. Ott van anyuéknál a beépített szekrényben, az óvodai szaloncukorjelmez és a gyerekkori fogszabályzó mellett.

Készített magának egy neszkávét, tej nélkül, hiszen az sem volt otthon. Felhúzta magára a topokat tartalmazó dobozból a legfelsőt, a szokásos farmerjét, és belebújt egy magas sarkúba. Ennyit tudott megtenni annak érdekében, hogy ne úgy tűnjön, mint aki játszóruhában jár dolgozni. Az utóbbi időben nem sminkelt, és nem öltözködött. Utoljára a főiskola első évében volt ilyen rossz passzban. Akkor sem találta a helyét, elkerült otthonról, kollégista lett, utálta Szegedet, a tanárokat, a többi diákot. Egész nap róttá az utcákat, hogy ne kelljen senkivel se beszélgetnie, a kedvenc cipője egy szuperkényelmes, szuperronda barna bakancs volt. Éjszakánként az akkori barátja pólójával aludt, amit befűjt a fiú dezodorával. Végül nem megszokta a helyzetet, hanem megszökött. Vagyis inkább keresett egy kényelmesebb megoldást. Átjelentkezett az otthonához közelebb lévő főiskolára, és ott tanult tovább. Nap mint nap bejárt, a barna medvetalpat felváltották a csinos magas sarkú cipők. Az illatosított pólóra viszont továbbra is szükség volt, igaz, már nem sokáig – hamarosan a fiút is teljesen elfelejtette.

*

Még csak a buszon utazott a munkahelye felé, de már kénytelen volt elkezdni dolgozni. Kíváncsian belepillantott az egyik utas bulvárlapjába, ahol a címlapon valótlanságot

állítottak a reggeli műsor vezetőjéről. Ez a sztár hozzá tartozott a tévénél, ő intézte a PR-ját, így Eszter hátán végigfutott a hideg a szalagcím láttán. Alig várta, hogy leszálljon, és hívhassa az újságírókat.

– Tudom, tudom, kicsit eltúloztuk a címet, hiszen tudod, hogy el kell adni a lapot, Eszterke – magyarázkodott a telefonban a férfi, mielőtt Eszter megszólalhatott volna. – Meg aztán mi ne is erről beszéljünk, a főnökeink ma úgyis együtt ebédelnek, majd ők lejátsszák. Inkább abban segíts, hogy ma miről írjak.

– Szívem, ahogy beérek, az lesz az első, hogy kitalálom a holnapi cikket. És gyorsan egy szerződést is összeütök, amelyben biztosítasz arról, hogy ezentúl a fizetésed felét átutalod nekem, hiszen most már hónapok óta én dolgozom helyetted! – ment fel Eszterben a pumpa, ám a mondandója végén elnevette magát. Sajnos nem tehetette meg, hogy teljesen komolyan szembesítse az újságírókat a pofátlanságával, hiszen függtek egymástól. És semmi szüksége arra, hogy kihúzza a főnökénél a gyufát.

*

Szia, Piszike. Hívtok dr. Mohácsi. Azt mondta, szerencse, hogy van házassági szerződés. Így hamar túl leszünk rajta. Én nem túl vagyok rajta. Kérlek, bocsáss meg. Jövő kedden kell találkozunk veled, 3-kor. Téged hívtok? Jó az időpont? A.

– Erre most nem válaszolsz, Piszike. Lemész a büfébe, veszel magadnak egy normális presszókávét, egy szalámis szendvicset. Kaphatsz egy bodzás limonádét és egy Sport szeletet is – kiabálta a normális éneke.

– Te nyertél. Ha a csokit nem mondod, anyám, megírom a válaszlevelet hirtelen felindulásból. De így... – adta meg magát saját magának. Egy órával és két Sport szelettel később elküldte a választ.

Szia, Andrew, ott leszek kedden, E.

*

Este az albérletben nekiállt a dobozok kipakolásának. Eltette a kredencbe a kedvenc pléhbögréit. Bepakolta a gardróbba a ruháit. Kirámolta az összes könyvét, persze a port nem törölte le sem róluk, sem a polcokról. Tizenegy is elmúlt, mire ezekkel végzett. De még két feladat hátravolt. Lassan, óvatosan, minden erejét összeszedve elhúzta a komódot, hogy meggyőződjön róla, ott van-e még a felirat. Ezután elkezdte lekapargatni a ragasztószalagot a sarokban álldogáló, smiley-figurával jelölt dobozról. Nagy nehezen lehúzta a csíkokat, végre kinyílt a doboz, ő pedig szent áhítattal elővett belőle egy serpenyőt és egy nagyméretű kést. A serpenyőt a tűzhelyre tette, a kést a kredenc-re, és még kihozott a dobozból egy felmatricázott, kockás textillel díszített üveges paradicsomszószt. Andrew Olaszországban élő nővére főzte be, Eszter nem tudott annyira nagyvonalú lenni, hogy otthagyja Andrew lakásában az utolsó darabot. Sőt az volt a terve, hogy előbb-utóbb előhozakodik Daliának az utánpótlási igénnyel.

Olívaolajat, hagymát, tonhalkonzervet, tésztát, olajbogyót vett a boltban még délután. Betette a lejátszóba a kedvenc Stevie Wonder-cédéjét, és elkezdett főzni. A 32. születésnapjára kapott méregdrága késével felaprózta a mogyoróhagymát. A serpenyőbe kevés olajat öntött, és amikor kellőképpen

felhevült, rádobta a hagymát, aztán pár perc múlva a fokhagymát.

– Mennyire megnyugtató illat. Édes istenem, már annyira hiányzott. Remélem, a szomszédoknak is jó lesz tőle az álmuk – mosolygott.

Amikor kifényesedett a hagyma, ráöntötte az utolsó, toszkán paradicsomból készült szószt. Sót, borsot már talált előző nap a kamrapolcon, azzal fűszerezett. És egy kevés szárított bazsalikommal. Rotyogott a mártás, amikor beleöntötte a tonhalat, az olajával együtt, és legvégén a fekete, nagy szemű olíwabogyót. Ekkor elkezdte forralni a tésztavizet. Alig öt percet főzte a pennét.

Amikor mindennel elkészült, kitöltötte az előző napról maradt vörösbort egy pohárba, leült, beleszagolt a levegőbe, alaposan megtunkolta a tésztát a mártásban, és csak ette és ette és ette a tonhalas sűgöt. –Hogy mennyire hiányzott az alkotás öröme! És a saját főztöm íze – tudatosult benne.

Hajni! Főzés közben összeállítottam egy listát arról, mi lenne az a nyolc dolog, amit magammal vinnék egy lakatlan szigetre. Onnan jöttem rá, hogy ezek voltak az első dolgok, amiket nem kötelességből, hanem magamtól pakoltam ki a dobozaimból. Sorolom: kés! Azzal nemcsak főzhetnék, hanem végső esetben tudnék védekezni és támadni, illetve kalyibát eszkábálni. Bár ezután biztos meg kellene éleznem a késem. Úgyhogy a második: fenőrkő. A harmadik: a serpenyőm. Pompás halakat, kagylókat, banánokat, papayákat wokolnék össze benne. A negyedik: az mp3-lejátszóm. Napelemes. Van olyan? Az ötödik egy notesz és egy toll. Vagy tíz notesz és tíz toll. Vagy szerinted laptopot is ér vinni? Napelemest? Napelemről működő internetest? A hatodik: a kedvenc könyvem. Ugye tudod, melyik az. A hetedik: egy fénykép

rólatok. A nyolcadik: kóla. Testvérem, most. is annyira innék egy kis üveges kólát. Puszi, jó éjt! Testvéred

*

Drágám!

Le van ejtve ez az Andrew gyerek, hányszor mondjam neked, hogy előrenézz. Öreg barátnőd jót akar neked. Igaz, legszívesebben én is megrángatnám ezt a fiút, aki soha nem érdemelt meg téged, de nem teszem. Félek, hogy kárt tennék benne, és még én is járhatnék a bíróságra. Váljon csak el tőled, nem venném el a drága idejét a mi kis tyúkperünkkel. Bár ha jobban belegondolok, ha rángatnám, mindig a hatalmas melleimet fejelné le, és az őt csak védené, míg nekem fájdalmat okozna. Képzeld, ma is melltartó nélkül fogadtam Istvánt, mit mondjak neked, el volt ragadtatva. Bár teázásunkat végül is megzavarta a szomszéd bácsi, hozta a bevásárlólistát, a macskáinak kellennem eledelt. Ha Gyuri bácsi tudná, hogy amióta gyerekeim kirepültek, és drága férjem meghalt, én ugyan boltban legfeljebb ha tízszer voltam. Na de így jár az ember, ha köszön a lépcsőházban. Legalábbis a fiam szerint. Ő már több éve megtiltotta, hogy üdvözljem a nálam idősebbeket. Bár őszintén szólva abban sem vagyok biztos, hogy Gyuri bácsi idősebb lenne nálam. Na de hát lányaként tekint rám, István pedig múzsájaként, és ez tesz engem boldoggá. Ennek ellenére ma is én írtam hozzá egy verset, annyira fellelkesített a jelenléte. Majd felolvasom! És ma kicsit se bántam, hogy a randevúnk után hazamegy a feleségéhez. Tudod, meséltem már, hogy milyen kedves és szép az az asszony. Igen, szép is. Pedig már ő is van vagy 70.

Mindazonáltal, édesem, ne vegyél példát rólam. Legalábbis most még ne. Pasizz féktelenül, de ne állj le nős férfival, még bosszúból sem. Ráérsz 75 évesen. Akkor már nem lesz miből válogatni. A horoszkópodban ma egyébként is azt láttam, hogy szerelmes napok köszöntenek rád. Pénzügyeiddel cudarul állsz majd, úgyhogy engedd csak nyugodtan, hogy meghívjanak a lovagok. És kérlek, mindig öltözz fel csinosan, sminkelj reggelente, mert sosem tudhatod, hogy kivel hoz össze a sors. Soha nem bocsátanád meg magadnak, ha toprongyosan látna a körúton egy volt gimnáziumi osztálytársnőd, akinél mindig jobb nő voltál! Jézusom, még a hideg is kiráz a gondolattól. Jó is, hogy beszélek róla, holnap én is jobban összekapom magam. Bár igazság szerint egyre kevesebb osztálytársam mászkál a körúton. Azokat is inkább tolják.

Örülök, hogy megfogadtad a tanácsomat, és mázoltál a falra. Csak a nyugtatóra ne igyál túl sokat, drágám, mert a Helyszínelők majd nem győzik megfejtetni a feliratot. Persze tudod, hogy csak viccelek, édesem. Hihíhi. Nagyon szeret téged a te Pirid.

*

Reggel Eszter hosszasan elidőzött a gardróbszekrény előtt. Végül egy sötétkék csőfarmerre, egy lila-piros mintás tunikára, egy fekete blézerre és kedvenc fekete plasztikbalerinájára esett a választása. Haját behullámosította a hajvasalóval, ezt a trükköt a fodrászától tanulta. Szempillaspirál, kevés bronzosító és szájfény. Még betett a fülébe egy hatalmas karika-fülbevalót, és készen állt az indulásra. Már a bejárat ajtóban forgatta a kulcsot, amikor hirtelen visszavágta a nappaliba,

ahol a komódon állt egy bontatlan parfüm. Letépte a csomagolást, kivette az üveget, és befújta magát egyszer-kétszer-háromszor.

– Chanel No. 19. Ez lesz az új illatom az új életemben! – mondta ki hangosan.

II.

Kísért a múlt

Munka után beugrott Hajnihoz, aki éppen epres-rebarbarás pitét készített kerek tortaformában. Eszter még gyorsan rászórt a tetejére egy kevés durvára vágott, karamellizált mandulát.

– Nem hiszem el, hogy állandóan belekontárkodsz a sütieimbe! Már ezerszer megbeszéltük, hogy a pontos ízvilágot én találom ki, mert ez az én boltom, az én megélhetésem. Te gyakorlatozz a te terepeden, szórjál mandulát otthon a te kajáidra! – förmedt rá Hajni.

– Jól van, jól van, Hajni! Ne haragudj, ezentúl engedélyt kérek. De miért vagy ennyire feszült? Felidegesített egy vendég? Aki akkor fizetett, amikor érkeztem, elég ellenszenves volt. Néha nem is tudom, hogy vagy képes ennyiféle embert kedvesen kiszolgálni. Komolyan, megkapja a fenséges sütijét gyönyörű papírba csomagolva, szalaggal átkötve, és fizetésnél beszél, hogy ejnye, de drága tetszik lenni. Ha valami baja van az áraiddal, ne jöjjön ide, talál másik cukrászdát is a lakótelepen. Bár én oda be nem tenném a lábam – mondta, miközben elmélyülten tanulmányozta a falra erősített rolnin tekeredő, pink és sötétbarna selyemszalagokat.

– Igazad van, testvérem! – roskadt le Hajni egy sámlira, és egy szivaccsal törölgetni kezdte a csokiszószot a kötényéről. – Tényleg drágább vagyok, mint a környékbeli cukik, de hát jobb alapanyagokkal dolgozom, és szerintem sok szempontból igényesebb vagyok. Csak azt nem tudom, hogy megéri-e. Állandóan idegbeteg vagyok attól, hogy jön-e elég vendég,

hogy jól számoltam-e ki a mennyiséget, vajon minden el fog-e fogyni, vagy adhatom a kutyámnak. Falatka eddig még szerette a csokitortát, de csak egyszer kapott egy évben: a születésnapján. Most meg mindennap meg kell ennie egy muffint legalább.

– Szegény kis foxi. Nagyon sanyarú a sorsa! – nevetett Eszter.

– Meg aztán az is egy állandó félelmem, hogy vajon ki tudom-e termelni a törlesztőrészletemet – engedte el nővére szavait a füle mellett. – Ilyenkor érzem azt, hogy milyen jó lenne, ha nem csak egy kutyával osztanám meg a lakást.

– Próbáld meg más szemszögből nézni. Gondolj arra, hogy neked van egy lakásod. Igaz, hogy hitelből, és a bank alszik a franciaágyad másik felén, de mégiscsak egy lakás. Aztán van egy társad is. Igaz, hogy kicsit bűdös, de nagyon szeret téged.

– Falatka nem bűdös, nyugodtan szagold meg, tegnap fürdött utoljára. A kedvenc, selyemfényt adó samponomra bökött az orrával, amikor elé toltam a kínálatot.

– Na látod, akkor még illatos is a lakótársad. Nem vagy még harmincéves, hidd el, időben vagy! – mondta Eszter és nem tudott nem gondolni arra, hogy ő vajon mikor fog gyereket szülni, hány évbe telik majd, mire megtalálja a legújabb igazit, aki biztosítja szándékai komolyságáról, és előbb-utóbb betervez vele egy gyereket. Eszter már látta magát a nőgyógyászati klinikán, amint éppen a 35 éves kor felett ajánlott, hasba szúrós vizsgálatot végzik rajta, alig volt képes visszazökkenni a húgával folytatott társalgásba.

– Hát nem mindig vagyok erről meggyőződve – hallotta Hajni hangját. – Képzeld, tegnap bejött hozzám a boltba Nagy Andi. Tudod, az általános iskolai osztálytársam. Természetesen gyereket vár. Egyetlen dologgal tudom vigasztalni magam, hogy a gyereket úgy fogják hívni, hogy Teofil.

– Micsoda? Macskáktól bitorolják el ezt a gyönyörű nevet?
– mosolyodott el Eszter.

– Vettem a fáradságot és megnéztem, van ilyen név, úgyhogy még névnapot is tarthat a gazdája. De egyébként nem a macskanaptárból nézték ki, hanem egy temetőben sétálgattak, és ott látták meg egy sír-kövön.

– Furcsa szokásai vannak a volt osztálytársadnak.

– Igen, már kislány korában is csodájára jártam. Akkor is kiszökdösött éjszakánként a Duna-partra, hogy onnan bámulja a holdat, és beszélgesse vele.

– Tényleg, egyszer te is kiszöktél vele! Most már emlékszem. Éjszaka, tizenegy körül futottunk össze a hajókikötőnél. Te 12 voltál, én 17. Hazavittelek titeket.

– Hazavittetek! Balázssal voltál. Éppen randiztatok. Kéz a kézben andalogtatok. Nevettünk is Andival rajtatok, annyira nyálasnak tartottuk akkor még ezt a szerelmesdit. Tényleg, mi van Balázssal? Elfelejtettem a Facebookon utánanézni. Te már lenyomoztad?

– Nincs a Facebookon. Természetesen megnéztem – pirult el Eszter. Hogy mennyire utálta, hogy állandóan elpirul. Évei előrehaladtával már valamennyit fejlődött ez ügyben, de a munkahelyi értekezleteken még mindig hajlamos volt elvörösödni, ha hirtelen kellett reagálnia valamire. – Nem tudom, mi van vele – nyögte ki. – Évek óta nem tudok róla semmit. Még a mobilszáma sincs meg. Csak az anyjáék vezetékesét tudom még mindig kívülről. De csak nem fogom felhívni, hogy érdeklődjek! Hívjon fel ő engem! Különben is utáltam az anyját. Meg az apját. Meg a testvérét is.

– Jól van, nyugi, ne húzd fel magad. Egyébként neked kellene őt hívni, hiszen te szakítottál vele.

– Dehogy hívom! Erre végképp nincsen semmi szükségem. És Piroska is azt írta, hogy mindig előrenézzek. Nem tudom, miért kell ezt a témát állandóan előhozni. – Eszter kezdte felhúzni magát. Felpattant, hogy átrendezgesse a vitrinben a süteményeket.

– Jó, békén hagylak. De annyit megérdemelne, hogy egyszer majd elmondd neki, miért tűntél el egyik napról a másikra az életéből.

– Jó napot kívánok! – nyert időt Eszter, nagyot köszönve az ajtón belépő vásárlónak.

– Csókolom, Olga néni! – ugrott fel Hajni is. – Ma mit tetszik vinni Pali bácsinak?

– Drágám, ma nagyon sok sütit viszek, de ne legyen ám krémes! Elindulunk a gyerekeink nyaralójába Horvátországba, tudod, amiről már annyit meséltem. Palikám sütivel megy, úgyhogy szorgosan tömöm belé, hogy végig tudja vezetni azt a hosszú utat. Mégis csak lassan nyolcvan, kell neki az energia az autópályára!

*

Még csak osztálytalálkozó sem lesz, mégis invázió van volt osztálytársakból – gondolta Eszter lefekvéskor, miközben még biztos, ami biztos, ellenőrizte a mobilján az SMS-eit, az e-mailjeit és a Facebookját, hátha jött üzenete Andrew-tól.

– Lehet, hogy Piroska megérezett valamit? Annyira furcsa, hogy ő is erre hívta fel a figyelmemet. Nem pedig egy volt kollégára például. Bár azt hiszem, inkább én reagálok túl ezt az egészet. Egyetlen volt osztálytársról esett szó, a holdhoz

beszélő Andikáról. És azzal se én jártam egy osztályba. Tartson ezektől a találkozásoktól akkor inkább Hajni.

Bekapcsolta a légkondit, gondolta, amíg nem jön meg az első villanyszámla, dorbézol egy kicsit. Ezután betakarta a derekát, hogy meg ne fázzon, gyakorlatilag sapkát képezett a fejére a paplanból, hogy agyhártyagyulladás ne kapjon, elrendezte magát a párnán, és Superman-pózban kisvártatva elaludt.

*

Drágám. Tudom, hogy ma van a napja! Öreg barátnőd gondol rád. Túlesel ezen is, sírsz még párszor, aztán beleveted magad újra az életbe. Huszonkét éves koromban váltam el először, aztán harminckét évesen másodszor. Tudom, mit beszélek. Harmadik férjemmel talált rám a szerelem. Bár mióta Istvánt megismertem, ebben sem vagyok biztos. Édesem, a szerelemnek annyi formája van. Az is lehet, hogy az ügyvédbe fogsz beleszeretni. Micsoda bosszú lenne! Ideiglenesen nem tudnád magadat összehoronzni Andrew valamelyik haverjával? Csak egy hosszú hétvége erejéig. Saját tapasztalatból mondom , a férfiak csak ebből értenek.

Persze ezoterikus énem higgadtságra int. Most hallom, már megint rám szólt. Piroska, a nyár arkangyalainak barátja, bírjál magaddal, mert pofán törünk a szárnyunkkal. Inkább mondd azt Eszternek, hogy ne a bosszún törje a fejét, szabadítsa meg elméjét és szívét minden rossz gondolattól. Várjál, Eszterkém, most megbeszélem ezt ezzel a makacs angyalal, mert továbbra is itt magyaráz.

Na, már itt is vagyok. Még meggyújtottam érted egy sikergyertyát is, elég büdös, nem bírom a verbéna szagát. Őszintén szólva nem tudom, hogy vonzhatja be a sikert, ha szerintem nemcsak a szúnyogokat tudom vele elriasztani, hanem a betörőket is.

A horoszkópod szerint ma a főnöködnék nyugodtan odamondhatsz, te kerülsz ki győztesen a csatából. Ezt vegyük úgy, hogy eddig Andrew volt a főnök, de a válóperből te kerülsz ki emelt fővel.

Minden jót, Édes Szívem, jelentkezz. A te Pirid

*

Eszter a bíróság előtt álldogált a kapuban. Andrew-t várta, aki még leparkolni próbált. Úgy érezte, a gyomra gyűszűnyi méretűre zsugorodott az idegtől. Szinte émelygett a gondolattól, hogy ilyen helyzetben találkozik újra vele. Most már legalább egy hónapja nem látta, és azóta SMS-t sem váltottak a hivatalos dolgokat tartalmazó leveleken kívül. Nagyon félt a találkozástól. Jobban, mint a válási papírok aláírásától. Szerette, gyűlölte, remélt, lemondott, percenként változtak az érzései, de a közöny egyelőre messzire elkerülte. Andrew magabiztosan közeledett felé, egy utcasaroknyira volt tőle, de már tudta, hogy ezt a sötétkék pólót nem ismeri a férjén.

– Vajon az a ribanc vette neki? – futott át az agyán.

– Ó, istenem, hogy én mennyire utálok őt. Most hogyan fogom megállni, hogy ne szóljak be neki valamit. Nem igaz, hogy nem tudok viselkedni. Kell, hogy legyen méltóságom és erőm! – fohászkodott.

– Helló, Eszter! – állt meg előtte zavartan Andrew.

– Szia. Már megint késtél – válaszolt azonnal Eszter, de rögtön tudta, hogy ezt most jól elszúrta.

– Igen, ne haragudj. Tudom, hogy mindenhol kések. Nem tudtál leszoktatni – mosolyodott el a férje azzal a kislányos mosolyával, amit Eszter annyira szeretett.

– Hogy van az anyukád? – terelte a témát Eszter. –Mikor repülsz legközelebb haza?

– Mama jól van, Daliánál volt most két hetet Pontassievében. Én talán a jövő hónapban utazom Angliába. Pár napra. Akkor tudok szabadságot kivenni. De még gondolkodom. Lehet, hogy inkább hosszabb időre megyek. Miután...– .. elváltunk – fejezte be Eszter, és hosszan a fiú szemébe nézett.

– Igen – kapta el a tekintetét Andrew, és tett egy tétova mozdulatot a bejárat felé, amit Eszter persze rögtön észrevett.

– Gyere, menjünk! – gyorsan kinyitotta a kaput, és szinte futott fel a lépcsőn.

A bíróságon meglepően kevés időt töltöttek, egész gyors és kíméletes volt az eljárás. Az ügyvéd néha még egy-egy poént is megengedett magának, és Eszter megrökönyödésére, Andrew nevetett is egyiken-másikon. Ahogy kijöttek, a fiú máris tárcsázta a nem fogadott hívását. Eszter egy darabig várakozott, próbált úgy tenni, mintha nem zavarná a telefonálás. Aztán egyszer csak megfogta Andrew karját, a szemébe nézett, és félbeszakította a fiút.

– Nézd, nem várnám meg, míg befejezed a társalgást. Ha még valamit szeretnél volna mondani, kérlek, írd meg e-mailen. Anyukádat pusziom. Mondd meg neki, hogy köszönöm a türelmét, és majd hívom...

*

Sanyi kocsijában rázta a zokogás hosszú percekig, végtelenül sajnálta magát. Így zárult le egy korszak az életében, ennyire méltatlanul, Andrew még arra sem volt képes, hogy a telefonhívását később intézze el.

– Mekkora szar alak, hogyhogy nem tűnt ez fel nekem? Miért nem szóltatok, ti biztosan láttátok! – ordította. Sanyi először vigasztalni próbálta, aztán feladta, és csak Eszter kezét simogatta meg néha. Közben áldotta az eget, hogy a járókelők nem alkotnak közönséget a kocsi ablaka előtt. – Mit szólnál hozzá, ha ma nálunk aludnál? Kriszti is mondta már délután, hogy hozzalak haza hozzánk. Megnézzük a *Volt egyszer egy Amerikái*, és chilis babos pizzát rendelünk. Sok pepperonival és sok Coronita sörrel – próbálta felvidítani Esztert, aki csak hüppögött, majd nagy nehezen rábólintott a javaslatra. Bár tudta, a méregerős pizza és a sör után éjjel egymásnak adják majd a fürdőszoba kilincset.

Másnap Sanyiéktól ment dolgozni, Kriszti nekiajándékozott egy vadiúj bugyit, és kölcsönadta az egyik legféltettebb felsőjét. Eszter éppen önzőre aludta magát, tudta, hogy Kriszti ünnepnapokon hordja a blúzt, mégis arra mutatott a szekrényben. Sokkal jobb hangulatban volt, mint előző nap, a villamoson ülve ki is találta, amíg átlábal ezen az időszakon, vagy nála fog mindig aludni valaki, vagy ő kéredzkedik be valamelyik barátjához. Amíg ki nem nézik. Végére is már mindenki harminc körül jár... Lesz a retiküljében egy váltás bugyi, hogy ne kelljen lejmolnia más készletéből, és egy fogkefe. Még jó, hogy mindjárt kezdődnek a leértékelések, így ha idejében megtudja, hogy máshol tölti az éjszakát, még egy klassz felsőt is vehet magának másnapra.

*

Éppen a szokásos, napi első sajtóközleményt tette fel a netre, amikor a recepcióról hívták, hogy csomagja érkezett. Egy futár várta egy vászonszatyorral a kezében. Eszter rögtön látta, hogy a zacskón annak a lemezkiadónak a lógója van, ahol Andrew dolgozik. Átvette a pakkot, és még ott a hallban leült, hogy megnézze, mi az. Andrew fényképezőgépe volt, amivel Eszter is fotózott a gasztroblogjára. Andrew nagyon jó fotós, hosszú évek óta a fényképezés a hobbija. Szinte észrevétlenül alakult ki Eszterben is az érdeklődés a fényképezési technikák iránt. Az ételfotózást sajátította el végül a legjobban, valamennyire kényszerből, mert nem akarta mindig a férjét megvárni, vagy megkérni, hogy fotózza le a műveit. Amikor elköltözött, csak a saját kis fényképezőgépét vitte magával, fel sem merült, hogy benyújtsa az igényét a profi készülékre. Most pedig itt volt a kezében a csúcskategóriás masina egy rövidke levéllel.

Eszter. Ezt már régen akartam adni neked. Látom, hogy nem írsz a blogodra. Ne hagyd abba. Tudom, hogy nem ezen múlik, de legyen a tiéd. Szeretettel, A.

Eszter annyira megörült a gépnek, hogy most még sírni is elfelejtett. Felszáguldott az emeletre, vissza az irodába, és gyorsan írt egy mailt Hajninak: *Testvérem, küldjed a menüsört, tényleg nekem kell kérni? Puszi*

*

Estére egy kolléganőjével beszélt meg koktélozást az albérlethez közel eső étteremben. Csak arra tudott koncentrálni, hogy még véletlenül se legyen egyedül. Ne kelljen egyedül az

albérlésben lenni, egyedül vacsorázni, egyedül lefeküdni, éjszaka felkelni és felfogni, nem, tényleg nincs senki mellette az ágyban.

A találkozó előtt még beszaladt a kedvenc élelmiszerboltjába, amit egy pakisztáni házaspár üzemeltetett. Néhány alapvető fűszert akart venni, amelyek nélkül kezdte nem túl komfortosan érezni magát. Betett a kosarába néhány doboz garam masalát, őrölt görögszénalevelet, vett egy közepes méretű gyömbért, tápiókagyöngyöket és kókusztejet. Ezután a különböző krumplikat bámulta elmélyülten, még nem tudta, mit akar belőlük, de máskor is hajlamos volt mindenféle különlegességet összevásárolni, aztán várni az ihletet. Amikor még feleség volt, na nem is olyan régen, akkor is előbb volt otthon két-háromféle erősségű chili, mint tej vagy friss kenyér. Nézelődés közben érezte meg az ismerős parfümilletet. Ez Balázs illata, ez Vereckei Balázs illata! Felnézett, és nem akart hinni a szemének.

– Ezt nem hiszem el. Ugye te vagy az? – szólalt meg néhány másodperc után a fiú.

– Én. Szia, Balázs! – Eszter hangja megremegett, amikor volt barátja szemébe nézett. – Jézusom/iszonyú régen találkoztunk.

– Tizenöt éve. Július első hetében lesz tizenöt éve. Fú, el se hiszem, hogy látlak – simított végig Eszter jobb vállán.

Eszter egészen elérékenyült a váratlan találkozástól, azt érezte, pillanatokon belül kitör belőle a sírás. Hevesen megölelte a fiút.

– Tényleg hihetetlen. És pont most. Nagyon örülök neked – mondta, és próbálta összeszedni magát. – Gyakran jársz ebbe a boltba?

– Havonta egyszer. Minden hónap utolsó hétfőjén hozom ide az árut.

– Milyen árut?

– Olívaolajat, – bogyót, paradicsomszószt, pestót, sajtokat, ilyesmit.

– Húha. Talán te is készíted őket?

– Nem, nem. Olaszországból és Franciaországból hozom. Delikateszeknek szállítok főleg.

– Szenzációs. Nekem ez a kedvenc üzletem. Állandóan idejárom. Könnyen lehet, már egy csomó olyan kaját vettem, amit te hoztál ide. – Eszter végtelen örömet érzett, hogy ilyen könnyen zajlik a társalgás, rögtön találtak közös témát, nem kell rögtön arról beszélni, hová is tűnt annak idején. Ahogy kimondta az egyik kérdést, máris lázasan gondolkodott a következőn.

– Igen, az könnyen lehet – mondta Balázs, és Eszter nem tudta nem észrevenni, a fiú mennyire örül, hogy látja őt.

– Balázs, tud jönni? Kinyomtattuk az új rendelés – tűnt fel a hátsó ajtóban a tulajdonosnő. – Nagyon szeretik az egyik parmezán, abból kéne több. És panettone is. Kissebb, olcsóbb. Ajándék.

– Persze, Simi, hozok olyat is. És figyelek arra is, hogy minél díszesebb legyen a csomagolás. Jamie Olivérnél olvastam egy nagyon jó panettonereceptet, amikor legközelebb jövök, elhozom.

– Oké, Balázs. Nagyon szeretem az ön recept. A férjem is – biccentett a tulaj, és visszasietett valamiért az irodába.

– Panettonerecept Jamie-től? Azt nekem is elmesélhetnéd – lelkesedett Eszter, és közben eszébe jutottak a nagy éjszakai zabálásaik. Amikor náluk aludt, éjjelente belopóztak Balázsék konyhájába, és vajjas-májkrémes kiflit ettek uborkával,

paradicsommal. A következő képen már a régi cukrászdában látta magukat. Állandóan somlóit rendeltek, mondjuk nem is nagyon volt ott más akkoriban linzeren és ischleren kívül. Egyszer aztán Balázs összegezte, hogy az utóbbi időben mennyit költött Eszter somlóiadagjára. A lány úgy megsértődött, hogy többet nem mentek oda.

– Persze, elmesélem. Javasolnám azt, hogy egy pohár bor mellett nagyon szívesen megosztom veled ezt a nagyszerű receptet – zökkenetette vissza a fiú. – De mégsem javasolom, mert úgy tudom, férjnél vagy. És hátha úgy érzed, ezt nem illik, mi több, éppen lerohanlak – mondta a fiú kissé zavartan.

– Nem gondolom úgy, hogy nem illik – mosolyodott el Eszter, és érezte, hogyan terjed el benne a kellemesen jóleső érzés, ahogy éppen flörtöl, mégis biztonságban van, hiszen jól ismeri a fiút. Együtt töltötték a gimis éveiket, az első szerelme soha nem akarná őt megbántani. Bezzeg Eszter. Ő megbántotta.

– Hát, ami azt illeti, ez most nagyon hirtelen jött, erre nem számítottam, amikor reggel felkeltem – köszörülte meg a torkát a fiú, és zavartan a hajához nyúlt. – Mikor szeretnél borozni? Most?

– Nem, dehogy – nevetett fel Eszter, és közben már arra gondolt, hogyan tudná lemondani a kolléganőjével megbeszélrt találkozót. Felőle akár most is mehetnének. Lába leszórtelenítve, haját előző nap mosta. Józan esze azonban ellentmondott. Egyik másodpercben örült a váratlan találkozásnak, és nem akarta elengedni a fiút, a következő pillanatban pedig kéretni akarta magát, mert ezt diktálta az illem. Végül a zsebében kellemetlenül bizsergő telefon zökkenetette ki. A kolléganője volt.

– Mit szólnál a holnaphoz? Bár lehet, hogy kicsit korai időpontnak találsz. Meg hát lehet, hogy nem is érsz rá – döbönt rá Eszter végre, hogy az idő nemcsak esetében nem állt meg, de elég valószínű, hogy Balázsnak is van társa. Sőt akár gyerekei is lehetnek. A nagyobbik van már vagy nyolcéves, biztos. A felesége meg biztosan egy szépségszalont vezet, természetesen saját tulajdonút. Valaha sminkmesterként dolgozott, de a második gyerek után, aki hároméves, már nem vállalt fotózásokat, csak ismerős menyasszonyokat sminkel – látta maga előtt Eszter kristály-tisztán.

– De ráérek – a fiú meleg, barna tekintetét Eszteren pihentette.

– Akkor add meg a számodat, reggel felhívlak, ha már látom, mikor tudok szabadulni a munkahelyemről. Már ha az jó neked – kapott észbe Eszter, hogy már megint ő diktálja az iramot. Ahogyan a gimiben.

– Persze. Megcsörgetlek.

Két puszit váltottak a búcsúzásnál, és Eszter megint megérezte az ismerős illatot. Armani Acqua di Gio. Mennyire imádta. Hogy szerette belefúrni az orrát a fiú nyakába. Milyen biztonságban érezte magát. Milyen szerelmes volt. Aztán minden elromlott.

Hajni!!! Nem hiszed el, kivel találkoztam! Balázssal! Igen, azzal a Balázssal. Szerencsére normálisan fel voltam öltözve, mert éppen az egyik kolléganőmmel mentünk koktélozni. Nyugi, ki voltam festve! Bronzosító is volt rajtam. Tényleg, tök rendben voltam, még szerintem se úgy néztem ki, mint aki frissen vált.

Drága Piroska, képzeld, találkoztam az első szerelmemmel! Tizenöt éve nem láttuk egymást. Egyik napról a másikra tűntem el a szeme elől, pedig imádtam. De tudod, nagyon megijedtem. 18 éves voltam, és teherbe estem. Balázs még nem tudta. Először anyunak szoltam, bár alig mertem elmondani neki. Utána pedig annyira gyorsan történt minden. Elutaztunk anyu hűgához Szekszárdra, ahol a nagybátyám orvos a helyi kórházban. És ott történt meg az abortusz. Nem, nem volt kérdés. Meg se fordult a fejemben más verzió. És a szüleimnek se. Egész nyáron ott maradtam nagynénéméknél. Aztán pedig kezdődött a főiskola Szegeden. Balázs még egy ideig keresett a szüleimnél, akik türelmet kértek tőle, de semmi többet nem mondtak neki. Én pedig gyakorlatilag sokkhatás alatt voltam. Aztán depresszióba estem. Aztán pedig szégyelltem magam. Először az abortusz, aztán Balázs miatt. Soha többé nem akartam a szeme elé kerülni. Ahogy teltek a napok, a hetek, úgy volt egyre abszurdabb a helyzet. Mégis mit mondok neki, hogyan magyarázom meg. Piroska, te most biztos azt gondolod, hogy gyáva voltam. Igen, az, ugyanakkor önző. Csak magamra gondoltam. És most összefutottunk. És holnap találkozunk. Én is akarok találkozni vele. De holnap ugye még nem kell megmondanom neki, hogy miért tűntem el? Nem vagyok rá képes. Csak jól szeretném magam érezni vele. Annyi szar történt mostanában. Egyszerűen csak szeretnék inni két-három pohár bort, és meghallgatni, mi történt vele. Jól érezni magam, A nevetni. Remélem, ő is csak ennyit szeretne. És nem lelkizni. Írjál, Piroska, szükségem van a biztatásodra! És ne haragudj, hogy ezt eddig nem mondtam el neked. Csak a családom tudta. És ok nélkül nem is szívesen beszélek róla. Remélem, ez az e-mail neked megy el, a rendszergazda nem állított be titkon semmi olyan funkciót, hogy a kitárulkozó

leveleimet megkapja az összes ember, akivel életemben e-mailt váltottam. A telefonszolgáltató ügyfélszolgálatától kezdve a kedvezménykuponokat kínáló társaságig. Illetve nincs kapcsolatban a postafiókom a Facebookkal, és nem osztom meg eme levelet minden ismerőssémmel a neten. Mindörökké, ámen.

Eszter

Ui. Ja! Elváltam. De mint látod, előrenézek. Az arkangyaloknak üzenem, nem bosszúból találkozom Balázssal, hanem mert biztos le kell zárnom valamit, hogy továbblépjek. Ugye milyen jó tanítvány vagyok? Kellő mértékben spirituális?

III.

Eszter fejest ugrik

Az SMS-t Balázsnak délelőtt 11 körül küldte el. Ezt az időpontot találták Hajnival a legmegfelelőbbnek. Mégse higgye a fiú, hogy ezzel a gondolattal feküdt és kelt. Viszont még időben kell lenni ahhoz, hogy a fiú a programját alakítani tudja. Miközben Eszter az SMS-t pötyögte, már azon izgult, hogyan fog reagálni, ha Balázs esetleg csak pár óra múlva vagy esetleg soha nem válaszol. A lényeg, hogy nem írhat sz neki többet – gondolta. – Mármint ma. Ha nem ír 4-ig, gyorsan szervezel magadnak valami más, megmásíthatatlan programot.

Balázs azonnal válaszolt: *Ott leszek!*

Mindössze ennyi. Eszter visszaemlékezett, hogy Andrew milyen hosszú üzeneteket írt neki. Még a végén is. Akkor is, amikor már megcsalt – szorult el a szíve. Aztán az is eszébe jutott, hogy volt, hogy órákat várt azokra a rohadt válaszokra. Amiket a végén már értelmezni sem tudott. De jó lenne, ha a következő kapcsolatában a mondatok azt jelentenék a fiúnak is, mint neki. Nagyon unja már a kódfejtést. És a hazug, önző embereket.

Alig várta, hogy túl legyen a munkán. Két értekezlet is volt, ami elvette az idejét a tényleges feladattól. Rádásul számonkérések is voltak, mert a nézettségi mutatók már megint nem megfelelőek, és nyilván minden főnöknek az volt a feladata, hogy saját munkatársait nyomassza a számokkal, tegye őket felelőssé és érdekeltté a tévé további sorsában. Eszternek persze egészen más véleménye volt erről, ő azt

gondolta, talán először megfelelő műsorokat kellene kitalálni, illetve vásárolni. Aztán pedig valódi tehetségeket kellene keresni a műsorok vezetéséhez. Nem arról volt szó, hogy dolgozni nem akart, de azért nem bánta volna, ha olyan sztárokat kell eladnia a bulvárlapoknak és magazinoknak, akiknek van történetük, kisugárzásuk.

Amikor a főiskola után gyakornoknak került az egyik kereskedelmi tévéhez, madarat lehetett volna fogatni vele. Dolgozott már egyéb háttérosztályokon is, és műsoroknál is asszisztensként, szerkesztőként. Végül PR-területen kötött ki, de most már egy ideje nem érezte jól magát a bőrében. Nyilván ebben döntő szerepet játszott az is, hogy a közvetlen főnöke egy nála mindössze egy évvel idősebb, arrogáns lány volt.

*

– Sikeres PR-menedzsernek, sokat megélt elvált asszonynak, vagy annak a lánynak akarsz látszani, akit annak idején megismert? Remélem, érzékelted, hogy kérdésemben elrejtettem a választ – sugallta Hajni, amikor este együtt választották ki Eszter ruháját.

– Rendben, farmert veszek fel, de azért a felsőmben lehetne valami fantázia. A magas sarkúra meg szükség van, hogy kevésbé legyek kövér. Tudod, optikai tuning. Erről jut eszembe, a tavaszi wellnesses fotóinkat betetted már a karcsúsító programba? Olyan hájaim lógnak ki a jacuzziból, hogy ha arra a képre nézek, nem is csodálkozom, hogy Andrew becsajozott. Komolyan, ezt már nem lehet a hihetetlen jó humorérzékeimmel ellensúlyozni! – A szekrényből kipakolt ruhák egyre sokasodtak az ágyon.

– Eszter, tíz kilót fogytál az utóbbi négy hónapban. Ha szeretnéd, bikinifelsőben és farmerminiben is odalejthetnél a helyszínre.

– Melyik parfümmel fújjam be magamat szerinted? A gimis Cacharellel vagy az új Chanellel? Szerinted gáz, ha arra vágyom, hogy ne csak érezze, hanem megjegyezze az illatot? Jussak eszébe most már örök életében, amikor egy bevásárlóközpont illatszerboltjába keveredik? Vagy amikor valamelyik olasz olajbogyóárus asszony épp ezt az illatot kapja a férjétől karácsonyra?

– Figyu, nem gáz, én személy szerint rettenetesen boldog vagyok, hogy már ilyen gondolataid támadnak. Az sem zavarna, hogy ezek a gondolatok az első szerelmeddel kapcsolatban jutnak eszedbe. Csak nem tudok megfélemlíteni arról a tényről, hogy még van néhány dolog, amit meg kell beszélgetek egymással. – Hajni már a kezében tartott egy neki tetsző sötétkék farmert, egy fekete bordás trikót és egy világosbarna ocelotmintás muszlintunikát. Vastag övvel képzelte el a nővérén.

– Tudom. De erre nem akarok gondolni. Képzeld el, hogy az is mindig kimegy a fejemből, hogy neki felesége és gyerekei vannak.

– Honnan tudod?

– Hát mit tudom én. De hát ennyi idősen már bőven benne van a pakliban. Erre számítsunk, aztán legfeljebb meglepődünk, jó? Holnap ráérsz felmosni, ápolni, vigasztalni. Úgyis edzve vagy. Nehogy már kigyere a gyakorlatból.

Balázs is farmert és egy kockás inget húzott, a borotválkozást kihagyta, de nagyon jól állt neki – tűnt fel Eszternek. Az arca milyen markáns lett! És semmi pocak, nahát! Andrew-nak már van, pedig egyidősek. Húha, kifejezetten jól néz ki. És nem is emlékeztem, hogy ilyen magas – zakatolt az agya, ahogyan zavartan elhelyezkedtek az asztalnál.

– Enni is fogunk, vagy csak inni szeretnél? Egyáltalán iszol alkoholt? – kérdezte Balázs, miközben kikapcsolta a mobiltelefonját, és az ingzsebébe süllyesztette.

– Szerintem együnk is valamit. Úristen, van lecsó a heti ajánlatban? Hát én azt fogok. Te? – Eszter megörült, hogy van valami biztos pont, egy régi ismerős, a lecsó. Ha minden rosszul sikerül ma, legalább evett egy jót.

– Én még mindig nem szeretem – mosolyodott el □ Balázs.
– Viszont egy jó marhapörköltet ennék. És rendelek egy üveg vörösbort is, jó? Mit szeretsz, cabernet, cuvée, portugieser, merlot?

– Inkább az első kettőt. Talán borokat is árulsz, hogy így sorolod a típusokat?

– Árulok, de szeretem is a finom borokat.

– Mesélj, hogyan jött neked ez a munka, mióta csinálod? – kérdezte Eszter, miután a pincér kitöltötte a poharába a cabernet-t.

– Hét évvel ezelőtt Toscanában nyaraltam a barátaimmal. Falusi turizmus keretein belül foglaltuk a szállást. Minden reggel a szállásadó szolgálta fel a reggelit. Szalámik, olajbogyók, szárított paradicsom, finom kenyér. Semmit nem hozott a boltból, csak a helyi gazdáktól. Szanaszét vásároltam magam nála, utána kezdtem el főzni is.

– Szeretsz főzni? Tényleg, tegnap is dicsérte a pakisztáni boltos az egyik receptedet. Én is nagyon szeretek főzni, bár

mostanában igencsak visszafogtam magam. Képzeld, még egy blogom is van.

– Na! Mi a neve?

– Semmi különös, Habcsók. Te, ez a lecsó nagyon finom. Legalább három szelet kenyeret fogok magamba tömni hozzá.

– A Habcsók a te blogod? Hát ez nagyon jó. Szoktam olvasni. Sőt már főztem is róla. Nagyon jók a receptek, de a legjobbak a fotók. Meg az egész blog nagyon rendben van. Nem tudom elhinni, hogy ezek szerint mégis csak kapcsolatban maradtunk. Ha másképp nem, hát így – nevette el magát Balázs. – Mondjuk egy ideje nem jelentkezted, hiába klikkelek az oldalra, nincs fent semmi új – tette hozzá, miközben odatolta az üres tányérját a pincérnek.

– Hát igen. Nem főztem, nem voltam valami kreatív mostanában. Tudod, elváltam – bökte ki Eszter.

– Nem tudtam. Azt sem tudtam biztosan, hogy férjhez mentél – szólalt meg halkán a fiú, és újra bort töltött a poharakba. – Gyereked született?

– Nem, nem. És most egy albérletben lakom, nemrég költöztem oda. De hagyjuk is ezt a témát. A lényeg, hogy mostanában ezért nincs kedvem recepteket feltölteni.

– De nem hagyod abba?

– Nem. Hajni, tudod, a húgom is hajtogatja, hogy folytatnom kellene.

– Folytasd is. Sok a látogatód?

– Napi 500 körül. Nem tudom, hogy ez soknak mondható-e.

– Szerintem igen. Én örülnék, ha annyian klikkelnének a weboldalamra. Nem, nem blog. Csak felhívom magamra a figyelmet: nem bánám, ha még több üzletnek szállíthatnék árut.

– Megy a bolt? – Eszternek már mosdóba kellett volna mennie, de persze nem mert felpattanni, nehogy mire visszaér, megváltozzon a hangulat. Inkább összeszorította a lábait. És a székek nyomta a fenekét. És ha már kényelmetlen, akkor ki is húzta magát.

– Megy, de persze mehetne jobban is. Bérelek egy kis raktárt, van egy hűtős kisbuszom, azzal járok ki kéthetente Olaszországba és Franciaországba. Öt napig megyek olyankor. Megvannak már a kapcsolataim. Néha ajánlanak új embereket, meg a neten is kutakodom, mert muszáj, hogy időről időre kínáljak újdonságot is. A buszban zenét hallgatok, több ezer számot letöltöttem. Egy idő után már megőrültem a cédéimtől. Most meg bekattantam, és arra törekszem, hogy a világegyetem összes dzsessz- és rockszáma meglegyen!

– Ez az olasz-francia körút elég jól hangzik!

– Na, azért ne nyaralásnak képzeld! Van olyan nap, amikor a kocsiban alszom, különben nem érné meg. Teljesen elgémberednek a tagjaim, mire hazaérek. Attól rettegek, hogy lassan aranyerem lesz a rengeteg üléstől – nevetett.

– Nem tudom másnak képzelni! – Eszter úgy határozott, nem vesz tudomást az utóbbi közvetlen mondatról, végül is már tizenöt éve is annak, hogy együtt őriztek disznót. – Toscana, Provence. Gyönyörű helyek – próbálta visszahozni a társalgás kifinomult, enyhén távolságtartó stílusát.

– Ha gondold, jövő héten megint megyek, gyere el velem – állt elő Balázs az ajánlattal, szemmel láthatóan teljesen komolyan. Közben kigombolt az ingén egy gombot, és nagyokat fújtatott.

Mit kell ennek marhapörköltet zabálni, ha nem bírja, méltatlankodott magában Eszter, de nem tudta nem észrevenni, hogy Balázs mellkasa sokkal szőrösebb, mint amire

emlékezett. Egészen felkavarta a látvány. Uramisten, hat hónapja nem szexeltem, és már tíz darab mellkas-ször kikészít. Lassan már az is mindegy lesz, kin látom?

– Micsoda ötleteid vannak! Régen nem voltál ilyen spontán!
– Eszter teljesen zavarba jött.

– Teljesen komolyan gondolom. Már ha van kedved. Én örülnék a társaságnak. Már máskor is előfordult, hogy elkísért valaki. Nem, ne nézz így, nem csajokat szoktam így csábítani – vette észre Balázs Eszter meglepett pillantását. – Haverok, öcsém tartanak velem néha.

– És a párod? – tette fel végre Eszter a kérdést.

– Nincs senkim. Két éve élek egyedül. Volt egy barátnőm, öt évig, de mivel nem vettem feleségül, elhagyott. Akkor kiborultam, de aztán beláttam, hogy nemcsak neki, hanem nekem is jobb lesz így. Azért nem vettem feleségül, mert nem éreztem, hogy ő lenne az igazi. Valami hiányzott. De ezt soha nem fogalmaztam meg neki. Már hogy is tettem volna? Te megmondanád valakinek ezt? Hogy figyelj, gyerekkoromban, amikor elterveztem a felnőtt életemet, rohadtul nem ezt képzeltem? Azt hittem, akit szeretek, azzal azt érzem, hogy révbe ért az életem. Hogy nem idegesít fel kétnaponta valami olyannal, amiről egyértelmű, hogy ha valaki más ugyanezt tenné, nem zavarna. Vagy mondjuk érdekel, amit beszél, szívesen dumálok vele bármiről. És szívesen találkozom a barátaival. És mutatom be az enyéimnek.

– Na, ez nem sokkal jobb, mint az én történetem. Elvesznek, aztán mégis kiderül, hogy nem én vagyok az igazi. Na de lehet, hogy nem kellene ennyire leegyszerűsítenem a dolgokat. Egyébként azt hittem, hogy már legalább két gyereked is van. Családi házad, kutyád.

– Tévedtél. Na eljössz velem jövő héten?

– Eljövök? –Eszter még kezét is rázott erre az egyezsége Balázssal. Miközben a nadrágját próbálta eligazítani magán a mosdóban, érezte, ahogy szétáramlik benne az önbizalom. Érezte, hogy Balázs nőnek nézi, hogy végre tétszik. Eszébe jutottak a gimis együtt alvásaik, és elhatározta, hogy éjjel lefekvés előtt felidézi néhány rég feledésbe merült szeretkezésüket. Hogy erre mi szüksége van, nem talált magyarázatot.

Piroska! Találkoztunk! Jövő héten pedig elmegyek vele Olaszországba és Franciaországba egy hétre. De ezt csak te fogod tudni, meg a testvérem. Nem hinném, hogy rajtatok kívül bárki megfelelően reagálna. Még Sanyi se értene vele egyet. Hülye prüd. Mindent fekete-fehéren lát. Még a végén elbizonytalanítana.

Semmi mást nem szeretnék, csak jól érezni magam. Kajálni, nagyokat röhögni. Meg egy kis izgalmat. Igen, kedves telefonos ügyfélszolgálatos hölgy vagy úr, izgalmat. Némi nemi izgalmat.

Írjál választ, Piroska, légy szíves, különben fel kell hogy hívjalak, azt meg utálod. Millió puszi, Eszter

*

– Szia, testvérem – hívta aztán Hajnit, miközben mosta le a szeméről a festéket. – Na, túl vagyunk a találkán. Kicsit zavarban voltam az elején, de a fél üveg bor segített. Ettem lecsót is, az van a bisztró heti ajánlatában. Elmehetnénk még a héten egyszer, teszünk bele egy csipetnyi chilit, aztán már a te igényeidnek is megfelel.

– Na, ne tereld a témát. Milyen volt? Mit éreztél? Miről beszélgettetek? Tiszta vizet öntöttek a pohárba? – záporoztak

a kérdések, úgy tűnt, Hajni egy cetlire firkantotta őket már előre.

– Nincs családja!

– Hát ez nagyszerű! És miért olyan fontos ez?

– Nem is tudom. Rossz lett volna úgy leülni vele szemben, hogy nemcsak az derül ki, hogy szereti a munkáját és sikeres benne, de még boldog férj és családapa is. Túl nagy lett volna a kontraszt. Engem tegnap legfeljebb az új farmerem szabása és színe tölthetett el elégedettséggel, de az, lássuk be, kevés.

– Na és megmondtad neki, hogy hova tűntél tizenöt éve? – a húga nem adta fel.

– Nem. Nem került szóba. Ne vedd már el a kedvemet. Állandóan ünneprontó vagy. Majd. De lehet, hogy nem is kell elmondanom. Nézd, ő nem tudja. Ő egyszerűen azt hiszi: inkorrekt kiscsajként egyszer csak ilyen gerinctelenül kiugrottam a kapcsolatból. Beleszerettem valakibe, aztán azzal ellógtam. Szerintem ezt gondolja. Vagy már nem is gondol semmit. Hiszen olyan régen volt.

– Nem gondolom, hogy ez megkerülhető. Most megbeszéltétek, hogy tartjátok a kapcsolatot?

– Igen. És jövő héten elmegyek vele Toscanába és Provence-ba.

– Mi van?

– Jaj, ne értsd féke. Üzleti út. Kimegy a szokásos beszerző kőrútjára, én pedig elkísérem.

– Egy hét kettesben? Ennyi év kihagyás után? Testvérem, te nem vagy normális. Ne haragudj. Én mindenben támogatlak, de ezt most elmebeteg gondolatnak tartom.

– Én is. Közben meg rettenetesen izgatott vagyok!

– Eszter jobbnak látta gyorsan letenni a telefont.

*

Előhúzta az ágy alól a kisbőröndjét, és teledobálta farmersortokkal, pólókkal, nyári ruhákkal és flip-flopokkal. A biztonság kedvéért betett néhány bikinit is. A piperetáskáját kétszer pakolta ki és be, mire úgy találta, megfelelő méretű, Balázs nem fog elrettenni tőle. Bár arról egyelőre fogalma sem volt, hogy hol fognak megszállni. Egy szobában? Két szobában? Vagy csak a kocsiban alszanak majd? Még nem mert rákérdezni. Főleg, hogy nem tudta kivenni a fejéből a gondolatot: ők most újra le fognak feküdni egymással? És Eszter most azt érezte, hogy ő bizony egyáltalán nem bánná. Sikerült felelevenítenie néhány tizenöt évvel ezelőtti pillanatképet egészen pontosan. Határozottan tetszett neki.

A munkahelyén kivette az egy hét szabít, szerencsére a főnöke is pont jövő héten utazik el, így az előkészületek elterelték a figyelmét arról, hogy megjegyzéseket tegyen Eszter váratlan bejelentése miatt. Szüleinek azt mondta, hogy kolléganőjével és annak barátaival utazik. Az országok stimmeltek.

Izgatott volt, várakozással teli. Nem tudta, mit akar, csak annak örült, hogy végre valami jó történik. Miután bepakolt a bőröndbe, megállapította, hogy iszonyú éhes. Éhes, és mégis tele van energiával. Gyorsan lerohant a közeli kisboltba, és vett néhány alapanyagot.

Felvette a kedvenc Miki egeres kötényét, és nekiállt krumplit pucolni. Feltette a vizet, beledobta a krumplikat. Amíg főtt, volt ideje elkészíteni a szószt. Tejszínnel, vajjal keverte össze egy kis lábasban a gorgonzolát, csipetnyi sót, borsot tett hozzá. A krumplit, miután kihűlt, összetörte, liszttel, tojással gyúrta össze, és kis nudlikat formált. Sós vízben főzte

ki őket, egy-két perc múlva már a víz tetején úszkált a gnocchi. Kiszedte egy tálba, még kavart egyet-kettőt a gorgonzolamártáson, és már készen is volt.

Jóval többet szedett ki a tányérra, mint amennyit korábban megengedett volna magának. Ezután bement a szobába, és kihozta a fényképezőgépet. Beállította a világítást. A tányér alá beigazította a színes alátétet. És lefényképezte a gnocchit gorgonzolamártással.

Ellenőrizte a fotót, és miután nagyjából megfelelőnek találta, elkezdett enni. Jó étvággal, mindet. Megint meg volt elégedve a főztjével.

*

Sziasztok, kedves Olvasók! Remélem, még vagytok páran. Nagyon köszönöm, hogy az elmúlt hónapokban is kitartottatok mellett, annak ellenére, hogy én egyetlen árva recepttel, fotóval sem örvendeztettelek meg benneteket. Még azt se mondhatom, hogy most viszont egy csomó új recepttel fogok előrukkolni, mert az elmúlt hónapokban összességében kétszer főztem. Azért s írok most, mert úgy érzem, ismét jól vagyok. Újrakezdésben vagyok, sok minden megváltozott az életemben. Holnap pedig elutazom egy hétre, és remélem, rengeteg finomságot megkóstolhatok az olaszoknál és a franciáknál. Sokat fotózom majd, a képeket meg felteszem ide, és aztán – megígérem – jövök újra a receptekkel. Most ezt a gnocchit főztem. Nincs benne semmi különleges, egyszerűen csak finom. Simán is szeretem, zsályás vajjal megöntözve. De most volt itthon egy kis gorgonzola. Majdnem mindet megettem. Ha valaki még olvassa ezt a blogot, légy szíves, írjon nekem ötletet,

hogy mit nézzek meg mindenképpen Toscanában és Provence-ban.

Koszi, hogy itt vagytok! E.

Lezuhanyozott, felhívta a szüleit, és még Balázssal egyeztetett a másnapi indulásról. Az éttermi találkozó óta kétszer hívták egymást, de soha nem beszéltek hosszan. Mindketten tisztában voltak vele, hogy nem ezeken a telefonokon múlik a jövő. Egy teljes hetük lesz, hogy átbeszéljenek mindent. Holnap pedig utaznak. Holnap reggel hétkor itt lesz Balázs a ház előtt.

IV.

Az ex és a szex

Egy színes török bugyogóban, pink felsőben és egy pink flip-flopban vágódott be a kisbuszba Balázs mellé. A karjára húzott vagy tíz karperecet, és még betett a fülébe reggel egy hatalmas fülbevalót is. Haját laza kontyba kötötte. A fiú nevetett, amikor meglátta Esztert.

– Remélem, kötényt hoztál, hogy a gyönyörű ruháid ne hogy foltosak legyenek, amikor főzöl rám. Csak nem gondolod, hogy kihagyom a lehetőséget? Maga a Habcsók bloggerek főz rám – folytatta, Eszter kérdő tekintetét látva.

– Hát, végül is, azt hiszem, az alapanyagok meg fogják hozni a kedvemet – húzta mosolyra a száját Eszter.

Alig pár óra telt el, és észre kellett vennie, Balázs nem egy kapkodós típus. Ha jobban belegondolt, soha nem is volt az. Eszter viszont mindig is szívesen pörgött, és a munkája a 21. század nyomásának sem állt ellent, ő pedig örömmel rohant mindenhova, tele volt feszültséggel, és esett be egy stresszel teli nap után hullafáradtan az ágyba.

Most is azt hitte, szűkös az idő, meg sem állnak majd a határig, aztán a következőig. Ehelyett Balázs már leparkolt az első bizalomgerjesztő, autópálya menti panziónál, és kávé, rántottát rendelt maguknak. Aztán komótosan elszívott két cigit, és ismertette a tervet.

– Először lemegyünk Marseille-ig, ott becuccolunk az egyik boros ügyfél lakásába. Nagy szerencsénk van, még otthon sincs! Kulcs az üzletében, ő meg egy másik országban. Miénk

az egész lakás. Na jó, ne képzelj valami hodályt. De van erkély, és közel a központ. Miattad kicsit módosítottam a szokásos útvonalamon és menetrendemen. Hogy ha már jössz, lássál is valamit. Azt hiszem, lesz Body Shop is, ugye jól emlékszem, azokért a tusfürdőkért rajongsz annyira? Két napig maradnánk, napközben a környékbeli falvakból szedem össze az árut, este meg városnézés, borozás.

– Elég jól hangzik. És kitalálok két vacsorát is, jó?

– Elég egyet. A másikat én főzöm. De semmi verseny, nyugi – folytatta az evést Balázs. – Ebbe a rántottéba még beletehetek volna egy kevés apróra vágott aszalt paradicsomot, csak épphogy egy paradicsom darabkáit. Hogy néha ráharaphassak, mintegy kellemes meglepetésként.

– Persze még egy picit, alig felismerhető rozmaringot is elbírt volna.

– Meg olajos léből kiszedett gombát. Szegfűt, rókát, apró, kedves gesztusokat a rántottában.

– Meg vaddisznókolbászt – licitált tovább Eszter, és már nevettek. Biztossá vált, hogy ha csodával határos módon kifogynának az elmúlt évek témáiból, akkor is marad a közös szenvedélyük, a gasztronómia. És mi lesz, ha feléled a másik közös szenvedélyünk is – pirult el megint Eszter.

*

Amikor beléptek a lakásba, Eszter majdnem elbukott egy felpúpozódott futószőnyegben, annyira fáradt volt a megtett úttól. Végig igyekezett szóval tartani Balázst, bár a fiú jól bírta, látszott rajta, hozzá van szokva a nagy távolságok levezetéséhez. A zenelejátszót egy idő után Eszter kezelte.

Balázs ízlése kissé megváltozott, a dzsessznek már egy igen kifinomult változata töltötte el örömmel, Eszter viszont egy idő után azon kapta magát, hogy olyan ideges tőle, hogy kész kivetni magát a mozgó gépjárműből.

A sötét lakásban gyorsan kinyitották a spalettákat és az ablakokat, hadd jöjjön be a tenger illata. Ott álltak az erkélyen, bámulták az utcát, a ráérősen sétáló embereket. A fáradtság és a meleg hatására Eszter teljesen kába és tompa volt, ugyanakkor boldog, hogy Marseille-ben lehet. Jól érezte magát, biztonságban, és legszívesebben odabújt volna Balázshoz. Aztán győzött a józan ész, még mielőtt annak az előzetes felmérésébe belefogott volna, ha megcsókolná, mit szólna hozzá a fiú.

– Ugye a főzőbemutatóink holnap kezdődnek? Mert én evés helyett most inkább ágyba bújnék – mondta végül.

– Persze, Jean-Baptiste kikészített párnákat és pokrócokat valahova, gyorsan elosztjuk őket, és már mehetsz is aludni a hálósobába. És valamit muszáj megkérdeznem. Még mindig ki kell mennem sétálni az utcára, amíg a WC-n vagy? – kérdezte nevetve Balázs.

– Hülye! Tudtam, hogy szóba fogod hozni. Nem kell. Tudod, mit, majd inkább nem eszem, hogy ne legyen anyagcserém! – Eszter zavarba jött a fiú közvetlenségétől.

– Jó éjszakát, Eszti. Holnap akkor irány Cassis és a többi kisváros.

*

Eszter a hálóban aludt, Balázs a nappaliban. Elalvás előtt még szánt arra időt, hogy sajnálja a fiút, milyen kényelmetlenül fog

aludni ennyi óra vezetés után. Annak idején, ha Andrew-val összeeszesztek, ő vonult ki mindig a kanapéra, mert ő még nagyjából elfért rajta. Bár ő is elgémberedett tagokkal ébredt, sőt sokszor hajnalban visszakecmergett a franciaágyra, addigra már úgylis hajlandó volt békülni, mit érdekelte, mi volt előző este a vita tárgya.

Balázs már fent volt, fehér atlétában, farmerbermudában itta a kávéját, és szájából kilógott az elmaradhatatlan cigi. Egy noteszlapra írta fel éppen a délfanciaországi kisvárosok sorrendjét.

– Így tervezem, tessék, pipálhatod – nyújtotta át Eszternek a papírt. – Kávét vagy mentateát kérsz? Már lementem croissant-ért. Vajat, lekvárt találtam a hűtőben. Készíthetem neked? – Esztertől utoljára az anyja kérdezte ezt abban a keserves három hónapban, amíg otthon lakott a szakítás után. Szinte most volt, mégis milyen távolinak tűnik. – Lehetséges, hogy az északkeleti fal ilyen hamar teljesítette a kívánságomat? – kérdezte magától. – Vagy ahhoz, hogy továbbléphessek, mindent le kell tisztességgel zárnom?

– Jó reggelt. Mentateát szeretnék. Ugye narancslekvár van a hűtőben? Nagyon szeretem. Egyszer megpróbáltam eltenni, iszonyú lett, kidobtam mindet – szólalt meg végre. – Egyszer birsalmát is főztem órákon keresztül, hogy majd egyszer sajt lesz belőle. Tíz éve történt, azóta sem próbáltam meg újra – leült az asztalhoz, és áldotta az eget, hogy nem a pizsamájában kászálódott ki. Pont jó a tempó, semmi szükség nincsen arra, hogy áttetsző kistrikóban üldögéljen a teája fölött.

Cassiban először olajbogyót szereztek be, egy fiatal srác természetete és forgalmazta. Balázs elmesélte, hogy a címkéket a fiú felesége tervezi, a mamája az üzemben segít, az apja pedig a kiszállítást intézi. Eszter rögtön tovább ötleteit

magában, már látta maga előtt, hogyan valósítja meg mindezt, sőt ennél többet Hajni Sütiboltjában. Eszter nem szeretett pihenni. Mindig gondolkodott valamin, mindig tervezett valamit, állandóan hömpölygött volna az árral, a tömeggel, mindennel, csak le ne maradjon valamiről. Volt, hogy elgondolkodott azon, honnan ez az energia, és nem kellene-e néha megállni, és legalább egy délutánt eltölteni a kanapéján, de aztán rájött, nem élet az élet úgy, ha nincs mit beírnia a határidőnaplójába esténként. Az eseménytelenségtől Provence-ban nem kellett tartania.

A következő állomás a lekváros volt. Egy idős házaspár fogadta Eszteréket nagy örömmel. A feleség még méregette is Esztert, vizsgálgatta, illik-e Balázshoz. Beszélgetni nem nagyon tudott velük, mert ő franciául nem tudott, a házaspár viszont angolul nem értett. De kedvesen mosolygott, hogy ne rontsa Balázs üzletét. Vásároltak még kekszet, pastist, bort, sajtot, fűszereket, szarvasgombás pástétomot. Lassan megtelt a kisbusz csomagtere. Balázs tárgyalta, beszélgetett, cipekedett, és még azt is szemmel láthatóan élvezte. Eszter mindenbe bele akart kóstolni, és szinte mindenhol volt is erre lehetőség.

– Ne egyél ennyit, mindjárt ebédelünk. Van a tengerparton egy jó étterem, arra gondoltam, ott ehetnénk egy könnyű salátát. Aztán kicsit kószálnánk a városban, beszereznénk a vacsihoz az alapanyagot, és felköthetnéd a már emlegetett kötényt. Nagyon jó kukta leszek, hamar készen leszünk – javasolta a fiú, és Eszternek eszébe jutott a félelme, hogy majd megint ő diktálja az iramot, mint régen. Hát nem, ez a férfi már nem az a fiú, aki hagyta, hogy Eszter hordja a kalapot.

Tintahalat vettek vacsorára és egy helyi bort. Vöröset, abban megegyeztek, hogy mindkettejüknek az a kedvence. Eszter felforrósította a wokot az aprócska, ám jól felszerelt konyhában, és rádobta az olívaolajra a tintahalakat. Hagyta, hadd égjenek kicsit oda, majd az összezúzott fokhagymát is a serpenyőbe dobta, és beleforgatta a rózsaszínes-lilás halakat. Paradicsomot, cukkinit grillezett hozzá, rozmaringgal, kakukkfűvel szórta meg. Az összekötözött, kiszáritott fűszer-csomók tucatjával lógtak a gázcsőről Jean-Baptiste konyhájában. Miután kihűlt a paradicsom és a cukkini, meglocsolta olívaolajjal és citrommal. Kiegyensúlyozott a tálakkal az étkezőbe, ahol terített asztal, gyertyafény, halk zene várta. Balázs éppen telefonon beszélt, Eszter még örült is, mert giccsbe hajlóan ideális lett volna a jelenet egy éppen bort nyitó Balázssal. Mindenesetre a fiú viselkedése összességében 9 pont volt 10-ből. De csak azért, mert Eszter semmire sem adott tíz pontot. Így szokta meg gyerekként, apja mindig mértékletességre intette: – Ne mondd azt, hogy fantasztikus, mondj csak annyit, hogy ez igazán jó.

Mai eszével már kétségbe vonja ennek értelmét, nem látja pontosan, mire való ez a távolságtartás nemcsak másokkal, hanem saját érzelmeivel szemben is.

– Bocs, hogy nem kuktáskodtam, de muszáj volt elintéznem néhány telefont. Akik nem reagáltak időben, még feladhatták a rendeléseiket telefonon. Nem bízom a véletlenre a megélhetésemet – magyarázta a fiú.

– Adhatnál néhány tanácsot a húgomnak vállalkozásból. Neki egy sütiboltja van, ő a beszerző, a cukrász, az eladó – mondta Eszter, miközben szedett a tányérjaikra.

– Húha, akkor se éjjele, se nappala.

– Igen, és szeretnék valahogy könnyíteni a terhein, de fogalmam sincs, mit csináljak. Néha már arra gondolok, hogy hagynom kellene a francba a munkámat, és ketten kéne megpróbálnunk. Bár azt kétkem, hogy ez az üzlet eltartana kettőnket. Főleg, hogy Hajni még hitelt is vett fel. Nem is tudom, talán a honlapja nem jut el elég emberhez? Vagy kicsit jobban nyomathatnám az újságíró, rendezvényszervező ismerőseim között?

– Mindkettő. De ha szeretnéd, beszélgetek Hajnival, és megpróbálhatjuk feltérképezni, hol lehet a gond, mit kellene megreformálni. Hihetetlenül finom ez a tintahal. Imádom, hogy ennyire hangsúlyos benne a fokhagyma. De azért én idehozok egy kis citromot is. Te is kérsz?

– Igen, koszi. És azt is, hogy segítenél Hajninak. Azt tudod, hogy már nem olyan kislány ám, mint amire emlékszel?

– Na ne mondd. És te, te nagylány vagy? Milyen újra egyedül élni? Ne grimaszolj! Gondolhattad, hogy nem úszód meg ezeket a kérdéseket. Vagy azt hitted, végig csak engem faggatunk? – mosolygott Balázs.

– Még nem tudom, hogy milyen egyedül élni. Sokat vagyok a barátaimmal, a családommal. Figyelek arra, hogy minél kevesebbet legyek egyedül a lakásban a gondolataimmal. Remélem, ez egy átmeneti állapot. Rapszodikusan vásárolok, főzök, takarítok. Nincs semmi rendszer az életemben.

– És mi volt a gond a házasságoddal? Már ha úgy érzed, hogy beszélnél róla.

– Nem tudtam neki megbocsátani, hogy megcsalt. Bár ő se nagyon törekedett rá, hogy visszacsinálja a dolgokat, magukkal ragadták az események. És végül is ez volt, ami segített. Hogy a kisujját se mozdította. Hogy nemcsak engem nem akart eléggé, hanem döntenem sem. Persze ha visszagondolok, most

már látom, hogy máskor sem szívesen hozott nagy döntést, és ha igen, akkor se szeretne felvállalni. Nem azt mondom, hogy ez valóok, de nekem legalább akkor megkönnyítette a helyzetet.

– Eszter. Muszáj lenne tisztáznunk valamit. Elmondod nekem, hogy nekünk miért lett vége? Egyik napról a másikra? Hétfőn még azt beszéltük meg, másnap vezetni tanítalak a vízművek előtti parkolóban. Aztán nem jöttél el. Nem vetted fel a telefont. Sőt. Se a szüleid, se a testvéred nem vette fel a telefont. Napokon át hívtalak, odamentem a házatokhoz, és nem volt otthon senki, csak a macska. De ő nem tudta megmondani, hol vagytok. Végül a szembe szomszéd szánt meg, és szólt, hogy elutaztatok.

– Azért, azért mert teherbe estem – buktak ki Eszter száján a szavak, és végtelenül örült, hogy túl van rajta, most már lesz, ami lesz, utána a vízözön.

– Jézusom – Balázs csak ennyit tudott kinyögni.

– És elvetettem – mondta ki, és nagy nehezen belenézett a fiú szemébe.

– Ezt nem hiszem el – Balázs felállt, és csak kinyitott egy üveg bort. – És én hol voltam ekkor? Miért nem tudtam én erről az égvilágon semmit? Senki sem mondta meg. Még az apád sem! Pedig ő legalább vehetett volna férfiszámba!

– Tudom, hogy megbocsáthatatlan, hogy kihagytalak ebből a döntésből.

– Hát igen. És nem feltétlenül vall gerinccseregre, hogy ezek után eljössz velem erre az útra, már megbocsáss. Azt az esélyt megkaphattam volna, hogy legalább azt eldönthetem: a vallomásod után akarok-e még veled találkozni.

– Ne haragudj! – Eszter lehorgasztotta a fejét, és kezébe temette az arcát.

– Tudod, mennyit gondolkodtam, hogy mi lehetett a baj? Hát ez a variáció sajnos nem jutott eszembe. Istenem, látszik, hogy mennyire gyerek voltam. Egy kis idióta. Feküdtem az ágyamon, bámultam a Bon Jovi-poszteremet, attól vártam a választ. Most pedig kimegyek sétálni. És légy szíves, ne gyere utánam! – Felkapott magára egy inget, belebújt a flip-flopjába, és elviharzott. A gatyá annyira le volt csúszva róla, hogy Eszter látta, nem visel alsónadrágot. – Istenem, még ezekben a pillanatokban is mennyire felületes vagyok – gondolta.

A kanapén bögött, míg Balázs az utcákat róttá. Tudta, hogy elkerülhetetlen a tisztázás, azt is, hogy ki fognak borulni. De elege volt a jelenetekből. Tudta, hogy nem volt becsületes, amikor úgy vállalkozott erre az útra, hogy elhallgatta az igazságot. De azt is tudta, hogy azért nem ennyire fekete-fehér sem a régi, sem a mai történet. És csak remélni merte, hogy Balázs megengedi, hogy holnap vele folytassa az utat, és nem az lesz, hogy hirtelen egyedül kell feltalálnia magát Marseille-ben. Mivel hajlamos volt arra, hogy mindent túldramatizáljon, már elképzelte, ahogyan végigkajtat az utcákon, fűtő-fától érdeklődve keresi a pályaudvart, majd gyönyörű tájakon száguld hazafelé, kezében szendvicset szorongatva, táskáját magához ölelve. Még szerencse, hogy van hitelkártyája.

*

– Eszter, én nagyon szerettelek. Hát nem vetted észre? Mindent elmondhattál volna nekem – ébresztette fel gyengéden Balázs éjjel. Eszter a kanapén aludt el, természetesen nem indult neki a pályaudvar feltérképezésének. – Egyáltalán hogy történhetett? Hát mindig vigyáztunk.

– Nem mindig. Zsola szülinapi buliján például nem. Kicsit sok curacaót ittunk. Aztán Zsola anyjának a szobájában landoltunk – tápázkodott fel Eszter.

– Emlékszem. Tudod, hogy soha nem tudtalak kiverni a fejemből? – kérdezte Balázs, és átölelte a lányt. Eszter teljesen kába volt, ösztönösen hozzábújt a fiúhoz. Beszívta az illatát, és megcsókolta a nyakát. Aki viszont már Eszter száját kereste.

A kanapén ébredt, Balázs már megint hamarabb kelt fel. Eszternek ideje sem volt arra, hogy nekiálljon azon aggodalmaskodni, vajon hogyan fogják kezelni az éjszakát, ugyanis Balázs egy fogkefével és egy tubussal a kezében jelent meg a fürdőszoba ajtajában.

– Eszter, ez micsoda? – mutatott rá a tubusra.

– Mutasd. Hát az úti mosószerem. Uramisten. Csak nem fogat mostál vele? – kérdezte Eszter, bár felesleges volt, a fiú fancsali feje már elárulta.

– Na most akkor valami nagyon finom reggelivel kell előállnom, hogy eltűnjön a szádból a keserűség. Mit szólnál egy deci mustárhoz kis ketchuppal bekeverve? – hahotázott Eszter.

– Kóstoltad már a mosóporodat? Mintha máj helyett csirkeepét sütnél ki. Fúj – köpött bele Balázs még egyet a mosdóba.

*

Miután Balázs meglátogatta az összes francia kapcsolatát, leadták Jean-Baptiste boltjában a lakáskulcsot, és Toscana felé vették az irányt. Megbeszélték, hogy ha idejük engedi,

Pontassievébe is beugranak, Daliához, Eszter volt sógornőjéhez.

– Ha minden jól megy, bővítheted az árukínálatodat, elhozol tőle pár száz paradicsomlevet. Én mindenképpen felszerelkezem belőle – nyújtózkodott Eszter a kocsiban. Papucsát lerúgta, lábait feldobta a műszerfalra, végre felszabadultan érezte magát.

– Remélem, nem fog kívágni a volt sógornőd engem. És azt is remélem, hogy elmondja a volt férjednek, hogy már nem búslakodsz utána. Akarod, hogy megállás nélkül ölelgessem a derekadat?

Toscanában két napraforgómező között vezetett az út az első településig, ahol Baláznak dolga volt. Eszter várakozás közben a girbegurba, szűk utcácskák barátságos üzleteit nézegette. Beszerzett egy cserépből készült színes házszámot Hajni Sütiboltjára, ivott egy hihetetlenül rövid presszókávét és egy oranginát. Amikor Balázs megcsörgette, éppen Gucci napszemüvegeket próbált egy butikban.

– Balázs, lehet egy kívánságom? Légy szíves, vigyél el engem arra a helyre, ahol a *Napsütötte Toszkána* című könyv írónöje él. Csak vetek egy pillantást a házra, gyorsan lefotózol vele, és már száguldhatunk is tovább – kérlelte.

– Rendben. De mit adsz érte?

– Fügés, prosciuttós pizza megfelel?

A házat könnyen megtalálták. Csak két amerikai turistát kellett követniük. Egy idő után már behajtani tilosban gyalogoltak, kicsit el is bizonytalanodtak. De amikor a szemben sétáló idős apáca rájuk mosolygott, tudták, jó helyen járnak. A ház ott volt, és pontosan úgy festett, ahogyan az albumban. Hatalmas, lépcsős kert közepette egy hatalmas, régi, kopott rózsaszín ház, zöld zsalugáterrel. Eszter a Frances

Mayes könyvéből készült filmet is szeretete, de inkább a regény volt megunhatatlan számára. A kerítésnél ugyanúgy ott volt a kis váza, amibe nap mint nap virágot helyezett el egy öregember. Eszter az út szélén leszakított pár szál vadvirágot, és beletette a kis üvegbe. – Remélem, nem zökkentem ki a napi rutinjából a könyvbéli bácsit – gondolta, aztán Balázssal egymást átkarolva visszasétáltak az autóiig.

*

– Nagyon jól nézel ki, drágám, úgy örülök neked – szorította magához Dalia. – És nagyon-nagyon sajnálom, ami történt. Andrew egyébként nem hajlandó beszélni, csak nagyjából tudom a sztorit – hadarta. – Ugye nem siettek, vacsorával is készültem – mosolygott Dalia, és már terelte is őket a kertben található étkező-asztalhoz.

Eszter két éve járt már itt, de akkor még épphogy elkezdődött az átalakítás. Most viszont nem győzött fényképezni. A hosszú kerti asztal két bakja nem volt más, mint két Singer varrógép – nyilván az Ecseriről autóztatta idáig őket Dalia. Az asztallap egy réges-régi ajtó volt, alaposan lecsiszolva. Az asztal tetején gyönyörű hímzett terítő, zöld vázában piros, sárga, rózsaszín rózsák. Egy átlátszó kancsóban limonádé, tele lime-, citrom- és narancskarikákkal és egy kevés lime-levéllel. A színes, díszes kristálypoharak között nem talált két egyformát, ahogy az asztalt körülvevő székek is különböztek. Az egyik tonettszéken egy macska lustálkodott. Vele, és egy labradorral osztotta meg életét Dalia.

– Rokonszenves fiú vagy, honnan ismered az én imádott sógornőmet? – kezdte faggatni Dalia Balázst angolul.

– Az első szerelmem volt – lendítette át a társalgást a kezdeti nehézségeken a fiú.

– Andrew említette volna nekem, ha Eszternek van egy ilyen barátja, úgyhogy azt kell gondoljam, vagy titokban barátkoztatok eddig, vagy csak most találkoztatok újra. – Dalia sosem csinált gondot abból, hogyan mondja ki, amit gondol. – Prosciuttós, fűgés pizzát csináltam nektek, az Eszter kedvence, gyorsan beteszem a sütőbe, addig töltsetek magatoknak innivalót.

– Hihetetlen jó dolga van Daliának, ugye? Ilyen gyönyörű helyen élni! És azt csinálni, amit szeret? –áradozott Eszter. – Az igazsághoz persze hozzátartozik, hogy a volt férje révén lett lehetősége arra, hogy elhagyja Angliát, itt megvegye ezt a házat, és saját vállalkozásba kezdjen.

– Én már a szándékot is értékelem. Hogy otthagyta Londont, és teljesen új életet kezdett itt. Egy kutyával és egy macskával.

– Na azért ne féltsd Daliát, szinte biztosra veszem, hogy van pasija. Szerintem több is. Első körben a szomszédasszony férjére tippelek, a boltosra, a migréngyógyszert felíró orvosra, és a borászra, akitől vásárolja ezt a nagyszerű italt – nevetett Eszter.

Vacsora után még hosszan beszélgettek, Dalia név szerint bemutatott minden növényt a kivilágított kertben. Aztán csengettek, Dalia pedig egy nála legalább húsz évvel fiatalabb fiú nyakába borult. – Ó Guido. A piacon nála veszem a sajtot.

Guido barátságosan kezét rázott velük, aztán átölelte Dalia derekát, és olaszul valamit a fülébe suttogott.

– Bocsássatok meg, meg kell mutatnom Guidónak a csöpögő vízvezetékét – kacintott Dalia, és bevonult a fiúval a házba.

Kisvártatva az emeleti hálóban lekapcsolták a villanyt, és halkan kiszűrődött az *I've got you under my skin*.

– Jó ízlésük van, és meg mernék rá esküdni, hogy bakelitről szól – dünyögött Balázs, miközben a kinti asztalnál ülve megsimogatta Eszter haját.

Reggel mire Eszter a vendégszobából, Balázs pedig a kanapéről kikászálódott a konyhába, Guido már szőren-szálán eltűnt, nekik pedig indulniuk kellett a következő városba.

– Ötven üveg szószt tudok neked adni most hirtelen, fele sima, fele csípős. Mindegyikben van bazsalikom. Ha gondolod, mindegyik mellé nyomtatok pici recepteket. Értenek nálatok az emberek olaszul? – érdeklődött Dalia a reggelinél, miközben egy ládába pakolta a finomságokat.

Eszter újabb hivatalos hangvételi SMS-t pötyögött a hűgának. Úgy döntött, inkább szóban meséli majd el neki, milyen jól sikerült a régi dolgok tisztázása Balázssal. A kocsiban azonban nem bírta ki, Balázusra zúdította érzéseit.

– Azért kicsit zavart, hogy Dalia így rád tapadt pakolás közben. Figyelted, hogy a csipkés fekete trikója alatt nem volt semmi? És még csak át sem karolhattalak, hogy jelezzem, ne hajtson már rád. Az az érzésem, nem marad ennyiben ez a dolog. Ha legközelebb szószért jössz, egy lasszó lesz a kezében, amivel a hálósobájába ránt – pufogott félig-meddig komolyan.

– Nézd, legfeljebb a következő öt évben én leszek a Morton család rokona – nevetett Balázs Eszter felvetésén. – Ma van a búcsúvacsora, én főzök neked, jó? – váltott témát.

– Búcsúvacsora? Hát két hét múlva nem jövünk? – vágott vissza Eszter, de azért legbelül sejtette, ha hazaér, lesznek földhözragadtabb gondolatai is erről a kirándulásról. Balázs is csak mosolygott, és ez bőven elég volt Eszternek. Hogy

innentől kezdve elmélyedjen a lábán lassan növekedő szőrök tanulmányozásában.

*

Az apartmanban csak egy hálószoza volt, kovácsoltvas ággyal, baldachinnal. A fürdőszobában lábas kád, Eszter a fél tubus tusfürdőjét kinyomta, hogy pont úgy tele legyen habbal, ahogy a magazinok képein látta. Míg ő a habok közé vetette magát, Balázs kisütött pár szelet hátszint, szószot készített hozzá a gombakeverékből, amiről már napok óta beszélt, és gyorsan kifőzött néhány gombolyag pappardelle tésztát. Díszítésnek pedig a sütőben meggrillezett pár fürt koktélpáradicsomot. Mindent a Jean-Baptiste konyhájából elhozott rozmaringgal fűszerezett.

Éjjel nem sokat aludtak, újra és újra kószolhatták egymás rég elfeledett ízeit. Egyáltalán nem beszéltek múltból vagy jövőről, csak jól érezték magukat.

– Hihetetlen, hogy még mindig nem húzhatom végig a hátadon a kezem, mert röhögőgörcsöt kapsz – értetlenkedett Eszter.

Másnap késő este tette ki Balázs Esztert az albérlet előtt. Eszter egy pusztit nyomott a fiú szájára. – Hívlak, hogy egyeztessünk a két hét múlva esedékes utadról. Úgy döntöttem, belépek hozzád segédnek.

V.

Agyban nagy a baj

Na végre, nagyon untam már a semmitmondó SMS-eidet – fogadta Hajni. – Milyen volt újra lefeküdni vele?

– Na jó, ezek szerint nem kell üzennem, telefonálnom, egyáltalán beszélnem se. Úgyis tudod, mi van, nyilván ultrahanggal kommunikálunk.

– Tehát tisztáztátok a régi dolgokat is. És akkor most jártok? Ez egészen fantasztikus! Végre visszakérhetem tőle a nála maradt Csinibaba kazettám és a lila vízipisztolyomat. Éveken át visszamaradtam a fejlődésben, mert ezek nála maradtak. Egyáltalán hogy kerültek hozzá, ki engedte meg neked, hogy elvigyed a vízipisztolyom?

– Ugyan, testvérem, szálljál már le rólam. Nem hiszem el, hogy félévente eszedbe jut valami, amit valamelyik pasimnál felejtettem, és a te lelki egészséged elmaradhatatlan feltétele – nevetett Eszter. – Egyébként meg nem járunk, semmit nem beszélünk meg, fogalmam sincs, mi lesz. Az biztos, hogy találkozunk hármasban, mert azt szeretném, ha segítene neked pár ötlettel. Ő tudja például, hogyan szerkesztheted meg a Sütibolt honlapját úgy, hogy ha a Google keresőjébe írják be a népek a süti szót, az elsők között rád lelhessenek.

– Na, ez nem ártana. Állok elébe. Már ha a találkozóra hozza a lila fegyveremet is.

– Hajnikám. Egyébként minden rendben van veled? Falatka kutya is jól van?

– Csak a szokásos. Falatka viszont kitűnően. Ma végre megette az almás pitét is.

*

Eszter felszáguлдott a blogjára is. Ránézésre úgy hatvan komment várta.

Tündérke: „Mindenképpen menjél el Cortonában a La Grotta étterembe, és kóstold meg a rántott cukkinivirágot.”
papamaci: „Nagyszerű salátástálakat kaphatsz egy pisai kézművesboltban. Halványsárgák, és zöld kakasok vannak rajta. Mindjárt belinkelem a címét.”
alien75: „Jaj de jó, hogy itt vagy, remélem, mindenről beszámolsz az utazás után!”
éhenkorász: „Kérünk sok-sok fotót, nem baj, ha nincs rajta kaja!” És így tovább. Még soha nem kapott ennyi hozzászólást. Teljesen felvillanyozódott, ugyanakkor zavarba is jött. – Atyaisten, ennyi ember figyel engem. Ennyien kedvelnek. Nem írhatok nekik ide hülyeségeket! Mi van, ha a receptjeimben hibák vannak? Mégiscsak ellenőriztetnem kéne valakivel.

– Sziasztok, itt vagyok. Szuper volt az út, holnap teszek fel fotókat, most lefekszem, mert nagyon fáradt vagyok. Nagyon örülök nektek!!! – írta be gyorsan a kommentek közé.

*

Majd megnyitotta a postafiókját is. A sok hírlevél között egyetlen mail sem volt Andrew-tól. Andrew után Piroska nevét

pásztázta, és a közepe táján a levéláradatnak meg is találta a levelét.

Szia, Eszter. Piroska fia vagyok. Anyám agyvérzést kapott egy hete. Már nincs életveszélyben, de nagyon rossz állapotban van. Ez a számom, ha gondolod, keress meg: 06-30-111-9912.

Szia, Iván

Eszter gyomra görcsbe rándult, miközben a levelet olvasta. Ránézett az órájára, bár tudta, hogy most nem hívhatja fel Ivánt. Nem ismerte a férfit, de sokat hallott már róla Piroskától. Nagyon aggódott öreg barátnőjéért, ha tudta volna a kórház nevét, azokat fel merete volna hívni éjszaka, hogy érdeklődjön az állapota felől. Így nem tudott mást csinálni, lefeküdt és lelkiismeret-furdalást gerjesztett magának. Míg ő szexelt, zabált és röhögött, szinte eszébe se jutott Piri. És még csak meg sem érezte, hogy gond lehet vele.

*

Másnap remegő hangon hívta Piroska fiát.

– Szia, Iván, Békési Eszter vagyok. Külföldön voltam egy hétig, tegnap éjjel láttam az e-mailedet.

– Megnéztem anyám leveleit, hogy jelezzek azoknak, akikhez nincs telefonos elérhetőségem, de tudom, hogy kapcsolatban állnak vele.

– Mi történt?

– A parkban lett rosszul, Istvánnal rótt a szokásos sétáját. Ő hívta a mentőt, szörnyű lehetett neki is, nincs mobiltelefonja, segítséget kellett kérnie. A kórházba bement anyámmal, aztán hívott fel engem. Azt se tudom, honnan szerezte meg a számomat.

– És most hogy van Piri?

– Még az intenzíven van. Egyelőre nincs magánál. Rettenetesen aggódom érte. Annyira félek, Eszter. Anyám 75 éves, és még soha nem volt semmi baja. Legalábbis nem foglalkozott vele. A szívzűrjei kevésbé érdekelték, mint a kis kalandjai.

– És mit mondanak az orvosok?

– Még semmit. Először az a legfontosabb, hogy magához térjen, aztán meglátják a többit. Elvégzik a szokásos vizsgálatokat. Majd, gondolom, remélem, jöhet a rehabilitáció. De az még odébb van, még nem is beszélnek róla.

– Bemehetek hozzá?

– Persze. Rettenetes körülmények között fekszik. Lerobbant kórház szakadt szobája, öntudatlan, beteg emberekkel. Szörnyű ráébredni, hogy az egyik közülük az anyám. Nem az ápolónőjük, nem a bohócdoktoruk, nem a cirkuszból kiszabadult, bolond, kiöregedett műlovarnő, hanem az egyik kiszolgáltatott, idős, beteg ember. És azt se tudjuk biztosan, hogy mindent érzékel-e a külvilágból vagy a saját állapotából. Vajon hogyan tudja anyám feldolgozni, hogy csövek lógnak ki belőle, és nem tud megmozdulni?

– Nagyon erős nő – jegyezte meg Eszter, bár tudta, hogy jelenleg semmi értelme nincsen annak, amit mond.

– Elvileg bármikor bemehetsz, átküldöm majd a címet és a szobaszámot. De ha szeretnél, akkor gyere velünk. Én mindennap meglátogatom. És a nővérem is.

Eszter nem nagyon tudott odafigyelni a munkájára. Kivágatta a műsorokból a kért fotókat, leszervezett két interjút, jóváhagyott egy csomót, és megadott néhány telefonszámot. A munkatársainak beszámolt az utazása publikus részleteiről, és kiosztotta az ajándék édességeket. Balázstól már délelőtt kapott egy SMS-t, mindössze egy mosoly volt benne. Eszter visszamosolygott rá.

Munka után elindult a kórházba. A gyomra megint görcsben volt, félt az egész helyzettől. Sajnálta Piroskát, de félt a szituációtól. Félt öreg barátnőjét kiszolgáltatott helyzetben látni. Eddig még az öregsége is szinte észrevétlen maradt. Testi panaszairól egyszerűen nem vett tudomást. Annyit viccelődött és nevetett, hogy a ráncai sem látszódtak. Csak az örökké bolondozó szemét nézte az ember. Eszter rettegett attól, hogy ebben a tekintetben most nem látja majd a csillogást, csak a betegséget, a magatehetetlenséget és az öregséget.

Szúrós szagot érzett a szobában, amikor belépett. Halkan köszönt, nem volt bent más látogató. Csak vagy tíz ágy, Eszter hirtelen azt se látta, melyikben van valaki és melyik üres. Örökkévalóságnak tűnt, mire felfedezte, hogy hol fekszik Piroska. Odasietett hozzá. A szeme csukva volt. Eszter először látta rajta a korát. Szájáról hiányzott az elmaradhatatlan rózsaszínű rúzs, hajáról a mogyoróbarna festék kezdett kopni. Körmei festetlenek. – Ha öntudatánál lenne, nagyon leszúrná a lányát, hogy hagyja így feküdni – szomorkodott Eszter. – Még szerencse, hogy fotó nem készül róla, különben utólag bűnhődne a család.

Megfogta Piroska kezét: meleg volt, de élettelen. Eszter halkan elkezdett beszélni hozzá.

– Szia, drága Piroska, Eszter vagyok. Ne haragudj, hogy csak most jövök, de külföldön voltam. Nem tudom, hogy

olvastad-e az utolsó leveletem. Szerintem nem. Úristen, viszont a fiad olvasta. Na most akkor már többet tud rólam, mint te. És nem biztos, hogy valaha ezeknek az információknak a birtokában akart lenni. Na mindegy, ez van. Nagyon aggódom érted, kérlek, térjél magadhoz, ne ijesztgessél engem. A filmekben ilyenkor beszélni szoktak a beteghez, hogy érezze, vele vannak, számítanak rá, szeretik őt. Akarod, hogy elmeséljem a múlt hetemet? Szóval, képzelj, az első szerelmemmel kocsikáztam Provence-ban és Toscanában. Szerintem neked tetszeni fog ez a történet. Véletlenül összefutottunk tizenöt év után. Aztán én meg se szó, se beszéd bevágódtam a kocsijába, és meg sem álltunk Marseille-ig. Nem, nem az első este bújtunk ágyba. De aztán az elmaradt napot is bepótoltuk. Meg egy jó fél évet. Már ha házassági gyakoriságú szexet számolunk. Nem, nincs felesége. Hála istennek. Lelkifurdalás nélkül vethettem magam az élvezetekbe. És rengeteget ettünk. Ő is imád főzni. És imádja a borokat. És sokkal határozottabb, mint annak idején. Mondjuk ne legyek nevetséges, akkor még csak tizennyolc volt. Andrew jobb pasi, de ő meg olyan charme-os. Andrew hozzá képest túl szép, szinte mű. Baláznak van stílusa. Ahogy cigizik, ahogy beletúr a hajába. Szőkésbama haja van. Hullámos. Drága Piroska, be kell hogy mutassam neked. Ki kell találnod, hogy mihez kezdjek vele, mert nekem fogalmam sincs. Meg kell nézned a horoszkópomban az esélyeinket. És édesem, már ne is haragudj, ezt nem láttad a te horoszkópodban? Nem láttad, hogy beteg leszel? Nem tudtál volna orvoshoz menni? Nem lehetett volna ennek elejét venni? És István látogat? És mikor jöhetsz ki?

– Kisasszony, ne haragudjon. Legyen szíves, beszéljen kicsit halkabban, ne zavarja a betegeket. Piroskánál járt már bent

István. Bízunk benne, hogy hamarosan érzékeli is a látogatást – mosolygott a nővér.

*

A kórházból Hajnihoz vezetett az útja. Ült a sámlin a hűtőpult mögött, és a kezét tördelte. Lelkiismeret-furdalása volt, hogy nem volt itthon, amikor ez a baj megtörtént Piroskával. Hogy nem tudott rögtön bemenni hozzá. Rettenetesen félt attól, hogy idős barátnője nem épül fel ebből a betegségből. Próbálta visszapörgetni az eseményeket, miket mondott a kórházban Pirinek, miket hallhattak abból a nővérek és a többi beteg. Úgy érezte, hogy teljesen összezavarta Piroska betegsége, annyira kihozta a sodrából, hogy nem tudta kontrollálni magát. Ki merte mutatni az érzelmeit, az volt a szívé, ami a száján. Végre! Eddig csak akkor volt keresetlen, ha hisztizett, vagy róla volt szó, az ő érdekeiről. Egyébként mindig kínosan ügyelt magára, a mondataira, a mozdulataira, nehogy már érzelmeket áruljanak el.

Az egyetlen ember eddig, akinek úgy, ahogy képes volt megnyílni, a testvére. Most is Hajninak beszélt a félelmeiről és a legtitkosabb gondolatairól.

– Borzalmas ember vagyok. Miközben mentem be a kórházba, arra gondoltam, én ezt nem akarom végigcsinálni. Nem tudom Pirit így látni. Meg azon paráztam, hogy vajon mi a jó istent fogok bent csinálni, fis vajon hány percig illik bent maradni. Meg hogy mit gondolnak rólam mások. És hogy nem igaz, hogy amikor végre egy kicsit elkezdem jól érezni magamat, akkor ez történik. Érted? Ezeken járt az eszem. Hánynom kell magamtól.

– Kérlek, nyugodj meg. Én ugyanezekre gondoltam volna. Bár ez biztos csak azért van, mert mi valójában ikrek vagyunk öt év korkülönbséggel. Mit mondtak az orvosok, hogy van Piroska?

– Szerinted megkérdeztem én bárkit? Hát azt sem tudom, mit kell ilyenkor csinálni. Különben is a fia már elmondta, hogy mi a helyzet. Hogy kivárás van.

– És mit tudsz te segíteni?

– Segíteni? Fogalmam sincs.

– Milyen sűrűn fogod meglátogatni?

– Nem tudom.

– Eszter. Menj be hozzá, amilyen gyakran csak tudsz. Beszéljél hozzá. Meséld el neki a napodat. A terveidet, vágyaidat. Ahogy eddig. És ne rettegj attól, hogy neked kell megmosdatnod, felöltöztetned, vagy bármi, amire nem állsz készen. Arra ott van a családja és a nővérek. Ne féljél. És próbálj meg arra gondolni, hogy ez a történet most nem rólad szól. – Hajni elfordult, és folytatta a mignonok díszítését.

*

Eszter éjszaka feltett néhány Franciaországban készült fotót a blogjára. Még véletlenül sem válogatott be olyat, amelyen vagy ő, vagy Balázs rajta lett volna. Csak egy kis sajt, egy kis pastis, egy idős bácsi, egy szép kavics. Az Olaszországban készült fotókkal egy kicsit még várni akart, mert attól tartott, Daliát is a kommentelők között üdvözölheti. Bár józan ésszel átgondolva, Andrew már nyilván távozásuk után egy perccel üzenetet kapott Daliától, hogy nem egyedül járt nála. De akkor miért nem jelentkezett?

– Ennyire nem érdeklek már? Ennyire lefoglalja az a kis ribanc? Még talán gyereket is csinál neki. Nálam meg kínosan ügyelt rá, hogy folyton hangsúlyozza, még nem állunk készen a családalapításra, nem állunk úgy anyagilag, hogy megengedhessük magunknak. Sose mertem senkinek mondani, annyira nevetségesnek találta volna mindenki ezt az álkifogást – hergelte magát Eszter.

Végül sikerült annyira felhúznia magát, hogy kénytelen volt bekapcsolni a cédélejátszót és a sütőt. Egy gyors túrós sütire esett a választása, mert azért nem akart hajnalig a sütő előtt virrasztani. Gyorsan kimérte a lisztet, cukrot, a sütőport. Miután ezeket összekeverte és beleborította a kivajazott tepsibe, kicsit áttörte villával a túrót, amit elrendezett a liszt és a cukor tetején. A túróra tej, tojás és vaníliás cukor keverékét öntötte. Majdnem elfelejtette a mazsolát, úgyhogy a maradék megolvasztott vaj nemcsak arra volt jó, hogy a felbukkanó lisztes részeket eltüntesse, hanem hogy a mazsola is bekeveredhessen a túró mellé. Innentől kezdve volt egy órája, addig kellett sülnie a sütinek. Elővette a cédátokból a dalszövegeket tartalmazó papírt, felcsavarta a hangerőt, és miközben torkaszakadtából elkezdte énekelni kedvenc Barbra Streisand-számain, arra gondolt, idén karácsonyra karaokeberendezést kér a Jézuskától.

Néha ránézett a sütire, néha a kommentekre.

Jules Winnfield: Kedves Eszter! Chilis babos pizzát szeretnék készíteni. Meg tudnád írni a receptjét?

– Uramisten, ez Andrew. Neki volt a Ponyvaregény a mániája! – lepődött meg Eszter. És nem tudta eldönteni, hogy most örüljön vagy bosszankodjon, válaszoljon vagy ne. Illetve hogy volt-e értelme bevonzania ezt a helyzetet. Mert abban

biztos volt, hogy erről csak ő tehet. Máskor majd megfontoltabban bosszankodik a volt férje miatt.

Még egy ideig olvasgatta a beírást, aztán a sütit szurkálta, hogy ellenőrizze, kiveheti-e már. Végül hirtelen felindulásból bepötyögte.

Kedves Jules! Nagy kedvencem nekem is ez a pizza. Az a legjobb, amikor a szeletelésnél átvágjuk a pfefferonikat, és belefolyik a méregerős lé a tésztába. Ennél már csak az a jobb, ha a pizzát kólával öblíthetem le. Sokszor sütöttem a volt páromnak, ez volt az egyik kedvence, előfordult, hogy angol reggeli helyett tettem elé.

Éppen ezért már egyszer feltettem ide a receptjét, úgyhogy most csak belinkelem neked. Remélem, sikerülni / fog. És ízleni fog a te párodnak is. Te tetű.

Eszter elnézte pár másodpercig a válaszát. Majd győzött a józan ész, és kitörölte az utolsó két szót.

Ezzel egy időben felemelte a telefonját, és rányomott Balázs számára. Arra gondolt, áthívja magához enni egy kis sutit. De a fiú nem vette fel. Pedig jóval többet kicsörgetett, mint amennyit megengedett magának a saját, külön bejáratú illemkódexében.

– Hát ez egy nehéz nap nehéz éjszakája – állapította meg végül. – Itt lesz az ideje lefeküdni, ne hívjuk ki magunk ellen a sorsot – gondolta. A sütit kivette a sütőből, már nem volt kedve megvárni, hogy kihűljön. Befeküdt az ágyba, maga mellé tette a telefont, és elaludt.

Alig várta, hogy végezzen a munkahelyén, automatikusan küldte ki a közleményeket, félvállról találta ki az aznap eladandó sztorikat. Pedig a szokásosnál is többet szólt a telefonja, mert most indult újra a csatorna tehetségkutatója, és bár nem hozzá tartozott a műsor, egy csomó újságíró őt hívta az igényeivel. Azt érezte, összecsapnak a feje fölött a hullámok. Nemhogy nem tudja élvezni a munkáját, de végtelenül irritálja is. Délutánra közel állt ahhoz, hogy ha még egyszer megszólal a telefon, földhöz csapja, rátapos, és kifut az épületből. Feszült hangulatához persze az is hozzájárult, hogy se Andrew, se Balázs nem jelentkezett. Andrew-val kapcsolatban semmi sem volt jó neki. Annak sem tudott örülni, hogy előző nap írt neki, annak sem, hogy ma nem. Idegesítette az is, hogy nem értette, miért érez így. Miért nem tudja még mindig lezárni ezt a kapcsolatot. Pedig annyira igyekszik. Vagyis inkább annyira szerencsés, hogy az élet újra útjába sodorta Balázst. Na de akkor hol van most ő?

Estére már mindkét fiút utálta.

Úgy döntött, ezzel most nem Hajnit, hanem inkább szegény Piroskát traktálja. Hátha hallja, érti, és szórakoztatónak találja. Hátha annyira zavarja Eszter hülyesége, hogy egyszer csak megszólal, hogy jól leszúrja. És ad valami tanácsot.

Míg a továbbra is alvó Piroskának mesélt a kórházban, SMS-e érkezett. Először Balázusra gondolt, aztán a volt férjére, majd a húgára. Úgy látszik, ez volt a sorrend pillanatnyilag. Az üzenet Sanyitól jött, és mindössze ennyi: Na mi van mááár?

– Ne haraguudj! – hívta fel azonnal a barátját, a kórteremből kísétálva.

– A húgodtól tudom meg, hogy külföldön vagy a volt pasiddal. Pedig őszintén szólva nemcsak akkor akarok részese

lenni az életednek, amikor éppen rinyálsz valamiért – szúrta le rögtön Sanyi.

– Eszem ágában nem volt elmesélni neked, hogy a volt pasimmal megyek Franciaországba. Még a végén elrontottad volna az örömet az okoskodásoddal. Úgyse bírtad volna megállni, hogy ne dumálj bele, ne mondd el, hogy ez marhára nem helyénvaló. Aztán én persze így is, úgy is elutaztam volna, de legalább még az is nyomasztott volna, hogy te milyen útravalót adtál.

– És legalább jól érezted magadat? Mi van most?

– Köszönöm kérdésedet, nagyon jól. És alakulnak a dolgok. De nem megyek férjhez újra a jövő héten, ha erre gondolsz – felelte Eszter, ám arról mélyen hallgatott, hogy már egy kicsit több ideje nem hallott Balázsról, mint az neki normálisnak tűnik. – És mi van Krisztivel? Túl van már a tanfolyamvizsgáin?

– ... igen, túl van – válaszolt Sanyi kissé zavartan.

– Mi van? Valami gond van? – érezte meg Eszter a hatásszünetet.

– Nincs. Semmi gond nincs. Mikor ülünk be valahová kettesben? Olyan régen mentünk el kajálni együtt. Szeretném rosszulletig enni magam, ilyet csak veled tudok csinálni.

– Bármikor, édes öregem. Én is vágyom egy kiadós zabálásra, az mindig megnyugtat. De ha akarod, főzök neked valamit. Vagy arra akarod hozni Krisztit is?

– Nem. Szívesebben jönnék egyedül.

– Várjál, ha főzök valamit, arra a húgomat is hívnom kell, mert azt ígértem neki, az életbe való visszatérésem utáni első vacsorát neki tálalom fel. Tehát vagy vársz, amíg sorra kerülsz, vagy jöttök ketten, Hajnival.

– Tudod, mit, menjünk inkább indiaiba – vágta rá Sanyi.

– Hát jó. De tudd, hogy most egy kicsit megsértődtem – nevetett fel Eszter.

– Holnapután hét óra?

– Rendben. Várom. Vigyázz magadra!

*

Eszter ezután újra leült Piroska mellé, és elmesélte neki, hogy Andrew bejelentkezett, Balázs viszont eltűnt. És szerinte Sanyival sincs minden rendben. Még jó, hogy Hajnival nincsen semmi extra.

– Szerinted mit csináljak? Hívjam fel megint Balázst? De hát azt se tudom, mit akarok pontosan tőle.

– Kedvesem, valószínűleg ő sem tudja pontosan, mit akar. Hagyjon neki időt – vetette közbe a két ággal arrébb rejtvényt fejtő nyolcvan körüli hölgy.

– Elnézést, hogy ilyen hangosan beszéltem – ugrott fel Eszter a meglepetéstől.

– Ne vicceljen. Nagyon jól szórakozom. Az érkezése a mai napom fénypontja. És szerintem Piroskának is. Nem ismerem őt, még nem volt alkalma bemutatkozni. De ha ilyen szórakoztató történeteket ad elő neki, szerintem hamarosan magához tér. Jöjjön holnap is! Ugye jön holnap is?

– Hát nem is tudom – felelte zavartan Eszter. – Szerintem normális helyzetben Piroskát nagyon zavarná, ha mindennap nála enne a fene. Minden pillanatban várom, hogy kinyitja a szemét, és felhívja a figyelmemet rá, hogy kívül tágasabb. És hogy ne nézegessem már ilyen állapotban. De hát ezt most nem tudja. És ezzel én most vissza is élek. – Ezzel beletúrt a

táskájába, kivette a neszesszerét, kivette belőle az élénkebb színű rúzsát, és tett belőle egy leheletnyit Piroska szájára.

– Na így máris más. Ezért majd meg is dicsér. Kérem, mondja azt a nővéreknek, hogy Piroska volt? – mondta mosolyogva a rejtvényfejtő hölgynek, és kisietett az ajtón.

Aztán a folyosón megfordult, és visszarohant: – Bocsánat, hogy ilyen udvariatlan vagyok. Tetszik kérni belőle?

– Ó, igen, kedveském. Azt hiszem, rám férne egy kis szín.

– Piros vagy rózsaszín rúzs legyen?

– Legyen rózsaszín. Egy kis parfüm nincs önnél? – kérdezte kicsit zavartan az idős hölgy.

– Dehogynem – mosolyodott el Eszter, és kivette a táskájából az új életét szimbolizáló Chanelt.

*

A kórházból kifelé sétálva felhívta Balázst. Úgy döntött, nem játszmázik, nem fog arra várni egyre nagyobb gyomorgörccsel, egyre fantáziadúsabb elképzelésekkel arra vonatkozóan, vajon miért nem jelentkezik a fiú. Két napja szállt ki a kisbuszából, azóta se kép, se hang.

– Szia, Eszti! – vette fel a fiú a telefont, úgy a hatodik csörgés után.

– Hát szia. Azt hittem, már meg sem történt az újbóli találkozásunk. Hogy úgy tűnsz el, ahogy újra felbukkantál – hadarta Eszter, gondolta, legyenek túl rajta, nem fog ő udvariaskodni, elmondja őszintén, mitől tart.

– Igen, megfordult a fejemben, hogy soha többé nem kereslek. Amikor egyedül maradtam, sajnos újra és újra azon kellett gondolkodnom, miért nem tudhattam, miért nem volt

beleszólásom a terhességébe. Ne érts félre, nem álltam én még készen akkor semmire. Nem tudom, hogy mit válaszoltam volna, ha közlöd, hogy apa leszek, de megtisztelhetnél volna ezzel a mondattal. Meg vagyok sértődve, ki vagyok akadva, és csak hergelem magam. Már odáig jutottam magamban, hogy nyilván mit sem változtál. Hiába a látszat, te legbelül ilyen hazug ember vagy. Aki képtelen felvállalni dolgokat, képtelen belemenni konfliktusokba.

– Na állj, állj – kiabált bele Eszter a telefonba. – Nehogy már hirtelen te legyél a főszereplő! Mintha hajlamos lennél elfeledkezni arról, hogy nekem sem csak egy döntés volt ez. Mintha én nem nyomorodtam volna bele hónapokra. Szerinted nekem tök mindegy volt? Egy 18 éves lány azért már nem gyerek. Annyi eszem pontosan volt, hogy felmérjem, mi történt velem. Bocsánat, hogy annyi erőm nem volt, hogy rád is figyeljek. Igen, tudom, ez nagy hiba volt. De most, hogy felfogom a mondataidat, azt kell gondolnom, nem volt hiba. És te is csak ugyanolyan vagy, mint én voltam akkor. Csak magadra gondolsz. Remélem, én legalább fejlődtem valamennyit az elmúlt években! – és ezzel kinyomta a telefont.

– Na jó, elegendem van ebből a sok idióta pasiból. Annak volna a legtöbb értelme, ha összeköltöznék a húgommal. Mi lennénk Csehov nővérei. Néhány jó regény, könyvklub pár barátnővel, egy kis almás pite, finom tea. Vagyis inkább forralt bor. Nekem nem kellene lakást keresnem. Testvérem hitele felére csökkenne, mert beszállnék. A kutya kiköltözne az előszobába. Máskülönben nem értené meg, hogy Hajni ágyára felugorhat, az enyémmre nem. Ezentúl Hajni ágya is kutyaszőrmentes lenne. Talán meg is köszönné nekem ezt a reformot. Ő csinálná reggel a kávé, én dobnám össze a vacsorát. Sőt még a munkahelyemet is otthagynám, és beállnék a pult mögé a

cukrászdában. Ő meg mehetne a beszerző körutakra. Fordítva nem akarhatja, hiszen nekem nincs jogsim.

Felvirágoztatnánk együtt a vállalkozást. Nem lenne szükségünk férfiakra.

Gyorsan ráküldött a húgára egy SMS-t: *Holnap vacsora nálam. Még a sütit is én készítem. Jöhet a kutyád is. Van egy kitűnő elképzelésem.*

Úgy érezte, ennél nagyobb gesztust nem is tehetett. Beengedi a hiperélénk kutyust a lakásába.

VI.

Hajni olajra lép

A munkából egy kicsit hamarabb lépett le, hogy nyolcra készen legyen a vacsorával. Tom Kha Gait akart főzni, és egy kis oldalast zelleres krumplipürével, káposztasalátával. A kókusztejes csirkeleveshez szerencséjére mindent megtalált a szokásos gyarmatáruboltban. Kicsit tartott tőle, hogy oda menjen vásárolni, nehogy összefusson Balázssal. De aztán osztott-szorzott, rájött, hogy csak egyszer találkoztak eddig, pedig ő bizony hosszú évek óta odajár. Erre mondaná Sanyi, hogy a lottó ötösnek nagyobb a valószínűsége, így bevágta a boltba, rendkívüli gyorsasággal bepakolta a kosarába a galangal-gyökeret, a citromfűvet, a koriandert és a kaffir lime levelét.

A hentesnél megvette az oldalast, a zöldségesnél a káposztát, a sárgarépat. És még mindig fogalma sem volt, milyen sütivel fog előállni.

Hazarohant, és áldotta az eget, hogy új otthona ilyen közel van a városközponthoz. Betette a George Benson-válogatás cédéjét, és gyorsan nekiállt a főzésnek.

Csirkemell, halszós, gomba és bébikukorica volt otthon. A csirkealaplevet már előző nap elkészítette. Az oldalast feltette főni hagymás, fokhagymás lében, beleszórt egy kevés borsot és babérlevelet is. Addig főzte, míg szinte látszott, hogy leesik a hús a csontról. Kiemelte a vízből, és félretette. Ezután a szószt követte. Olajon párolt hagymát, fokhagymát, és beleöntött a serpenyőbe mézet és mustárt. Felöntötte egy pohár sörrel,

ketchuppal és ecettel. Hogy kedvenc oldalasa egyszerre lehessen édes, savanyú és csípős, beletett még chilit is és köményt. Tudta, hogy megint eltúlozta a chili adagolását, de soha nem tudott ellenállni ennek a fűszernek. A szósszal bekente a húsokat, rádobta a grillrácsos serpenyőjére, és úgy tervezte, hogy akkor kezdi el sütni, amikor már megették a levest.

*

Nyolcra várta a hűgát, addigra elkészült a levessel és a káposztasalátával. A főzés közben folyamatosan Balázson járt az esze, aki persze azóta se jelentkezett. Nem tudta, hogyan tovább, nem tudta, mit érez. Bántotta, ami történt, de lehet, hogy nem eléggé? Hát persze hogy nem eléggé, hiszen Balázs ennyi idő alatt sem a szerelme, sem a barátja nem lett. Létezik, hogy ez a kaland semmi másra nem volt jó, csak hogy kirántsa a válás utáni önsajnálataból? És az csak merő véletlen, hogy a volt pasiját sodorta az útjába az élet?

Eszter nem hitt a sorsszerűségben, Piroska horoszkópjait is csak ímmel-ámmal olvasta, de azt most teljesen kizárta, hogy véletlenül csöppent volna újra az életébe Balázs. Azt még mindig nem tudta, mi köze az ő északkeleti falra felírt kívánságához, vajon eszköz vagy cél a boldogság felé vezető úton, de abban most már biztos volt, egyelőre nem eresztheti el a fiút. Nem fog erőszakoskodni, kivár és majd meglátja.

Amikor elkészült az ételekkel, gyorsan le is fotózta őket. Időt-energiát nem sajnált, újabbnál újabb tényérokot, alátéteket, evőeszközöket halászott elő a konyhaszekrényből, hogy minél szebb legyen a kép. Eszébe jutott, hogy ezentúl a hozzávalókat

is feltehetően egy fehér alapra, vagy éppen a fa vágódeszkájára, hogy aztán kézírás imitáló betűtípussal mellényilazza, miből mennyire van szükség. Így még könnyebb lenne az olvasóinak eligazodnia a receptekben.

Annyira belelkesegett a gondolattól, hogy gyorsan megnézte, maradt-e még bármi, amit alapanyag formájában lefotózhat, de mindent felhasznált. Az órája ekkor már fél kilencet mutatott. Felhívta Hajnit, de nem vette fel a telefont.

Megterített, és elkezdte kimérni a brownie hozzávalóit. Tíz perc múlva már betette a sütőbe a süteményt, és újra hívta a hűgát, aki megint nem vette fel.

Utánagondolt, mikor beszélt vele utoljára, és rájött, hogy csak SMS-t váltottak, azt is előző nap utoljára, amikor Hajni annyit írt a vacsorameghívásra: *Jó, jövök. Köszönöm.*

Ezután a szüleiket hívta. Anyja álmos hangon vette fel a telefont, és próbálta megnyugtani Esztert, hogy Hajni bizonyára csak belefeledkezett egy új süteményrecept kipróbálásába. De Eszternek csak fokozódott a balsejtelve, és nagyon dühös lett az anyjára, amiért ilyen félvállról vette a dolgot. Megint hívta Hajnit, aki továbbra sem fogadta a hívást. Ekkor kivette a félkész brownie-t a sütőből, lekapcsolta a gázt, hívott egy taxit, és elindult a Sütibolt felé. Képtelen volt lenyugtani magát.

A Sütiboltban sötét volt, csak a hűtővitrin világított. Eszter áldotta az eget, hogy minden eshetőségre készen volt egymás lakásához kulcsuk, sőt neki a cukrászdához is. Belépett az ajtón, kikapcsolta a riasztót, és hátrament a munkaterületre. Sehol senki. Körbeszaladt, hátha észrevesz valami árulkodót, de rend volt a pultokon.

Visszaszállt a taxiba, és a húga lakása felé vette az irányt. Felnézett az ablakokra, a redőnyök nem voltak leeresztve, de

teljesen sötét volt. Kifizette a fuvart, és felrohant a lépcsőkön. Majdnem elájult, mire felért a negyedikre, csengetett, de közben már halászta elő a kulcscsomóját. Bentről szűkölést hallott: ez Falatka! Nagyot dobbant a szíve, a félelem száguldott a gyomra felé. Alig talált bele a zárba, amikor nyílt az ajtó, a kutya rögtön elkezdett kétségbeesetten ugatni. Eszter azonnal felkapcsolt minden villanyt, és rohant végig a lakáson. Amikor Hajni rövid időkre magára hagyta a kutyáját, mindig hagyott neki pici fényt, most pedig a kutya teljesen sötétben állt az ajtóban. Eszter nem találta Hajnit. Sem a hálóban, sem a vécében, se a nappaliban. Még a szekrényekbe és az ágy alá is benézett... Falatka fel-alá futkosott, és folyamatosan nyüsztet, miközben Eszter újra hívta a testvérét. A telefon a hálósobában kezdett el csörögni. Eszter ment a hang után, végül az éjjeliszekrényben egy csomó recept alatt találta meg a készüléket, amelyen még mindig ő hívta a hűgát. Kinyomta a telefont, és sírva fakadt. Ez már kicsit sok volt neki. Hol lehet az ő testvére? Ez sehogy sem normális helyzet. Ha nem tudott volna eljönni vacsorázni, szólt volna Eszternek, hogy valami közbejött, megbetegedett vagy bármi. Még ha rosszkedve van is, akkor is eljönne, hiszen kinek öntené ki a szívét, ha nem neki? Ezenkívül soha nem hagyja a sötét lakásban egyedül az imádott kutyáját, mert az a mániája, hogy Falatka hozzá hasonlóan nem szereti a sötétet. A mobilját sem hagyja otthon, ha valahova elmegy, ugyanolyan telefonfüggő, mint Eszter. Az meg végképp szokatlan, hogy a fiókba teszi be. Eszternek fogalma sem volt, mit csináljon. Legszívesebben azonnal a rendőrséget és a mentőket hívta volna, de próbálta lenyugtatni magát. Utánaszámolt, hogy mikor kezdte el hívni a hűgát, de aztán megint eszébe jutott, hogy sem ő, sem az anyjuk nem beszélt Hajnival egy napja. Kitől kérdezhetné meg, hogy

beszélte-e vele ma? – Hajni barátnője, Orsi! Felhívom, hátha tud valamit. Uramisten, már 10 óra múlt? Nem biztos, hogy örülni fog a csörgésnek, na de kit érdekel – gondolta, és már tárcsázott is.

– Orsi? Szia! Békési Eszter vagyok, Hajni nővére. Bocsánat, hogy ilyen későn hívlak, de nem tudom elérni a testvéremet. Nem tudod esetleg, hogy hol lehet?

– Szia, Eszter, nem, nem tudom. Tegnap beszéltünk utoljára. Ő hívott. Nem volt jó passzban. Uramisten, csak nincs valami baj?

– Reméljük, hogy nincsen. Tényleg nem akarom az ördögöt a falra festeni, de aggódom. Nem emlékszel, miről beszélgettetek?

– A pénzügyi helyzetére panaszkodott. Azt mondta, hogy már a második havi részlettel tartozik a banknak.

– Basszus. Ezt nekem miért nem mondta? Beszélt már neked máskor is pénzügyi gondokról?

– Nem. Ilyen konkrétan nem. Csak néha célzott rá, hogy azért nem olyan egyszerű üzemeltetnie a Süti-boltot.

– Koszi, Orsi. Kérlek, hívj, ha jelentkezne Hajni. Én is jelentkezem. És ne haragudj, hogy ilyen későn zavartalak.

– Ne viccelj! És mindenképpen hívj!

Ezután újra hívta a szüleiket, és közölte velük, hogy nincs meg a húga. Anyja hangos zokogásban tört ki, és Eszter újra megállapította, hogy nem tud rá számítani. Nem tud arra figyelni, hogy anyja szája íze szerint adagoljon egy történetet, megkímélve őt az élettől. Szerencsére apja átvette a telefont, és határozottan közölte Eszterrel, maradjon a lakásban, mindjárt odajön ő is. Ezután Eszter Sanyit hívta.

Sanyi is azt mondta, hogy odajön, és azonnal letette a telefont.

Miközben Eszter a lába előtt ülő Falatkát simogatta, elmerengett azon, honnan tudja egyáltalán Sanyi, hogy hol lelkiik Hajni. De aztán nem volt energiája ezzel foglalkozni, csak vakargatta a kutya fülét, és bénultan várt.

*

Apja érkezett először, aki mindenáron fel akarta hívni a rendőrséget. Aztán beesett az ajtón Sanyi is. Teljesen fel volt dűlva. Eszter meg is lepődött, azt hitte, Sanyi lesz az, akinek a nyugalmára számíthatnak, aki két lábbal a földön áll, és mindig tudja a következő lépést.

– Mi az, hogy eltűnt Hajni? – lihegett a lépcsőzéstől. – Honnan veszed egyáltalán, hogy eltűnt? Mikor beszéltetek utoljára?

– Tegnap este. Akkor szoltam neki, hogy ma nálam vacsorázunk. Ma pedig nem jött, és nem tudtam elérni. Falatka itt van egyedül a lakásban egy hiába csörgő telefonnal. Most már hosszú órák óta. Ismerem a húgomat, nem ugrott el bulizni hirtelen felindulásból, és Párizsba sem repült ki vacsorázni valamelyik udvarlójával.

– Igen, ebben igazad van.

– És azt sem tenné meg velem, hogy nem szól, ha valami gond van. Vagy erről te valami mást gondolsz? – kérdezte Eszter hirtelen Sanyi zavart fejét látva.

– Nem, nem. Biztos vagyok benne, hogy mindent elmond neked – mondta a fiú szemlesütve.

– Sanyi, mondd meg, mit csináljunk? Apa mindenáron ki akarja hívni a rendőrséget.

– Péter bácsi, tessék még ezzel várni egy kicsit. Próbáljuk átgondolni, mi történhetett.

– A barátnője, Orsi azt mondta az előbb, hogy tegnap beszélt vele, és Hajni arra panaszkodott, nem fizette be a havi részletet a banknak. Nekem ezt nem említette. Pár hete mondta, hogy nem valami könnyű a helyzet, de semmi konkrétat nem osztott meg velem. És én nem is kérdeztem. Mert már megint magamra figyeltem.

– Tény, hogy a húgod nagyon nagy terhet vállalt a cukrászda beindításával úgy, hogy még lakáshitele is van. De azt hiszem, ez még nem elég indok arra, hogy kétségbeessen és elmeneküljön – gondolkodott hangosan az apjuk.

– Hát pedig minden jel arra utal, hogy ez történt.

És imádkozom, hogy tervezett eltűnés legyen, és ne éppen céltalanul, kétségbeesetten kóboroljon az éjszakában – kiabált Eszter, aztán megint sírva fakadt, abbahagyta a járkálást, és lerogyott a kanapéra.

– Kérlek, Eszter, próbálj megnyugodni. Várunk, itt maradok veled, és ha reggelig nem történik semmi, ha nem nyitja ki Hajni a Sütiboltot, akkor cselekszünk – vigasztalta Sanyi. –

Péter bácsi, szerintem menjen haza, minden rendben lesz. Tessék megnyugtatni Márta nénit. Próbáljanak aludni, reggel jelentkezünk – vette végre a kezébe Sanyi az irányítást.

A lányok apja lehajtotta a fejét, megrázta, ránézett Sanyira, és annyit mondott: – Nem tudok semmit a lányaimról.

Majd tétován kiment az ajtón. Aztán kisvártatva kopogtak, Eszter apja állt ott a kezét tördelve.

– Eszti, szerintem ez megint olyan helyzet lesz, mint amikor Hajni gimiben meglógott, és kiment a barátnőjével Németországba, csak azért, mert nem engedtem el egy buliba. Akkor is így tűnt el, anyád majd megőrült. Három nap után

tudtuk meg Orsi szüleitől, hogy együtt vannak a lányok Németországban, Orsi rokonánál. A szülők meg azt hitték, elengedtük. Egy hetet maradtak. Úgy látszik, akkor kellett volna jól felpofoznom, és akkor nem történt volna meg még egyszer.

– Hát ennél jobb témád nem is lehetne, apu! Azon gondolkodsz, hogy miért nem pofoztad fel a ma már 28 éves lányodat annak idején? Mert akkor talán még most is annyira meg lenne illetődve, hogy ha bármi baja van, ahelyett, hogy nekiindul a világnak, inkább a kanapén szorong előre-hátra dőlve, annyira tart aputól? Óriási. Esetleg már most azt tervezed, hogy ha előkerül, kap egyet-kettőt?

– Nyugodj meg. – Sanyi Eszter vállára tette a kezét. – Apukád elsősorban megnyugtatni akart, hogy ha tényleg eltűnt Hajni, akkor sem kell rögtön aggódni, mert már máskor is történt ilyen.

– És akkor még szinte gyerek volt, ma már felnőtt nő – szólalt meg végre az apja. – Próbáljunk ebben bízni, és nem rögtön a legrosszabbra gondolni! – ezzel búcsút intett, és elindult lefelé a lépcsőn.

Eszter vizet töltött a forralóba, kikeresett a teásdobozból egy borsmentás filtert, és előkotort a szekrényből egy kannát és két csészét.

– Üresen vagy mézzel kéred? – kérdezte Sanyit, próbálva elterelni mindkettejük figyelmét.

– Üresen. Szerintem Falatkának is kellene valamit enni adnunk. Meg vizet. És le kellene vinnünk sétálni, mert ahogy elnézem, pillanatokon belül bepisil és bekakál.

– Jézusom, akkor gyorsan menjél le vele, légy szíves, ott a cipősszekrényen a póráz és a szájkosár. Én addig előkészítem a kajáját.

Sanyi már szaladt is, Falatka nemkülönben. Eszter kitette egy tálkába a száraztápot, úgy döntött, ma nem kap a foxi fejedelmi lakomát. Eszébe jutott az otthon hagyott leves és oldalas, és megkísérelt visszaemlékezni, vajon elzárta-e a gázt.

*

Ült a kanapén egyedül, a teljesen kivilágított lakásban, és a telefonja kijelzőjét bámulta rendületlenül, hátha felhívja a húga. Bekapcsolta a tévét, de idegesítette. Utána bekapcsolta a számítógépet, és megnézte a híreket. Magának is alig merte bevallani, de látni akarta, hogy ugye nem történt semmilyen baleset az elmúlt órákban.

Aztán eszébe jutott, hogy megnézi a húga levelezését, már ha jelszó nélkül be tud lépni. Sikerült. Abban bízott, hogy talál valami nyomot, valami megjegyzést, amiből egyértelművé válik, mi lehet Hajnival, hol van most ő.

A kuponcégek és a hírlevelek mellett talált számos levelet különböző, cukrászati alapanyagot forgalmazó cégektől. Megrendelések visszaigazolásait, számlákat. Egyesével megnézte őket, semmi jel nem utalt rá, hogy tartozott volna Hajni bármelyiknek. A sorban Mészáros Roland levele következett. Eszter sose hallott még róla.

Kedves Hölgyeim, bankunk rendszere ismét tartozást jelez, kérem, vegye fel a kapcsolatot velem telefonon, hogy közösen próbáljunk megoldást találni a visszatérő problémára. Legyen szíves, két napon belül hívjon fel, munkaidőben.

Üdvözlettel Mészáros Roland

A levél alján a bank elérhetősége. Eszter beállította a feladó szerinti keresést a levelezésben, és ránézésre tizenöt levél sorakozott Mészáros Rolandtól. Az utolsó előző nap érkezett.

Eszter kijegyzetelte az ügyintéző telefonszámát, holnap reggel az első dolga lesz, hogy felhívja. Ezután húga telefonját akarta megnézni, kíváncsi volt a kimenő, bejövő hívásokra, üzenetekre. De nyílt az ajtó, visszajött a sétálásból Sanyi és Falatka. Eszter rögtön el is mesélte, hogy mire jutott.

– Nem azért, mert nyugtatni szeretném magamat, de azt hiszem, tényleg ez lehet Hajni eltűnésének az oka. Anyagi problémái vannak, és kiborult. Csak azt nem értem, miért nem kért segítséget. Miért nem szól, hát bármit megtennék érte! – fakadt ki Eszter, és közben elkezdte nézni Hajni hívásinfóját. Egyszer csak szinte lemerevedett, és lassan ránézett Sanyira.

– Te, Sanyi. Ti szoktatok dumálni Hajnival? Veled van tele a tára. Csak annyi, hogy Sanyi. És mellette a számod.

– Azt hiszem, el kell mondanom neked valamit – a fiú elvörösödött.

Eszter kérdően nézett rá, nem volt biztos benne, hogy bármit akar hallani, már rettenetesen elege volt a mai napból.

– Hajni és én... egymásba szeretünk...

– Mi vaaan??? Hát ezt nem hiszem el. Mikor? Mióta? Hogy történt? És mi van Krisztivel? Basszuskulcs, már te is kezded? – kiabált Eszter.

– Nyugodj meg, kérlek. Hadd mondjam el, már szinte szétfeszített, hogy senkinek nem beszélhettem róla. Fél éve tart. Gyakorlatilag azóta, hogy te elköltöztél Andrew-tól. Öntöttük beléd a lelket, szövetkeztünk, sokat voltunk veled hármásban, aztán mindig hazahoztam, és ez lett belőle.

– Baszki, te ugyanazt csinálod a húgoddal, amit velem csinált Andrew meg az a kurva. Én vagyok a te Krisztid, a

póru! járt harmadik. Tényleg, Kriszti tudja már? Megmondtad? Vagy így éltek?

– Nem mondtam meg.

– Na szép. Szerencsétlen testvérem.

– Látod, rögtön más szemszögből kezdted el vizsgálni.

– Te nekem ne okoskodjál. Rettenetesen felidegesítettél most.

Eszter egy pillanatra el is feledkezett az eredeti bajáról, úgy felhúzza magát ezen a bejelentésen. Odasietett a konyhaszekrényhez, megnézte, van-e a húgának valami gyorssegélye ilyen esetekre. Majdnem teli pálinkásüveget talált, abból rögtön ki is töltött magának egy felest. Még a konyhapultonál lehúzza.

A kanapéra már az üeggel és a pohárral tért vissza. – Még szerencse, hogy Sanyi autóval jött, így legalább az enyém lesz az összes – gondolta.

– Na, így már tisztábban tudok gondolkodni – mosolyodott el. – Várjál, még elszámolok tízig lassan és hangosan, és akkor talán nem ugróm neked. A tea a tiéd – tette hozzá.

Sanyi a fotelben ült, mindkét karjával a combján támaszkodott, kezeit összekulcsolta, fejét lehorgasztotta.

– Én tényleg nagyon szeretem a húgodat. És most nagyon aggódom érte. Sajnos biztos vagyok benne, hogy nemcsak az anyagi gondjai vezettek ahhoz, hogy most nem találjuk, hanem a kapcsolatunk is – nézett rá lassan Eszterre.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy ő, vagyis mi mindketten fel szeretnénk vállalni nyíltan a kapcsolatunkat, de ehhez nekem meg kellene mondanom Krisztinek, hogy vége.

– Kriszti semmit se sejt?

– Azt hiszem, hogy nem. De igazság szerint nem is figyel. Nem akarok semmit se rákenni, ne értsd félre, de a mi kapcsolatunk már nagyon régen nem az igazi. Mindenki éli a maga életét. És nem is érdeklődik a másiké iránt. Krisztit hidegen hagyja a munkám, a munkahelyemen történt dolgok. Nem érdeklik a haverjaim. De még egy általam felajánlott színházi előadás sem. És van képe megcsinálni, hogy nem jön el velem színházba, mondjuk szerdán, aztán csütörtökön ugyanarra a darabra elmegy a barátnőjével. Már ha a barátnőjével megy.

– Miért? Szerinted neki is van valakije?

– Fogalmam sincs. Az lenne a legkönnyebb, ha biztosan állíthatnám, hogy igen. De nem tudom. Nem figyelem, nem nyomozok utána, elég a saját titkolnivalómra koncentrálnom.

– És te tettél erőfeszítéseket a kapcsolatotok megmentéséért?

– Amikor még nem volt Hajni, azt hittem, hogy tettem. Elvittem néha kirándulni, étterembe, kitaláltam néhány közhelyes dolgot, hogy élményeket gyűjtsünk. Aztán közben meg nem éreztem jól magamat. Persze ma már tudom, ezek egyike sem lett volna áldozat, ha tényleg szeretem. Vagy azt érzem, hogy ő szeret.

– Te. És még szexelsz Krisztivel? Már bocs.

– Nem. Már egy éve nem.

– Egy éve??? Ennyi idősen? Ne vicceljél már, Sanyi! Szerintem neki is tuti van valakije.

– Mondom, hogy az lenne a legjobb. Arról álmodozom, hogy elélem áll, és bevallja, hogy szerelmes lett, és javasolja, hogy szakítsunk.

– És ezt te miért nem tudod megtenni?

– Nem tudom. Hajni is próbált velem erről beszélni. De nem kértem belőle. Azzal tiltakoztam, hogy ő elfogult, nem látja realisan a helyzetet.

– Hát az biztos. Még én sem látom elég jól a felvázolt szituációt, de azt érzem, meg hát, már ne is haragudj, láttam, amikor nálatok vagy veletek voltam, hogy valóban régóta nem az igazi a kapcsolatod Krisztivel. Na persze nem tudhatom az okokat. És azt sem tudhatom, hogy például megcsaltad-e már máskor.

– A hat év alatt soha nem csaltam meg őt. Mármost eddig.

– És mennyire vagy biztos abban, hogy a húgomat szereted annyira, hogy elhagyd Krisztit? – tette fel az egyik legfontosabb kérdést, és úgy érezte, újra tölteni kell a pálinkából.

– Teljesen biztos vagyok benne, mégsem tudok belekezdni a mondanivalómba – válaszolta a fiú Eszter szemébe nézve.

– Akkor nem vagy benne biztos. És ezért szökött meg Hajni. Miattad! – Eszter fogta magát, és teljes erőből nekihajított Sanyinak egy párnát a kanapéról. A fiú kezében lévő bögréből kiömlött a tea.

– Remélem, megégette a kezedet! – rivallt rá Eszter, dühtől villámló szemekkel. – Legszívesebben a fenébe elzavarnálak innen, de szükségem van a segítségedre. Veled kell megtalálnom a testvéretem. Most viszont menjél haza a hazug életedbe, én itt alszom. Holnap pedig vegyél ki szabit, ahogy én, kamuzz otthon bármit, és 9-kor találkozunk a Sütiboltnál – ezzel felpattant, és elkezdte kitessékelni Sanyit az előszobába, majd a bejárat ajtón.

Le sem vetkőzött, meg sem ágyazott, csak ledőlt a kanapén. Még egyszer biztos, ami biztos, felhívta a húgát. De a telefon a mellette lévő kis asztalkán csörgött. Mellétette a sajátját is, és

megpróbált elaludni. Hajnali négy volt. A kutya a kanapé elé telepedett, egyáltalán nem úgy nézett ki, mintha nyugovóra akarna térni. Ő nem ütötte ki magát pálinkával, és bizonyára nem értette, miért kell Eszterrel aludnia, aki általában csak tisztes távolságból kommunikál vele.

*

Sanyi már a Sütibolt bejáratánál toporgott, amikor előbb Falatka, majd Eszter is megérkezett, a húga szekrényéből kölcsönvett felsőben. A kutya rohant be először a kis cukrászdába, mindent körbeszaglászott, majd megállt a hátsó hűtő előtt. Eszter kinyitotta, és kivett belőle egy még viszonylag jó állapotban lévő cseresznyés muffint, és odaadta neki.

A boltnak 11-kor kellett volna kinyitnia, Hajni 5 perccel 11 előtt még sehol sem volt. 11 – kor sem, és negyed 12-kor sem. Az első vásárló csalódottan szemlélte a zárva táblát az ajtóban, és sehogy sem értette, miért mozgolódik akkor bárki bent. Sanyi gyorsan felírta egy nyomtatóból kiszedett papírra, hogy műszaki okok miatt a bolt zárva tart, és kiragasztotta a kirakatba.

Amíg üldögéltek a csodára várva, Eszter felhívta Mészáros Rolandot.

– Nézze, kisasszony, telefonon nem adhatok felvilágosítást. Ha mindenáron szeretne tudni a húga pénzügyeiről, javaslom, jöjjön be vele ügyfélszolgálati időben – válaszolta az ügyintéző, amikor Eszter aziránt érdeklődött, pontosan mennyi az elmaradása Hajnalkának.

– A húgom tegnap óta nincs meg. A telefonját és a kutyáját is otthon hagyta. A levelezését látva és a jelenlegi élethelyzetét ismerve arra kell gondolnom, hogy eltűnése egyik oka az anyagi összeomlás.

– Várjon! Falatkát is otthon hagyta? Hát ez nem lehet igaz! Akkor nagyon nagy lehet a baj! Még a bankba is behozza állandóan, az összes kollégám odavan a kutyáért. Minden kutya a bank előtt várakozik, kivéve Falatot – és Eszter hallotta, hogy az eddig hivatalos hang hirtelen megenyhül.

– Hát ez nagyon kedves önöktől, Mészáros úr. Mondja, erre való tekintettel nem tenné meg, hogy mégis ad valamilyen tájékoztatást?

– Be tudna jönni még ma? Khmmm, mármint ön és Falatka? Úgy kettő körül? Feldobnák egy kicsit a hangulatot.

– Persze, jövök. És köszönöm! – Eszter nem hitte, hogy a Falatkát épp adoptálni óhajtó banki ügyintézővel való találkozása után pontosan tudni fogja, hol a húga, de abban biztos volt, hogy a helyzetet jobban fogja látni. És abban is biztos volt, hogy nem egy darab elmaradt törlesztőrészletről van szó. Egy hetvenezer forintos tétel és a titkos viszony Sanyival még kevés a megfutamodáshoz. Ismeri a húgát. Legalábbis eddig azt hitte.

Megint odament a hűtőhöz, hogy most magának keressen ki valami ehetőt. Majd egy napja nem evett semmit, annyira ideges volt. Most viszont még hosszú nap várt rá. Egy picike dobozban talált néhány szerencsesütit, arra esett a választása. Kivitte előre a dobozt, gondolta, Falatkának is ad párat. Sanyit nem szándékozta megetetni, még mindig utálta a kettős játszma miatt.

A pénztárgépnél könyökölve nyitotta ki az első szerencsesütit, szórakozottan elolvasta a feliratot: *Megtalálod a szerelmet.*

A következő sütit a kutyának adta, de előtte még abból is kihúzta a kis cédulát: *A barátaid sok örömet szereznek majd neked.*

– Ja, például a Sanyi – gondolta kissé cinikusan, és beleharapott a második sütijébe. A szájából húzta ki a cetlit, amire, ellentétben az előzőekkel, kézzel volt írva. Mégpedig a hűga kézírásával.

Na, tudtam, hogy nem bírod megállni, és megint kinyitod a maradék szerencsesütit. Minden rendben van, nyugi, hamarosan jelentkezem.

– Sanyi, Sanyi, ezt nézd. Ezt Hajni üzent. Ez az ő kézírása – Eszter hangja remegett az izgalomtól.

– Mutasd! Uramisten, tényleg. Jó előre megtervezte az eltűnését.

– Szemlátomást. Talán még pár széria Helyszínelőket is megnézett hozzá, hogy ilyen rejtélyes módját választotta az életjeladásnak – kezdett magához térni Eszter.

– Azért én most nagyon megkönnyebbültem. Bár minden jel arra vallott, hogy sem ufó, sem szatír nem rabolta el, én mégis ettől rettegetem.

– Hála istennek, hogy megkímélt az idegösszeomlástól. Nem merte megtenni velem, hogy ennél jobban kikészít. Azt nem úszta volna meg, amikor találkozunk.

– Eszter, én is sokkal jobban vagyok, hogy feloszlott kicsit a köd, de még mindig fogalmunk sincs, hogy hol van. Nem várhatunk ölbe tett kézzel. Vagy most azt fogjuk játszani, hogy várunk a következő jelentkezésére, a következő megoldandó

feladatra, és egyszer csak végére érünk az akadályversenynek, és az utolsó állomáson ott lesz Hajni?

– Nem. A következő napirendi pont az, hogy te megmondod, hogy hol keressük. A pánik elmúlt, szedd össze magad, kezdj el gondolkodni, mi mindenről beszélgettetek az elmúlt hónapokban.

Sanyi elsietett egy újabb papírlapért, és elkezdte felírni az összes lehetséges helyet, ahová Hajni elmenekülhetett.

Nagymama testvérének szekszárdi háza; az ország összes wellness-szállodája; volt osztálytársak nyaralói; Orsi hazudik, nála van Hajni; falusi turizmusba szegődött el, éppen sárgarépát szed, hogy legyen tyúkhúslevese a vendégeknek; külföldre távozott; tajcsi oktató lett Hollókőn; és ezek variációi.

Eszter régóta ismerte Sanyit, tudta, hogy még mindig ugyanúgy izgul, mint ő, csak poénnal védekezik a szervezete. Hányszor megneveztette már, legutoljára pont azon az estén, amikor elváltak Andrew-val.

– Értékelem a fáradozásodat, a nagy testvérénél nem lehet, szinte naponta jár ellenőrizni a házat valaki a tágabb családból. És nem lehet ez a rejtekhelye, nincs vele olyan viszonyban. Tavaly karácsonykor is beszólt neki Emma néni, hogy miért nincs még neki senkije. Volt képe azt mondani, hogy biztosan a kiáll-hatatlan természete miatt. Mondja ezt az öreglány, aki egész életét férfiak nélkül élte le, és annyira rossz természetű, hogy a húga még idős korára se költözött össze vele, inkább látogatja az öregek otthonában.

Volt osztálytársait se kémé meg ilyesmire, látod, Orsit se avatta be, és nem, Orsi nem hazudik. Már korán reggel hívott, hogy van-e valami hírem. Nem hiszem, hogy pont most változtatna az életmódján, nem most lesz vega, nem most kezd

el majd sportolni rendszeresen, és nem most akar majd kínaiul sem tanulni – gondolkodott hangosan Eszter.

– Én a külföldre szavazok, bár nem tudom, mennyi pénz van a számláján. Külföldön akár dolgozhat is, ott mégse tesznek fel neki annyi kérdést, ha egy alkalmi munkára jelentkezik, mint itthon egy farmon.

– Főleg ha nem is érti a kérdést...

*

Eszter úgy döntött, már nem oszt, nem szoroz, jól bírja a gyűrődést, beugrik Piroskához is a kórházba, úgyis arra van a bank. Kivett néhány kívánságsütit a hűtőből, dobozba tette, és elindult.

– A kórházig vigyél el, kérlek, és vigyázz addig Falatra, amíg felrohanok Piroskához. A bankba nem kell velem jönnöd – utasította Sanyit, aki annyira rossz passzban volt, hogy még csak nem is reagált, csak zárta a cukrászda ajtaját és nyitotta a kocsit.

Piroska még mindig nem volt magánál, de Eszter pont találkozott egy nővérrel, aki félig-meddig megnyugtató híreket mondott neki. Bár még mindig nem lehet tudni, hogy Piroska teljesen felépül-e, állapota stabil, talán még jobb is, mint ami egy ennyi idősszorongástól ilyen helyzetben elvárható.

– Kedveském, már alig vártam. Olyan jól éreztem magam a múltkor, amikor itt volt. És a nővérek is megdicsérték az illatomat. Ugye most is van magánál parfüm – csillagot fel a másik ágyon fekvő néni szeme, amikor Eszter belépett a kórterem ajtaján.

– Persze, persze, már adom is, és akkor gyorsan be is mutatkozom, Békési Eszter vagyok.

– Én pedig Zsófia. Nyugodtan hívjál így, és te is tegezzél, kérlek. Ne haragudj, hogy tőled kérdezem, de Piroskának még nem áll módjában válaszolni: kitől kapja ezeket a gyönyörű virágcsokrokat? Minden másnap behoz ide egy futár egy csokrot, és még csak névjegy sincs benne.

– Honnan tetszik tudni? Bocsánat, honnan tudod, Zsófia?

– Édes kislányom, még jó, hogy odalopakodtam, hát majdnem megevett a kíváncsiság. Szépen felálltam, óvatosan húztam magam után az infúzióm, kicsit beleszagoltam a virágba, és fürkésztem a kártya után.

De semmi. Se az első, se a második, se a legutóbbi csokornál.

– Nem lehet, hogy István hozza? Piroska barátja? –Eszter azt gondolta, ennyi belefér. Ebből még nem derül ki, hogy István valójában Piroska nyolcvanesztendő szeretője.

– Piroska udvarlója? Nem, dehogy. Ő egy héten kétszer jön, nagyon udvarias ember, de nagyon zárkózott. Pedig itt aztán magunk között vagyunk, nyugodtan megnyílhatna. Mindig próbálom kideríteni, hogy mikor jön legközelebb, hogy kicsit kipofozzam Piroskát az alkalmakra. Egy szót se beszéltem ezzel az asszonnyal még, de annyira rokonszenves nekem. Szerintem mi nagyon jó barátnők lennénk. Irigylem az életét. Na jó, ezt leszámítva, ami most történt vele. Nézd meg, elmúlt 75 éves, és legalább két szeretője van.

– De, de honnan tetszik, izé, tudod, vagyis gondolod?

– Eszterkém. Én is ilyen életet éltem volna, ha mertem volna. De csak könyvekben olvastam, filmekben láttam ilyesmit. Hogy honnan tudom, hogy István nem a férje? Hát például az egyik kedvenc dél-amerikai sorozatomban pontosan ennyire

volt zavarban a férfi, amikor meg kellett látogatnia idős barátnőjét a kórházban. Pontosan ezt a helyzetet láttam, ők meg itt újra eljátsszák nekem. A lányom meg mindig megjegyzéseket tesz, hogy a sorozatok teszik ki a mindennapjaimat. Inkább ő is nézné, és tanulna belőle!

– És ha nem István, akkor ki a másik hódoló? – Eszter mindig is ámulattal figyelte idős barátnője magánéletét.

– Hát ez az. Remélem, addig nem engednek ki innen, míg ezt ki nem derítem.

Eszter az órájára nézett, látta, hogy ha a bankban információhoz akar jutni, most kell félbeszakítania a beszélgetést. Odaadta Zsófiának a neszesszerét, és amíg az idős hölgy parfümözte, rúszozta magát, ő gyorsan kipirosította Piroskát. Búcsúzóul még kivette a táskájából a Sütiboltból elhozott szerencsemuffinokat.

Zsófia beleharapott egybe, és már húzta is ki izgatottan a papírt: *Az álmaid valóra válnak. Pont, mint a mesében.*

Eszter kinyitott egyet Piroskának is: *Jövő héttől itt az ideje elkezdeni az új életedet. Szerezz be egy noteszt, hogy beleírhasd a tervedet.*

– Ha csak egy noteszen múlik, kikeresem a legszebbet a gyűjteményemből, és idehozom Piroskának. Csak térne már magához – sóhajtotta Eszter.

A kórházból kijövet azonnal ellenőrizte a telefonját, de nem várta sem SMS, sem hívás a húgától. Az anyja viszont már többször telefonált. Eszter visszahívta, és megtudhatta, anyja is arra jutott, Hajni megint távolsági buszra szállt, mint annak idején. Mindenki nyugodjon meg, bár ő személy szerint rettenetesen izgatott, igazán tekintettel lehetne Hajni a vérnyomására.

*

A bankban sorszámot nyomtatott, és leült Falatkával a biztonsági őről legtovábbi székre. A fickó egyáltalán nem úgy nézett ki, mintha a foxi lenne a szíve csücske. Csak azért nem küldte ki őket, mert Mészáros Roland váratlanul ott termett. Felnyalábolta a kutyát, és az asztaláig vitte. Eszter őszintén meglepődött az új banki szolgáltatáson, de azért sejtette, hogy ez nem általános. És Mészáros Roland főnöke talán éppen szabadságát tölti.

– Kedves kisasszony, ugye tudja, hogy éppen szabályt szegek? Nem, nem azzal, hogy kutyát ültetek az ügyfelek székre, és már-már keksszel, teával kínálom. Egyáltalán nem szabadna információt kiadnom a testvére pénzügyeiről. De mivel már régóta ismerem őt, és látom én, hogy nagyon rendes lány, próbálok segíteni. Hajnival sajnos már többször előfordult, hogy nem volt elég pénz a számláján, és nem tudta a bank levonni a havi részletet. És most történik meg harmadjára, hogy kéthavi részlettel tartozik egyszerre. Mint tudja, a bank sajnos nem tud toleráns lenni, annak ellenére, hogy Hajni jó ügyfél. Korábban soha nem volt ilyen probléma, és már az első figyelmeztető levélnél felvette velem a kapcsolatot. És a másik gond, hogy Hajnalkának hitelkártyája is van, amit már három hónapja nem törleszt. Ott a kamat nagyon magas, minél inkább elmarad a befizetéssel, annál nehezebb lesz kimásznia az adósságból. És most tényleg eltűnt a húga?

– El. És sejtelmem sincs, hogy hol van. Mindössze ez az üzenetem van tőle, bár azért ez mindenképpen több, mint a semmi: „Minden rendben van, nyugi, hamarosan jelentkezem” – mutatta meg a pénztárcájába gyűrt cetlit.

– Hát sajnos nem tudok segíteni. Már gondolkodtam rajta, hogy elejtett-e pár megjegyzést nekem, de semmi nem jut eszembe. Pedig mindig itt marad egy tíz-húsz percet, miután megbeszéltük a tennivalókat – mondta Roland, miközben kivett a táskájából egy kis csomagot. – Ezt Falatnak hoztam. Dupla adag, mint máskor, hiszen biztosan magányos most, hogy a gazdája így magára hagyta. Kérem, értesítsen, ahogy tud valamit Hajnalkáról. Én addig megpróbálok valahogyan hárítani itt bent. Adjon nekem elérhetőséget, legyen szíves, hogy bármikor el tudjam érni. Továbbá, ha halkan javasolhatom, írjon a húga nevében, a húga e-mailjéről hivatalos levelet nekem, és jelezze a banknak a fizetési problémát, kérjen haladékot. Ne hivatkozzon rám, hiszen nekem címezi a levelet, tudja, mintha nem is beszéltünk volna. Illetve nehogy eltévessze, még véletlenül se a saját nevét írja alá.

– Nagyon köszönöm, hogy segít nekünk, nem is gondoltam volna. – Eszter felírta a telefonszámát egy cetlire.

– Ez csak természetes.

VII.

Egy hajnali bárányborda

Ahogy kilépett a bank ajtaján, már csörgött is a mobilja, de csak Sanyi volt. Egy pillanatra eszébe jutott, hogy már két napja nem hívja vissza Balázs. Két napja nyomta ki neki a telefont.

– Eszter, hadd menjek át hozzád ma este. Teljesen kész vagyok, hogy nem tudom, hol van Hajni. Nem vagyok képes otthon ülni Krisztivel – kérlelte Sanyi.

– Jézusom, Sanyi, ezt nekem kellett volna tőled kérnem.

– Ó, igen, de sírtál már te is az én vállamon. Hajói emlékszem, nem is olyan régen. És ne haragudj, hogy nem hozzánk hívlak dumálni arról, hogy mitévők legyünk, de azt hiszem, nem venné ki magát olyan jól...

– Te győztél. Gyere át. De egyáltalán nem leszek kedves.

– Na, eddig sem arról voltál híres.

Gyorsan átnézte a nem fogadott hívások listáját, de a főnöke szerencsére nem telefonált. Néhány újságíró kereste, ám azokat esze ágában sem volt visszahívni. – Még csak az hiányzik nekem, hogy valóság-show-król, ZS kategóriás sztárokról kelljen jópofiznom ilyen idegállapotban. Majd a kedves kollégáim kiszolgálják az érdeklődő lapokat.

Egy számot nem ismert csak, úgy döntött, azt visszahívja, bízva abban, hogy nem valami üdülési ajánlattal molesztálták éppen, ő meg házhoz megy a zaklatásért. Egy feszült hangú nő vette fel a telefont, és Eszter csak a nevét tudta elmondani, máris a szavába vágott.

– Jaj, de jó, hogy visszahívtál, Martos Kati vagyok, sziaaaa. A Wow nevű új női tévé reggeli műsorának szerkesztője. Azért kereslek, mert szeretnék meghívni a holnaputáni műsorba, hogy ott főzzél valamit. Élő adás természetesen, jó lenne, ha még ma meg tudnád mondani, hogy mit szeretnél készíteni, hogy be tudjuk szerezni a hozzávalókat – mondta a nő megállás nélkül.

– Szia! Biztos, hogy engem akartál hívni? – szólalt meg döbbenten Eszter.

– Békési Eszter, a Habcsók blog szerzője vagy, nem? Mellesleg az egyik nagy tévécsatorna PR-osa.

– Hát, én egyelőre a főállásomnak tekintem, nem annyira mellékesnek – nevette el magát Eszter.

– Jó, jó, de egyre többen szeretik a blogodat, és arra gondoltam, hogy holnapután te jöhetnél be reggel. Remélem, van kedved. Mivel ez a csatorna egyelőre nagyon kis hal, ne csinálj gondot abból, hogy vajon mit szól a főnököd, hogy másik tévénél illegeted magad. Kérlek, mondd, hogy van kedved, mert különben en-gém a főnököm megöl. Ne, ne értsd félre, nem azért, mert esetleg nem fogadod el a meghívást, hanem mert nem tudom ellátni a feladatomat. Bár még mindig jobban járok, ha megöl, mint ha kirúg.

– Minden kétséget kizáróan az előbbi a jobb verzió – kacagott Eszter, egyszerűen nem hitt a fülének, ő egy tévé reggeli műsorában fog főzni? Talán még egy sztárkuktát is adnak mellé? – Bocsánat, kedves Kati, nem időnyerés céljából, de először hadd kérdezzem meg: hogyan esett rám a választás?

– Mondhatnám, hogy azt nézzük, kinek a legnagyobb a látogatottsága, de ez nem igaz. Ennyi időnk azért nincsen, túl sok mindenre kell figyelni. Én is két ember helyett melózom, mindennap hajnalban kelek, alig bírom elviselni. Érted persze

majd taxit küldünk, nehogy véletlenül ne érj oda. Remélem, nincs gondod a hajnali keléssel. Azt nem ígérem, hogy felkeltelek, én is alig bírok. Mit is kérdeztél? Ja, hát közös ismerősünk, Balázs javasolt téged. Ő a szomszédom. Tudod, a Vereckei Balázs. Nagyon helyes fiú. Te vagy az új barátnője?

– Ezt ki mondta?

– Senki, csak olyan határozottan ajánlgatott téged, meg voltam győződve róla, hogy szerelmes beléd.

– Bocsanat, hogy már megint egy nem pont témába vágó kérdés. Mikor volt ez pontosan?

– Tegnap, szívem. Mindig az utolsó pillanatra hagyok mindent, most például elfelejtettem gasztrobloggert keresni. Aztán annyira kétségbeestem, hogy éjjel bekopogtam Balázs ajtaján, azonnal mondjon valakit. Nagyon kedves volt, végül megettem a vacsoramaradékát is, és ittam egy pohárka bort is. Nagyon jól főz! Na de ezt biztosan tudod. Szóval, számíthatunk rád? –végre úgy tűnt, Martos Katalin, az ismeretlen ismerős elmondott mindent, amit akart.

– Köszönöm a felkérést, természetesen jövök. Holnap reggelre megmondom, mit fogok főzni. Hányra jön pontosan a taxi?

Eszter alig akarta elhinni, hogy az előbb egy tévétől telefonáltak neki, reggeli műsorba hívták főzni, és erre ő igent mondott. Ő, akinél nincs lámpalázasabb ember a földön. Aki utoljára az alsó tagozatban szerepelt nyilvánosság előtt. Akit inkább magántanárhoz járatnak a szülei zongorázni tanulni, csak ne kelljen a nyilvános vizsgákon játszania.

Automatikusan húga nevére nyomott rá a még mindig a kezében lévő telefonján, aztán be is fejezte a hívást. Gyomrába megint görcs költözött.

– Inkább izgulnék azon, mi lesz holnapután élő adásban, rettegnék, mint a főiskolai vizsgák előtt, csak tudnám, hol a francban van Hajni. Hogy cseszhetett ki velem így, hogy egy fecnin üzenet. Vajon a következő üzenete hogyan érkezik? Majd kisudokuzom, vagy esetleg a monitoromon olvasom össze a szövegbe nem illő betűket?

*

Gyalog ment haza, hogy egy kicsit kiszellőztesse a lejét, és kitalálja, mi lesz a hajnali menü. És megpróbált visszaemlékezni, annak idején hogyan telt el az a pár nap, amikor Hajni úgy gondolta, világot lát. Se mobil, se internet nem állt rendelkezésre, vezetékes telefonon hívogatták a tanárokat, osztálytársakat, akinek még az sem volt, ahhoz kénytelenek voltak bekopogtatni. – Végül is már megedződhettem volna, azért az a pár nap információhiány és tudatlanság sem volt semmi. Aztán Hajni csak előkerült vigyorogva. Berlinben egész nap csak a várost járták, esténként meg belógtak Orsi unokatesójával a legkülönbözőbb szórakozóhelyekre. Hajni hónapokon át mesélte azt az egy hetet Eszternek. Aki akkor kicsit irigykedett is. Úgy érezte, öt évvel fiatalabb húga hét nap alatt a nővére lett.

Séta közben arra jutott, a tévés fellépésére tekintettel próbaelőzést is tart, amelynek áldozata Sanyi lesz. Az első nagyobb boltban be is szerezte a hozzá□ valókat. Amire hazaért, kicsit megnyugodott. Érezte, hogy nincs nagy baj, a húga ura a helyzetnek, és őket sem hagyja kétségek között.

Felhúzta a jógaszerelését, persze esze ágában sem volt tornázni. De a sötétbarna nadrágban, fekete trikóban és kötös

kardigánban otthon is csinosnak érezte magát. Ahogy letette a szatyrát a konyhában, már nyitotta is ki a laptopját. Azonnal üzeni akart.

Sziasztok kedves olvasók, nem hiszitek el, micsoda öröm ért, holnapután én főzök a Wow csatorna reggeli műsorában. Boldog lennék, ha a reggeli készülődés közben odakapcsolnátok, és szurkolnátok nekem.

Még ma este megfőzöm egyszer itthon, amit a tévében is szeretnék, nehogy szégyent valljak. Ha jól sikerül, holnap reggel nektek már ki is írom, mivel debütálok. Tudjátok, mennyire izgulok? Szerintem el sem tudjátok képzelni. Hacsak nem volt kötelező versmondó versenyekre járnotok alsó tagozatban... Na, pont annyira.

Felkötötte a kötényt, és azonnal nekilátott az első fogásnak. Eltökélt volt abban, hogy az egyszerű, mégis ötletes főétel után, amitől az antikonyhatündéreknek is megjön a kedvük a főzéshez, muszáj lesz még bemutatni egy habcsók-variációt is. Meg kell hogy jegyezzék a nézők, hogy ő főzött aznap reggel, meg kell hogy maradjon az olvasók fejében az egyszerű recept és a blog neve. Kattintsanak rá, térjenek vissza hozzá minél gyakrabban.

Itt a soha vissza nem térő alkalom. Hogy mire, azt Eszter még pontosan nem tudta. De zsigereiben érezte, hogy most valami elkezdődhet, ha ő is akarja. És muszáj koncentrálnia, ezt nem szűrhatja el, és attól még szereti ő a húgát, hogy most egy kicsit magára gondol.

Este Sanyi pontosza az ételeket, volt mihez hasonlítania, Eszter gyakran tesztelt rajta. Szinte már profi kóstolóvá fejlődött az idők során, még megszívlelendő javaslatokkal is elő tudott állni. Míg Sanyi a feszültségét egy üveg bor elfogyasztásával vezette le, Eszter kiírta olvasóinak a

tévéműsorba tervezett ételt: *Bárányborda zellersalátával és sültpaprika-krémmel.*

A desszert pedig mi lenne más, mint habcsók.

Öt percen belül kapott három kommentet, ez még ennyi idő után is meglepte, aztán csak jöttek az elismerő, biztató szavak. Egyre nagyobb önbizalommal várta a tévéfelvételt, bár pontosan tudta, hogy reggelre kialussza a bátorságát. Nem tudta megállni, ráküldött egy SMS-t Balázusra, de mindössze annyit írt:

Holnapután reggelfőzők a tévében... Ha tudsz, nézz meg, és véleményezz. És köszönöm!

*

Egy ímmel-ámmal végigcsinált munkanap, egy álmatlan éjszaka után, miközben Hajniról továbbra sem kapott semmi hírt, megérkezett a tévébe. Előző nap leadta a hozzávalólistát, megsütötte a húst, a kis kosárka ott himbálózott a karján. Most már csak izgulnia kellett. Éppen azon gondolkodott, hogy a saját nyálával leküzd egy aprócska nyugtatót a torkán, amikor előtte termett Kati, a szerkesztő.

– Szia, szívem, szerintem mi ismerjük is egymást. Dolgoztam én is a csatornádnál – ölelgette meg Esztert az alacsony, ám kissé molett nő. Hatalmas mosolyát látván Eszter egy kicsit megkönnyebbült, talán mégsem vizsgázni érkezett. – Jó pár évvel ezelőtt, akkor még én is fiatal voltam, na, ez mostanra elmúlt. Te, én hogy utáltam a főnöködet! Még mindig az az idióta osztja ott az észt? Mondjuk az enyém se semmi. Most például annyira lecsökkentette a költségeket, hogy már csak a legnagyobb sztárok haját készíti el fodrász a műsor előtt.

Sminkesről, stylistről ne is beszéljünk. Látod azt a nőt? Ott a sarokban telefonál. Felismered benne a bulvárlapokból ismert színésznőcskét? Nem, mi? Na és így fog műsorba menni. Mert nem hozott magával sminkkészletet, és elfelejtett haját mosni. Mondjuk nekem tök mindegy, sose néztem a sorozatot, amiben játszik, nem fog hiányozni belőle, ha a ma reggeli natúr bevonulás után kivágják. Még jó, hogy te készültél. Hála a szűzanyának. Mondd, nincs nálad neszesszer? Adhatnál legalább egy szempillaspirált annak a szerencsétlen kislánynak.

– Ez hihetetlen. Hogy tőlem mindenki csak neszesszert kér – szólalhatott meg végre Eszter, aztán kikotort belőle egy rúzszt és egy spirált.

Ahogy a szemlátomást univerzális Kati elkészült a színésznő sminkjével, máris szólították Esztert. Megmutatták, hova kell majd állnia, hol találja a hozzávalókat. Rácsíptették a mikrofont, és megtudta, hogy mindössze tizenöt perc áll rendelkezésére. Amíg megsül az étel, másik vendéggel beszélget a műsorvezető. Utána Eszter lép újra porondra, vagyis a konyhapult mögé, feltálalja az ételt, amit meg is kóstolnak a műsorvezető fiúval.

– Sajnos a srác állítólag utálja a zellert, de kit érdekel. Majd jól lenyomja a torkán, az állásáért cserébe – súgta oda neki Kati, majd belökte az élő felvételbe.

– Kedves nézőink, hadd mutassam be önöknek Békési Esztert, a Habcsók gasztroblog szerzőjét. Ma ő hozza meg a kedvünket a konyhatündérkedéshez. Egy olyan ételt hozott nekünk, amivel könnyedén elcsábíthatjuk a párunkat. Akár több év után is – ordította a műsorvezető, miközben átkarolta Eszter vállát, és odasétált vele a konyhapulthoz.

– Szóval, Eszter, mi az az étel, amivel meggyőzhetem a feleségemet, hogy ne akarjon elválni tőlem, mert megint egész hétvégén a farmot gondoztam a számítógépemen?

– Szervusz, Erik, üdvözlöm a kedves tévénezőket. Az az igazság, hogy a te problémádra nem biztos, hogy megoldást nyújt az általam hozott recept. De az biztos, hogy ha a feleséged akár csak fél órával később ér haza a munkából, mint te, máris van időd meglepni azzal, hogy nemcsak kínait vagy képes hozni a sarokról, hanem egy sült báránybordát is elő tudsz állítani.

– Na neee – ordított tovább Erik. – Erről nehéz lesz meggyőznöd. De nem bánom, taníts meg rá, aztán majd felhívlak, hogy sikerült-e meggyőznöm az asszonyt – kacsintott Eszterre.

– Rendben, akkor kezdjük. Először a zellersalátát készítem el. Krumplipucolóval forgácsokat hámozok a zellerből. Erik, ugye nem is gondoltad volna, mi mindenre jó egy krumplihámozó?

– Hát nem, én az eredeti funkcióját is itt ismertem meg a műsorban – nevetett hatalmasat Erik. Eszter a lámpaláz ellenére örült, hogy ő is tévénél dolgozik, és volt szerencséje már megszokni, hogy egyik-másik műsorvezető mekkora barom. Ez legalább nem fogja kizökkenteni.

– Köszönöm, hogy segítettél zellert hámozni, most én sózom és borsozom. Figyelem, fehér borssal, nehogy elrontsuk az összhatást azzal, hogy befeketítjük a szép fehér zellert – látta, hogy Erik megint be akar nyögni valami szellemeset, de úgy döntött, belefojtja a szót. – Erik, kérlek, facsarj a zellerre egy kevéske citromot. Körülbelül az egyharmadát, mint amennyi olajat fogok ráönteni. Nézd, ennyi olajat gondoltam. Köszönöm. Most rászórom a kurkumát is, nem kell megijedni,

azt már lehet kapni sok élelmiszer-boltban, és nem érdemes kihagyni, mert nagyon egzotikus lesz tőle a salátánk íze. A legvégén megszórjuk egy leheletnyi pirított római köménnyel. Ismét Eriket kérem meg, hogy segítsen nekem ebben, amíg én előveszem a hűtőből a báránybordát.

– Ez nem ér, Eszter, ez elő van készítve.

– Igen, Erik, valóban. Lehet, hogy már előző éjjel invesztálnod kell egy kis időt a feleséged elcsábítási projektjébe. Felkelhetnél mondjuk éjjel, vagy akkor is számítógépezel?

– Nem, csak akkor, ha másnap nem jövök hajnalban műsort vezetni.

– Tehát akkor felkelsz éjjel, és bepácolod a húst. Olívaolajba, zöld fűszerekbe. Beleteszed egy nejlon-zacskóba, és eldugod a hűtőben a sörök mögé. A nézőknek mondom, elég egy óra pácolás is. Amikor kivesszük a zacskóból, kicsit megpaskoljuk őket, hogy kilapuljanak, mutatom is. Aztán erős lángra állítom a gázrózsát, kicsit elősütöm a serpenyőben őket, mindkét oldalukon.

– Istenem, már most milyen jó illata van. Ma is jót fogok reggelizni – vetette közbe Erik.

– Ha megpirult, leveszem a tűzről, becsomagolom őket alufóliába, hozzáteszek kevéske fűszervajat, és ezeket a kedves kis csomagokat magas hőmérsékleten sütöm még a sütőben kb. 8-10 percre.

– Köszönjük szépen, Eszter, amíg sül, én beszélgetek kedvenc zoológusunkkal.

Eszternek úgy tűnt, csak másodpercek teltek el, mégis hirtelen újra a kamerák előtt találta magát. Amíg ő a háttérben álldogált, a kosarából kiszedték az előre megsütött húst, és azt

csempészték a sütőbe. Élő adásban ilyesmit nem bíznak a véletlenre.

– Gyere, Eszter, hadd kóstoljam meg, pontozni is fogom, gondolom, már nagyon izgulsz.

– Rettenetesen. Mielőtt nekiállnál így melegében, hadd dobjam fel még valamivel. Amikor átgondoltam, mit fogok főzni, sőt mi több, meg is főztem, ki is próbáltam, hiányoltam még valamit a kompozícióból.

Aztán arra gondoltam, hogy egy balzsamecetes sültpaprika-krém feldobná az ételünket. Igazság szerint nekem mindig van a hűtőmben egy pici üveg, én készítem. Mustár helyett is eszem virslihez, de szendvicseket is ízesítek vele. Nagyon jó kis receptet dolgoztam ki rá. Nagymamámét fejlesztettem tovább.

– Köszönjük szépen, Eszter, természetesen tíz pontot kapsz, és szeretettel üdvözljük a nagymamádat. Nagyon finom a habcsókod is, azt is tőle tanultad? Jaj, valamit elrontottam, most ordítanak itt a fülemben. Kedves nézőink, most a legutóbbi valóságshow-ból elsőként kiesett Niki következik.

– Hogy nekem micsoda mázlim van, hogy ez a Balázs gyerek a szomszédom! – rikoltotta Kati a stúdióból tétován kísétáló Eszternek. – Végre egy vendég, akiben nyoma sincs a lámpaláznak! Na, kisanyám, már most borítékolom, hogy állandó meghívásod lesz ide. Ha másért nem, azért, mert én ugyan nem bajlódom, újabb főzőtehetségek felfedezésével, amikor végre itt vagy te.

– Igazán kedves tőled, Kati, de halálosan izgultam előtte, közben, és most is önkívületben vagyok.

– Hát ez nem látszik. És úgy látom, még pont beérsz a 9-es munkakezdésedre. Majd kereslek. Na, szia!

*

Eszter visszakapcsolta a mobilját, és látta, hogy sorra jönnek az SMS-ek. Mindenki írt, még az anyja és Sanyi is rábeszélte a hangpostájára, csak a húgától nem jött életjel. És a volt férjétől. És Balázstól. A munkahelyén a főnökétől várta egy e-mail. Hevesebben kezdett verni a szíve, meg volt róla győződve, hogy valamiért le lesz tolvá. De nagy meglepetésére csak annyi volt a levélben: *Nem is tudtam, hogy te vagy a Habcsók.*

Eszter el sem akarta hinni, hogy főnöke a blogját olvasgatja szabad idejében, vagy éppen a szomszéd szobában üldögélve.

– Egek! Még jó, hogy csak otthonról posztolok – gondolta.

Dzsordzs: „Kedves Habcsók, nagyon jóvoltálreggel a tévében. Nem is tudtam, hogy ilyen csinos vagy.” s Beácska: „En a múltkor zellert kevertem a krumplipürébe, azt hittem, habosabb lesz tőle. Tévedtem. Vagy valamit elrontottam.” Evetke: *„Remélem, főzöl majd megint a tévében, végre azt éreztem, ezt a kaját én is meg tudom csinálni.”* Plural: *„Ha a Facebookon is rajta lennél, biztos lájkolnálak.”* Eszter jobbnak látta este folytatni az olvasást. De dolgozni sem kezdett el. Gondolta, összeírja a lehetőségeket, vajon hol lehet a tesója. Szíve mélyén érezte, minden rendben van vele, de az anyja már az idegeire ment. Szegény, érthető módon, rettenetesen aggódott a kisebbik lányáért.

Dél körül már megállás nélkül szólt a telefonja, a csatornájával és vele kapcsolatot tartó újságírók között gyorsan terjedt a hír: Eszter a Habcsók bloggere.

Ahhoz képest, hogy eredetileg névtelenségben akart maradni, most szépen elintézte magát. Már éppen generált volna magának egy kis gyomorideget, amikor Andrew száma

jelent meg a telefon kijelzőjén. Azért csak a száma, mert hónapokkal ezelőtt kitörölte a telefonkönyvéből a nevét.

– Szia, Piszike, büszke vagyok rád! Egyik kolléga mondta, hogy szerepeltél a tévében. Már fel is tettem a YouTube-ra. Itt az időd, Piszike, élj a lehetőség. Koncentrálj! – hallotta volt férje hangját.

– Köszí, Andrew. Jólesik, hogy így hiszel bennem. De azért ne gondoldj többet erről, mint amennyi. Csak egy reggeli műsor volt a tévében. Egy egyszerű kaja. Ettél te már jobbat is a repertoáromból, nem? Most visszagondolva kifejezetten ciki, hogy mit adtam reggel elő. Inkább ne is beszéljünk róla.

– Nem változol, Eszter.

– Beszéljünk másról. Hogy van Dalia? – terelte Eszter a szót.

– Dalia élete a legtökéletesebb. Legszívesebben én is hagynék mindent. Írta, hogy milyen jóképű férfival voltál ott. Ki az? Megkérdezhetem?

– Egy jó barátom, Andrew. Nem ismered. A gimiben együtt jártunk.

– Ó, Balázs.

– Honnan tudod a nevét?

– Mesélted. Tudod, hogy minden névre emlékszem. Szerelmes voltál Balázs a gimnáziumban.

– Jézusom, Andrew, tényleg, el is felejtettem a névmemóriád.

– És jól vagy, Pisi, egyébként?

– Nem, egyáltalán nem vagyok jól, Andrew. Hajni eltűnt három nappal ezelőtt, fogalmam sincs, hol van. Tartozása van a bankjánál, zűrös a párkapcsolata, és ő elmenekült. Itt hagyta Falatkát, most éppen apámék vigyáznak rá. És nem vitte a

mobilját. Fogalmam sincs, hogy hol van, majd megőrülök. Alig várom, hogy kicsit lecsillapodjon, és végre életjelet adjon újra.

– Újra? Már adott?

– Igen. Egy szerencsesüti cetlijén.

– Ti, Békési lányok! Nem hiszlek el titeket. Figyelj, Piszi, ne ijedj meg. Tudod, már egyszer nekiindult a világnak. De ha nem jelentkezik, mondok egy magán-nyomozót.

– Atyaisten, ilyet ne is mondj, rögtön a legrosszabbra gondolsz.

– Eszter, könyörgök, ne örülj meg. Aggódok Hajni. Ha kell a rendőr, szólj. Én fizetem.

Amikor hazaért, az első dolga az volt, hogy megint elhúzta a komódot. Hátha kiélesedett vagy esetleg eltűnt a felirat, ki tudja. Lehet, hogy a sors az új szerelem helyett új karriert ad neki? Na de mikor érkezett a jel, hogy ő esetleg dönthessen, mi a fontosabb számára? A mondat, miszerint ő egy év múlva boldog pár-kapcsolatban él, úgy díszelgett a falon, ahogy hagyta. A komód mögül kiszedett néhány hátraesett újságot, és felnyalábolta Falatot, aki éjszakai szállásra érkezett hozzá.

*

Sziasztok! Nagyon köszönöm a biztatást. Nem gondoltam volna, hogy ennyien nézitek a műsort. Most kicsit el is bizonytalanodtam, hiszen annak idején, de talán még egy hete sem gondoltam, hogy egyszer csak megmutatom magamat. Remélem, nem hoztam szégyent rátok, olyat főztem, amit itt a blogon is szívesen olvastatok volna tőlem. Tudjátok, hogy mostanában nem volt minden rendben körülöttem, és megint köszönöm, hogy ti kivártátok, hogy újra életjeleket, vagyis

inkább recepteket adjak nektek. Most se minden oké, azt azért el kell mondanom. De tényleg erőt, energiát ad, hogy ti vagytok. De hogy a lámpalázam mitől nem látszott, azt senki ne kérdezze...

És ha már a jó fej műsorvezető kizökkent a szerepéből, és kimondva a habcsók szót, reklámot csinált nekem, álljon itt a névadó recept. Nagymamám habcsókjának receptje. Nagyi nagyon jól főz és süt, de azt azért nem állíthatom, hogy tőle kaptam kedvet mindehhez. A főzésmánia egyszer csak jött, de akkor tudtam, kihez kell szaladni tippekért, tanácsokért. Amit most továbbfejlesztés nélkül szeretnék nektek bemutatni, az az ő habcsókja. Copyright by Irén Nagyi. Ne lepődjön meg senki, ő nuszpuszedlinek hívja.

Semmi más nem kell hozzá, mint dió, kristálycukor és tojásfehérje. Na és egy robotgép, aminek elég hosszú a vezetéke, és garantált, hogy soha nem ég le.

Egyszer magam törtem és daráltam le a diót, de többé nem vállalkoztam rá. Szerintem ti is kihagyhatjátok. Annyi a feladat, hogy a tojásfehérjét kemény habbá verjétek a cukrot már hozzáadva, szigorúan gőz felett. Ezért kell a hosszú vezeték. Hátha messze van a konnektortól a tűzhely. Aztán csak keverjük és keverjük, amíg le nem ég a robotgép, vagy esetleg el nem készül a hab. Ebbe keverhetjük bele aztán a diót. De jaj, és ezt mindig elfelejtjük, mindig és mindig: a dió hozzáadása előtt vegyetek ki valamennyit a habból, ez lesz a sapkája a nuszpusznak. A nuszpusz kicsi gömböcskékként kerül a tepsibe, és kb. tíz percet kell sütni. Nem sül, hanem szárad. A múltkor én össze is ragasztottam kettőt szilvalekvárral, ennek a fotóját teszem most fel. A nagyi nem volt hajlandó megkóstolni. Szerinte csak natúran finom. Döntsétek el ti.

VIII. Újraindítás

Szombatra persze megint programot csinált Eszter Sanyinak. Kicsit kegyetlennek is érezte magát, hogy így helyzetbe hozza még ő is, nem elég neki a saját baja. Valójában tudta, de nem érdekelte: őt bünteti húga eltűnéséért. Ő aztán nem foglalkozott azzal, hogy magyarázza ki Sanyi Krisztinek, ugyan hova iszkol el szombat reggel, ahelyett, hogy vele ögyelegne a piacon.

Már amikor a sarkon befordult, látta Sanyi nyurga alakját a cukrászda előtt. Falatka is észlelte a cimboráját, rögtön jobban húzta a pórázát.

– Jó reggelt, Eszti. Tudod, milyen büszke vagyok, hogy ismerősöm vagy a Facebookon? Így legalább mindenki láthatja, hogy én ismerem a sztárszakácsot. Talán még az önéletrajzomba is beleveszem, hátha álláskeresőnél is számít.

– Kopjál le rólam, Sanyikám, marhára nem bírom a szövegedet. Pontosan tudod, milyen állapotban vagyok, de ha szeretnéd újra hallani tőlem is, szívesen: 2011. Békési Eszter. Frissen elvált. Ennek öröme rögvest összejött a gimis szerelmével, aki azóta már le is lépett. Megharagudott. De nem baj, mert így legalább Eszternek még több súly nyomhatja a vállát. Hiszen a húga is lelépett. Fogta magát, és elmenekült az adósságai és a nős pasija elől. Hogy hova, azt elfelejtette közölni. Úgy tűnik, azt is elfelejtette, hogy itthon van egy darab nővére, egy darab kutyája, plusz egy sütiboltja. Tele romló süttikkel, és a kilincset csalódottan rázogató vásárlókkal. Ja, és el ne felejtsem, Sanyikám, így az állapotfelmérésem

végére. Utálom a munkám. Kiegészít, érted? Tizenkét év meló után tökre elegendem van a PR-ból, a tévészéből.

– Ahhoz képest elég jól nyomtad tegnap. Te, mi volna, ha bemennénk, és nem itt álldogálnánk az ajtó előtt?

– Jó ötlet, nyitom. Egyébként nem erre értettem, te is tudod, miért szórakozol? Unom a munkám, valami teljesen mást szeretnék csinálni. Apám negyven évet lenyomott egyetlen munkahelyen, én meg tíz év alatt megunom azt, amiről azt hittem, ez az életem.

– Nem benned van a hiba, Eszter. Nagyon sokan így vagyunk ezzel. Egyre több haverom panaszkodik ugyanerről. Valószínűleg nem kamu, hogy az egyre több információ, az egyre több inger, a felgyorsult világ, blablabla vezet ehhez.

– És a házasságok felbomlásához is. Na igen. Meg az, hogy mindenkinek agyára ment az önmegvalósítás és az, hogy kizárólag saját magával, személyisége fejlesztésével, saját boldogulásával törődjön. Ezeket én már végiggondoltam egyszer, a szakítás idején. És rohadtul nem számítottam arra, hogy még idén megint ez lesz a programom. Mi van ebben az évben, még csak nem is vagyok hétszer akárhány éves, hogy a változás ideje újra eljöjjön...

– Nem, te mindössze harminc vagy, ezt ne feledd, ha bárki kérdezi. És az az igazság, hogy nekem már mindig annyi is maradsz.

– Amikor ilyeneket mondasz, akkor újra és újra rájövök, hogy miért is vagy te a legjobb barátom. Imádom, hogy fiatalítasz. De akármennyire fiatal vagyok, nem szeretnék új szakmát kitanulni, és a nulláról kezdeni mindent.

– Figyelj, Eszter, én már régóta gondolkodom ezen. Nem kellene neked és a tesódnak összeállni, és valami közös vállalkozásba kezdeni? Te most jó úton jársz, csak ha nagyon

béna vagy, akkor ronthatod el. A blogodat olvassák, most már a tévében is voltál. Azt mondtad, sanszos, hogy újra hívnak. Csak mindent csinálj úgy, mint eddig, és hidd el, hamarosan kitáruul a világ.

– És akkor mi lesz?

– Úgy képzem, ismertséged, kapcsolataid segítenek majd abban, hogy a köztudatba bevigyd a tesód Sütiboltját.

– Ami akkor már nemcsak sütibolt lenne, hanem tényleg árulnánk benne saját készítésű élelmiszereket is. Istenem, de jó is lenne.

– Látod! Pontosan tudod, hogy mire gondolok. Ne mondd, hogy még soha nem fogalmaztad meg magadnak ezt a vágyat.

– Jézusom, Sanyi, ne kezd már az ezoterikus dumádat.

– Pedig kezdem. Mondd ki pontosan, hogy mit szeretnél. Akarjad eléggé, legyél eléggé elszánt. De soha ne görcsöljél rá.

– Tudom. És mindig próbáljak higgadt maradni, és legyen képességem kívülről is látni az életemet.

– Ez most hogy jön ide?

– Drágám. Alig volt pár hónapja, hogy ugyanezt a szöveget hallgattam tőled a válasom kapcsán. Kívülről tudom.

– Na de segített, nem?

– Hát persze.

– És tőkre nincs benne semmi ezoterikus. Ne gyanúsítsál ezzel.

– Jó, nem teszem. Gyere, dobáljuk ki a hűtőből a romlott sütit. Szerinted hány kék lesz, és hány zöld?

Falat a kerek asztalka alatt aludt békésen, Eszter és Sanyi bekapcsolták a rádiót, és békésen takarítottak a boltban, amikor egy járókelő megállt a kirakat előtt. Idős asszony, gurulós bevásárlókocsival kukkantgatott be az ablakon. Eszter pont

kinézett a pult mögül, összeakadt a tekintetük, ezért úgy érezte, ki kell mennie a nénihez.

– Jó napot kívánok, sajnos zárva vagyunk.

– Látom, aranyoskám, sajnálom, mert szívesen vettem volna valamit a férjemnek. Ötven éve próbálok a szája íze szerint sütni, de mindig talál valami kivetnivalót. Bezzeg Hajni sütije! Azt imádja.

– Hajni szabadságon van, nincsen friss sütink. Még a csomagolt sósat sem ajánlom már.

– Szomorú vagyok. Mikor lesz már Hajni?

– Hát... alkotói szabadságot vett ki, vagy hogy is mondjam. Új sütirecepteket talál ki, és ahhoz új impulzusokra van szüksége.

– Jó, jó, értem én. De miért tartja zárva addig a boltot? Csak a mi háztömbünkben legalább négyen siránkoztak nekem, hogy nem tudtak egyszer se almás pitét venni a héten. Hát mi lesz, ha ezek az emberek átszoknak máshová? Szóljon Hajninak, aranyoskám, hogy a mai világban nagy luxus szabadságra menni, ha az embernek vállalkozása van.

– Jó. Szólok. És elnézést kérek a kényelmetlenségért.

Amikor hazaérkezett, vett egy nagy levegőt, és felhívta Balázst. Nagyon akarta, hogy a fiú felvegye a telefont, és azt is nagyon akarta, hogy találkozzanak.

A második csörgés után vonalban voltak. Eszter csak annyit mondott végül: – Van kedved átjönni?

– Indulok.

A rövid és határozott választól persze halálra rémült, hiszen a történetet előzőleg nem gondolta tovább. Először körberohant a lakásban, felmérte, hol a legkínosabb a kupleráj vagy a kosz. Hiszen amióta egyedül élt, a takarításba egyáltalán nem fektetett energiát. Felsöpört, felmosott, kicsit összepakolt, és már ugrott is be a zuhany alá. Falatka érdeklődve figyelte a szokatlan tempót.

Miután letusolt, befújta magát az új parfümjével, sőt még a lakást is bepermetezte vele, hogy kellőképpen hatással legyen Balázusra. Cafe del Marcédét tett be, abban nem volt kockázat, és meggyújtotta az összes igazi és LED-es mécsest és gyertyát a nappaliban. Aztán mindet el is fújta, mert hirtelen kívülről látta, hogy mennyire átlátszó, amit csinál. Még véletlenül se higgye azt Balázs, hogy azért hívta el, hogy újra elcsábítsa. Pedig de.

Hiányzott neki a fiú, de ha éppen őszinte volt magához, azt is bevallotta: nem konkrétan Balázs hiányzott neki, hanem egy pasi. Akivel jól dumálhat, hozzábújhat, megihat pár pohár bort. Értik egymás humorát, egész éjjel fent vannak, közös akaratból az ágyban landolnak, másnap onnan ki se kelnek, aztán főznek valamit. Így képzelte Eszter a mai és a holnapi napot. És tudta, hogy ez most sikerülni is fog.

Balázs az ajtóban állt, és olyan vonzó volt, mint még soha. Eszter tudta, itt a vég, ő már nem látja reálisan a helyzetet. Ott állt egy csíkos pólóban, egy szakadt farmerben és egy koszos Converse-ben, Eszter mégis elalélt. – Basszus, többet kéne sportolnom, vagy nem is tudom, hát úgy kell visszafognom magam, hogy ne rögtön a hálóba invitáljam – gondolta.

Szerencséjére a fiú sem úgy tűnt, mint aki most akarja megvitatni kettejük problémáját. Sejtelmes mosollyal nézte Esztert, aztán hirtelen megváltozott a tekintete. Mereven nézett

Eszter mögé, aki megpróbálta követni a pillantás irányát. Balázs és a nappaliból ki-somfordáló Falat nézett egymással farkasszemet.

– Neked meg mi bajod van? Talán félsz a kutyától? Hajnié, most nálam lakik. Falatka a neve, és senkit nem bánt.

– Kutyaszőr-allergiám van. Nem súlyos, de ha tudom, hoztam volna magammal gyógyszert.

– Miért, sokáig tervezel itt maradni? – Eszter már akkor megbánta, hogy feltette, amikor belekezdett a kérdésbe.

– Most, hogy ilyen kedvesen invitálsz, plusz még a kutya meg a szőre is itt van, maximum öt percig.

– Ne csináld már, Balázs, alig vártam, hogy végre találkozzunk. Ne álljál itt a folyosón, gyere el legalább a konyháig. Falattal nem kell megismerkedned, ha gondolod, beteszem a nappaliba, csak kibírja ott valahogy. Nem is értem, hogy alakulhatott ki nálad ez az allergia, gyerekkorodban mindig volt kutyátok otthon. Mivel kínálhatlak meg? Egy finom Calcium Sandostennel, vagy inkább egy pohár Gere Portugiesert innál?

– Utóbbi, koszi – helyezkedett el végre a konyhaszéken Balázs. – Miért van itt Hajni kutyája?

– Mert Hajni itt hagyta. Ő meg lelépett. Valahova. Nem tudom, hova. De azt írta, hogy minden rendben, és majd jelentkezik. Te is adhatnál tippet, hol lehet. Már arra gondoltam, hogy egy napra kinyitom a boltot, és minden betérő törzsvásárlót megkérek, ugyan dobja be tippjeit egy kartondobozba, hol lehet a tesóm. A helyes megfejtők között a végén kisorsolok egy tortát.

– Tök jó, hogy valaki meglép ilyet, hogy kiszáll ebből a világból, kicsit elvonul.

– Nem. Ez jó akkor lenne, ha nem menekülne a megoldandó feladatok elől. Hanem megtehetné, hogy próbát tesz, és kipróbál egy másik életet.

– És most jól értettem, nincs nyitva a Sütibolt?

– Nincs. Mégis ki lenne ott?

– Figyelj, ilyet nem lehet – húzta ki magát Balázs. Eszternek régről volt ismerős a hangnem, ez az a Balázs volt, aki akcióba lendült. – Tönkremegy a bolt, mire hazajön. Aztán akkor újra menekülhet. Mert haza fog jönni, nem igaz?

– Ebben biztos vagyok.

– A boltnak nyitva kell lennie. Mindennap. Ha fél munkaidőben, akkor félben. De lássák, hogy üzemel.

– De hogyan? Talán te beállsz a pult mögé?

– Megoldjuk. Segítek én is. De persze neked is áldozatot kell vállalni. Te most megölted egyébként azt a kutyát, azért van ilyen csöndben?

– Nem. Beültettem a kiskosarába, és most ott kötöget csöndesen, miközben angol nyelvű tévéhíradót néz.

– Á, értem. Szóval te fogsz sütni. Nyilván kevesebbet, mint Hajni, csak úgy mutatóba. Én hozom az alapanyagot, ha tudok, beállók árulni, amíg te dolgozol. De nem tudok mindig, mert valamikor nekem is pénzt kell keresni. Kit tudsz még mozgósítani?

– Sanyi haveromat megzsarolhatom például – gondolkodott el Eszter. – De más nem nagyon jut eszembe.

– Volt férjed? Vele ugye nem békültél ki? – kérdezte hirtelen Balázs.

– Nem! – kiáltott fel Eszter. – De ez hogy jön most ide?

– Hát új pasid van-e?

– Az sincs, megőrültél?

– Akkor most megcsókollak.

– Tök jó, csak ne mondd ki, hogy mit akarsz csinálni, az még a regényekben és a filmekben is nevetséges, nemhogy az életben.

– Most elrontod a pillanatot? – nevetett Balázs.

– Jaj, hát annak nagymestere vagyok – mondta Eszter, és a fiú nyaka köré fonta a karját.

Hajnalban ébredt, gyorsan ellenőrizte, hogy Balázs lélegzik-e. Hátha a kutyaszőr-allergia halálos is lehet, mit tudja ő. A fiú teljesen egészségesnek tűnt, ahogy félig nyitott szájjal, az ágy kétharmadát elfoglalva aludt. – Látszik, hogy egyedül él – simogatta meg a fiú hátát. És azon kezdett el gondolkodni, hol és hogyan élhet a húga és Sanyi szexuális életet úgy, hogy Falat is a lakásban tartózkodik. Vagy őket már megszokta, és csak Eszter és Balázs viselkedésén csodálkozott ennyire? Mindenesetre az éjszaka folyamán volt néhány zavarba ejtő pillanat, mert Falat nem sokáig nézte a híradót, és inkább a szexfilmre váltott...

– De mikor süssem meg azokat a süteket? És egyáltalán, mi az a háromféle süti, amit mindenki szeret? És mennyit kell csinálnom? Nyilván örök életre megutálom a brownie-t, ha az lesz az egyik. Egy csomó sütit már így se szeretek, annyi maradékot kajáltam a cukrászdából – töprengett Eszter a paplanba bugyolálva, az alvó Balázst bámulva. – Falatnak is már biztos hiányzik egy jó kis lejárt szavatosságú muffin. És mit adjak ennek a hihetetlenül jóképű fiúnak reggelire? És hogyan tartsam itt ebédre? Meg még egy darabig? – Eszter a pici albérlet pici hálójában, egy alvó férfi és egy alvó kutya társaságában biztonságban érezte magát. Régóta nem érzett így. Elégedetten csukta be a szemét, és pár pillanat múlva vissza is aludt.

*

Balázs javaslatára már reggel nekiálltak a pezsgőzésnek, hogy könnyebben jussanak megoldáshoz, és az kellőképpen fantáziadús legyen. Abban maradtak, hogy Eszternek szereznie kell valakit, mert ő biztosan nem tud beállni a pultba. A szervezésre, az újranyitási előkészületekre négy napjuk van. Legkésőbb pénteken nyitva kell lennie a Sütiboltnak.

A hűtőben csak egy csirkemell volt, azt csíkokra vágta. Gyorsan bepácolta egy pohár joghurtba, belereszelt két gerezd fokhagymát, egy kis gyömbért, egy fél lime levét, és beleöntött fél deci házipálinkát nagybátyja főztjéből. Került még bele só, egy kis szójaszós, egy csipetnyi őrölt chili és garam masala fűszerkeverék. Kommentelői gyakran szidták a fűszerkeverékeket, de ő ezt sznob hozzáállásnak tartotta. Eleget kutatott különböző receptek, technikák után, és látta, hogy a keleti konyhákban is alap az előre összeállított fűszermix. Egy órát hagyta a pácban a csirkét, közben egy fej vöröshagymát négy részre vágott és leveleire szedett. A kamrapolcra lekapta a szárított shitake gombát, vízbe áztatta, félretette. A felforrósított wokban, kevés olajon keverve-rázogatva egy-két perc alatt megsütötte a hagymát, majd egy tálkába tette. Ezután a lecsöpögtetett-megszárított gombát is megpirította a wokban, és ezt is félretette. Az újrahevített serpenyőbe beleöntött egy kevés olajat, és újra nagy hőfokon adagonként pirította a pácolt húst, majd a páclét hozzáöntve kicsit még összerotyogtatta. Ezután került bele a sült zöldség. Amikor kész lett az étel, még rászórt egy marék összevágott korianderlevelet.

Balázs végig ott settenkedett körülötte, szemlátomást nem tudott betelni az illatokkal, néha bele is dumáit, ami Esztert kicsit idegesítette. Egyszerűen nem szerette, ha beleszólnak

abba, hogyan főz. Előtte, utána szívesen beszélget róla, közben viszont nem.

– Szerintem, Eszter, ne pirítsd agyon a hagymát, úgy a jó, ha csak egy kis kérget kap, félig nyers marad, így marad benne a tápanyag és az íz – javasolta Balázs.

– Maradjál már csendben, szerinted én nem nézek főzős műsorokat? – szólt vissza.

– Akkor ezek szerint azt is tudod, hogy akkor tökéletes az étel, ha mindenféle alap íz van benne, sós, édes, keserű, savanyú...

– Jaj, neked is ez a mániád? Én is állandóan erre figyelek. Na jó, engedményt teszek. Itt maradhatsz a konyhában, amíg megcsinálom a rizst.

*

Másnap a munkahelyén összeírta, mi lesz a sütíválaszték, és ahhoz milyen alapanyagokra van szükség. A listát gyorsan át is küldte Balázsnak. Sanyival is beszélt röviden, de nála se jelentkezett Hajni.

Nem győzött hálát adni az égnek, hogy az utóbbi napokban egy picit lazább volt a hangulat a munkahelyén, nem kellett annyit dolgozni, és nem is volt túl szigorú a számonkérés. Rosszabb pillanataiban ezt vihar előtti csendnek vette, de általában mindig sikerült elterelnie erről a gondolatait.

Balázs beszerezte a hozzávalókat, és kitette a bolt kirakatára a közelgő nyitást jelző táblát. Eszter pedig elkezdett sütni. Szigorú sorrendje volt, mikor mit készít, hogy mindegyik megőrizze a minőségét. Az albérlet konyhája lett a sütőde, így kényelmesebb volt neki munka előtt vagy után nekiállni.

Egyszerű, nagyon házias kínálatot alakított ki, a saját érdekében is. Azokat el tudta készíteni, tovább megőrizték a szavatosságot, és mindenki ismerte őket. Almás pite, zserbó, brownie, meggyes muffin, sült túrótorta, vaníliás-mandulás kifli, sajtos pogácsa. Minden reggel és este egy sütemény – három tepsivel.

Piroskánál napok óta nem járt, ám egyszer csak csöngött a telefonja, Piroska fia telefonált: – Szia, Eszter, képzeld, anyám magához tért!

– Ó, istenem, ez nagyon jó hír! – Eszter hatalmas megkönnyebbülést érzett.

– Nem tud beszélni, de úgy tűnik, hogy nincsen más károsodás. Nagyon bizakodóak az orvosok, és én is. Bár a régi fényt még nem látom a szemében, de egyszer már rám mosolygott.

– És most mi a következő lépés? Kikerülhet az intenzív osztályról?

– Igen, és hamarosan átviszik rehabilitációra egy másik kórházba.

– És, és, és elképzelhető, hogy hamarosan újra beszél?

– Reméljük a legjobbakat. Én már annak is tudok örülni, hogy ép az elméje az anyámnak.

– A héten még ebben a kórházban van?

– Persze, biztos örülne neked. Kérlek, ha van időd, hívj fel utána, hogy elmondd, milyennek láttad.

– Mindenképpen – ígérte meg Eszter, és letette a telefont.

Piroskához munka előtt rohant be. Már egy másik kórteremben találta meg, lényegesen bizalomgerjesztőbb állapotban, mint korábban. Félig-meddig ülve, köntösben, megfésülve feküdt az ágyon, Zsófia beszélt hozzá éppen...

– Eszterkém, mit szólsz, micsoda meglepetés? Felébredt a mi Piroskánk! Már alig vártam, hogy megismerkedjünk!

– Szia, Piroska, jaj, de örülök neked – sietett oda Eszter idős barátnője ágyához. – Tényleg alig várta Zsófia, hogy beszélgessek. Hát még én, hogy újra találkozzunk!

Piroska megsimogatta Eszter kézfejét, aztán kinyújtotta mindkét karját, jelezvén, hogy át szeretné őt ölelni. Eszter odahajolt, megszorongatta Piroskát, közel állt hozzá, hogy elsírja magát. Próbálta összeszedni magát, igyekezett kicsit könnyedebbé varázsolni a helyzetet, minden bizonnyal Piroska is ezt szeretné.

– Annyi mindent kell mesélnem. Balázssal összejöttem, összeveszttem, kibékültem, Andrew szinte eszembe se jut, a tesóm elmenekült a hitelei elől, fogalmam sincs, hogy hol van, összeszúrte a levelet Sanyival, én továbbra is utálom a munkám, viszont legalább most hajnalban süthetek is, mielőtt a tévébe indulnék. Ja és tévé! Képzeld, szerepeltem is benne.

Piroska kérdően nézett rá, látszott, hogy szeretne valamit mondani.

– Úgy hidd el, semmi lámpalázam nem volt közben. Csak előtte és utána. Meghívtak főzni, én meg elmentem. Ha gondolod, most már megalakíthatjuk azt a zenekart, amiről annyit beszéltél. Tudod, te egy pódiumon hárfázol meztelen, én pedig megpróbállak kitakarni, és verseket énekelek szüntelen.

– Piroska hárfán is tud játszani? – Zsófia nem tudta megállni, muszáj volt megszólalnia.

– Dehogyis. De attól még szívesen kiáll egy pódiumra, és játszik rajta. Meztelen – hahotázott Eszter, látva, hogy Piroska szeme is csillog, ahogy hallgatja a párbeszédet. – Erről jut eszembe, Zsófia, mesélted már Piroskának, hogy kétnaponta virágot küldött ide valaki, aki még véletlenül sem István?

– Hogyne, kislányom, ezzel kezdtem. Egyébként ma még nem jött a futár, lassan itt az ideje, ez a rózsza már elég rossz állapotban van. Remélem, most rózsaszínűt hoz, mert én azt jobban szeretem.

Piroska mutogatni kezdett, Eszter megint zavarba jött, hirtelen azt érezte, hogy nem fogja megérteni, mit szeretne. Nagyon dühös lett magára, hogy képtelen kezelni ezt a helyzetet is. Hogy ahelyett, hogy elengedné magát, természetes, remélhetőleg ideiglenes állapotként fogná fel Piroska betegségét, ő most is magára figyel, hogy vajon megfelelően viselkedik-e, azt mondja, kérdezi-e, amit kell. Na ő aztán egyáltalán nem volt természetes. Nem tudott kezelni egy olyan szituációt, amelyben ő volt az egyik szereplő, és egy beteg ember a másik. Miközben hallgatta, hogy Zsófia hogyan próbálja meg kitalálni, Piroska mit akarhat, érezte, hogy meg kell emberelnie magát, ez így nem mehet tovább. Összeszedte magát, érezte, ahogy tűnik el az arcáról a zavartól keletkezett pirosság, szivárog el belőle lassan a feszültség. – Zsófia, megkérhetlek? Hadd próbáljam meg én kitalálni, mit szeretne Piroska. Hátha jobban ismerem a gondolatait: – Drága Piroska, tudom, hogy ez a helyzet borzasztó neked, de meg fogsz gyógyulni, hatalmas az akaraterőd. Ne feledd, két évvel a költözésed után már ki is volt pakolva minden doboz a lakásodban. Látod, hogy tudsz te, ha akarsz. Pedig aztán pakolni, rendet rakni, takarítani te mindennél jobban utálsz,

éppen ezért nem is szoktál. Te vagy a példaképem. El tudod mondani, amit szeretnél? Bólogass, vagy rázd meg a fejed.

Piroska lassan ingatta a fejét.

– Le tudod írni? Várj, adok egy noteszt.

Piroska nem tudott egyetlen betűt sem leírni. Eszter gyorsan előkapta a laptopját, hátha a klaviatúra megoldást jelenthet. Megnyitott egy dokumentumot, és Piroska ölébe tette a gépet.

Ő lassan, nagyon lassan ütni kezdte a billentyűket.

Hajnikülföldönvan – Hajni külföldön van? Honnan tudod?

Nyilas – A horoszkópjából? De hát mikor nézted utoljára? Jézusom, nézted, tényleg. A szakításomkor ő is elkísért hozzád, amikor jövődöt mondtál. Azt nem tudod, hogy hol lehet? Bárcsak azt is tudnád.

Pirivagyoknemutazasiiroda – Jaj, bocsássál meg! – mosolyodott el Eszter.

– Eszterke, azt is kérdezd meg, hogy ki hozza a virágokat, mert a sírba visz a kíváncsiságom – kotyogott közbe Zsófia.

– Zsófia, hát most jöttél ki az intenzívről, semmi jel nem utal arra, hogy a sírba készülnél.

– Ne kínozzatok.

virág?frank – Ki az a Frank?

szomszéd Ezzel hátradőlt, és szemlátomást nem volt hajlandó ma erről többet kommunikálni.

– Ki az a Frank, Eszterke.

– Annyit mondott, szomszéd.

– Istenem, hogy ez mennyire romantikus! Kedves Piri, lásd be, két pasi mégiscsak sok lesz a te korodban. Dönts el, melyik kell, a másikat meg add nekem.

Éjfélre elkészült egy tepsi pite, egy adag vaníliás kifli, és Eszter annyira felpörgött, hogy még le is fotózta őket a csodamasinájával.

Sziasztok, alig hiszem én is, de most meg nagyüzemi cukrásznak álltam. Holnap reggel a tesóm sütiboltjában kezdek, aztán rohanok dolgozni. Ki kell őt segítenem egy kis ideig. Pár órára beugrik egy barátom is, de egyébként fogalmam sincs, hogyan fogjuk megoldani a nyitva tartást.

Mai játékom: Állítsatok össze sorrendet, melyik sütit fogom meggyűlölni leghamarabb és legkésőbb, almás pite brownie sült túrótorta vaníliás-mandulás kifli meggyes muffin A teszttem négy hétig tart, a helyes megfejtők között kisorsolok az általam legkevésbé megutált sütiből egy családi adagot. Lássátok, kivel van dolgotok. Baláznak írt még elalvás előtt egy SMS-t: Hiányzol Falatnak, az előbb tagoltan, érthetően elugatta, hogy régen látott, meglátogathatnád.

Hajnalban alig bírta összeszedni magát, megivott egy bögre instant kávé, és újra megfogadta, hogy amint ideje engedi, meglepi magát egy normális kávéfőzővel. Lezuhanyozott a kedvenc óceánillatú tusfürdőjével, amit az olasz-francia úton vásárolt magának. Felkapta magára a kopott farmerét, egy egyszerű pólót és a legrégebbi kötényét. A haját becopfozta, és azon gondolkodott, hogy talán nem ártana ráhúzni a fejére valami védősapkát, nehogy hajszálatokat süssön a sütikbe. Hosszú percekig lefoglalta, hol lehet az a sok nejlon zuhanysapka, amit a legkülönbözőbb szállodák fürdőszobáiból hozott el. Egyetlen darabot sem használt eddig, talán most van itt az alkalom a debütálásukra. Sosem értette, mi értelme van belőlük akár egyet is bekészíteni a hotelben, nemhogy több minitüsfürdőt adnának. Csak aztán nehogy elfelejtse levenni,

mielőtt ajtót nyitna Baláznak vagy Sanyinak, attól függően, ki a soros a tepsiszállításban.

Két óra alatt akart elkészíteni három tepsi süteményt. A muffint, a sült túrótortát és a brownie-t hagyta reggelre, azok kockázatmentesnek tűntek a sajtos pogácsához, az almás pitéhez képest. Remélte, hogy a vásárlóknak nem tűnik majd fel, hogy ha nagyon összeszednék magukat, a teljes kínálatot képesek lennének otthonukban előállítani gyakorlatilag ugyanannyi idő alatt, mint Eszter. – A lényeg a folytonosság, hogy ne szokjanak le Hajni Sütiboltjáról – hajtogatta neki Balázs. – Elegendő, ha minden friss és finom, nem most kell megváltani a világot.

Egyelőre öt nap szabit vett ki, és áldotta az eget, hogy van még szabadnapja, amivel gazdálkodhat, micsoda szerencse, hogy annak idején lábon hordta ki a válásával járó közepes lefolyású idegösszeomlást.

Amíg sült a süti, megírta a kérvényt Mészáros Rolandnak a húga nevében. Pár perc szorongást engedélyezett magának, mi lesz, ha a bank különböző tér-, otthon- és számítógép-figyelő kameráival már most látja, hogy éppen okiratot hamisít. El is határozta, hogy a laptopja webkameráját leragasztja egy csinos matricával. Ennyit megtehet a privát szféra és a nyugodtabb álnéven levelezés érdekében.

– Sanyi, szerinted a webkamerámon keresztül láthatnak engem a blogom olvasói? Ne mondd, hogy neked még soha nem jutott ilyen az eszedbe! – fogadta az ajtóban a fiút.

– Uramisten, de kipihent vagy. Kora hajnalban ilyen hülyeségeken gondolkodni. Hajni jelentkezett?

– Sajnos nem. Továbbra sem lett új ismerőse a Facebookon, továbbra sem válaszolt a leveleimre, és minden ismeretlen mobilszámot felveszek. De várjál, már vagy öt perce nem

frissítettem a levelezésemet – odasietett a géphez, és ráklikkelt a letöltés ikonra. Alig hitt a szemének. Egy új e-mail töltődött le. A feladó – végre – Hajni volt.

*

Drága Eszter!

Tudom, hogy legszívesebben felpofoznál, hogy már megint meglógtam. És hogy Anya és Apa is nagyon ideges. De ugye megnyugtattad őket? Ugye elmondtad, hogy semmi komoly, csak már megint kicsit ki akartam szállni a világból, mint annak idején.

Jól vagyok, külföldön vagyok, nem olyan messze, ne aggódj. Nem írom meg, hogy hol, mert nem akarom, hogy Sanyi utánam jöjjön.

Már nyilván tudod Sanyit. Nagyon kiakadtál, mi?

Muszáj voltam eltávolodni ettől a problémától, messzebből rálátni az életemre, mert már azt hittem, bekattanok. Végre szerelmes vagyok, és akkor sem lehet teljes egészében enyém az, akit szeretek. Teljesen tehetetlen voltam. Egy nő férfi, aki állítja, hogy szeret, mégsem mozdítja a kisujját sem, hogy tiszta helyzetet teremtsen. Hát én nem tudom ezt helyette megtenni! Nem tudom beadni helyette a válókeresetet. Mégis meddig akarta húzni?

És basszus, nem mertem neked elmondani! Először nem akartalak ezzel terhelni, míg próbáltál kikeveredni Andrew-ból, aztán meg már fogalmam se volt, hogyan kezdjek bele: hogyhogy elhallgattam, és hogyhogy ennyi ideje benne vagyok ebben a rémes helyzetben?

Nyilván már arról is tudsz, hogy tartozom a banknak. Rolanddal találkoztál már? Nagyon kedves fiú. És majdnem olyan jóképű, mint Ryan Gosling. Azt hiszem, bír engem, és Falatot is. Bár ettől még ki kell fizetnem a részletet. És erre pillanatnyilag nem látok megoldást. Elfogyott az energiám. Nem tudok egyszerre helytállni a Sütiboltban, egyedül élni, szerető lenni, számlákat és részletet fizetni. Nem bírom. Kell egy társ. Nem hiszem, hogy a megoldás az, hogy én elmenekültem. De legalább időt nyertem, és tudok gondolkodni.

Még egy kicsit itt maradok. Könyörgöm, ne írk semmit a boltról, a bankról, Sanyiról. Csak írd meg magadról, Anyuékról és Falatról. Ugye samponnal fürdeted? Nehogy valami kutyakencét használj rá! Nincs hozzászokva.

Tudom, hogy haragszol, de azt is, hogy szeretsz. És ezzel most visszaélek.

Puszillak, testvérem Hajni

– Hajni írt! De nem olvashatod el – közölte tárgyilagosan Sanyival, majd visszafordult a monitorhoz. A fiú megtorpant a nappali ajtajában: – Jól van? – kérdezte izgatottan.

– Jól. – Eszter csak csepegtette az információt, maga sem értette, miért ő bünteti Sanyit. – De azt nem mondta meg, hogy hol van. Ha jó leszel, összefoglalom neked a levelét, de először írok neki egy választ. Kérlek, ne leskelődj.

– Hogy te mennyire kegyetlen vagy.

Hát, Hajnikám, megbuktál a testvérismeret-vizsgán! Honnan szedted, hogy én majd neked esek, ha meghallom, hogy Sanyival kavarsz?! Sanyinak természetesen nekiestem, de az más. Neked mindent elnézek. Kivéve azt, hogy eltűntél. Szüléidét megnyugtattam, már amennyire meg lehet. Ezt is még leverem rajtad, azt tudjad. Anyukád, aki az enyém is, háromóránként hív, hogy van-e valami hírem rólad. Minden

maradék energiámat leszívja, és még csak nem is haragudhatok rá. A nagy elöl elhallgatjuk, nehogy kiboruljon, és ágynak essen. Azt hazudtam, hogy a barátnőddel elmentél Németországba. Vicces, mi? A régi húzásod már szinte csak egy kedves emlék, egy jó sztorialap.

Köszönöm kérdésed, a Sütiboltot kinyitottuk. Vagy mit hittél? Hogy hagyjuk, hogy teljesen tönkremenjél? Ezért egyébként majd Balázsnak rebegj hálát, mert ő erősködött. Falat remekül van, már engem szólít Mamának. Az örökbefogadását is elindítottam.

Most is éppen túró torta sül az albérletben, mindjárt visszük a cukiba. Gondolom, a főbérő a villany-számla láttán el se hiszi majd, hogy egyedül élek. Vagy a szomszédok rám küldik majd az adóhivatalt vagy a Köjált, mert a kiszállingózó illatokból arra következtetnek, hogy lakáséttermet üzemeltetek, ahova a vendégek az ablakon másznak be...

A bankkal próbálok valamit intézni, de ez hosszú távon nem lesz megoldás. Haza kell jönnöd, felnőtt módjára kell viselkedned. Kiszálltál pár hétre a világból, csak arra nem számítottál, hogy akiket itthon hagytál, azok majd nemcsak a kezüket tördelik, hanem felveszik a fonalat, és próbálnak mindent folytatni annak érdekében, hogy ha előkerülsz, ne romokban találj az életed.

Hajni, ez itt már a való világ, innen nem lehet következmények nélkül elmenekülni, csak gondos előkészítés után. Abban meg nincsen semmi vadromantika, kamaszkori izgalom. Az csak egy sima üdülés... Vagy mindent lezársz, és belekezel egy újba. De te nem ezt tetted. Szerintem eleget pihentél és gondolkodtál, bárhol is vagy, lassan kezd el visszapakolni a cuccaidat a bőröndödbe, és irány haza. Nem szeretek annyira sütni helyetted, és tudod jól, hogy a blogom

olvasói is inkább a sós recepteket töltögetik le az oldalamról. Gyere haza. Sanyi is vár. Nem, még nem kérte el tőlem a válóperes ügyvéd elérhetőségét. Bár azt végül is ő is tudja, hiszen közös haverotok. Bizakodjunk, hátha készül egy meglepetéssel...

HAJNI, GYERE HAZA, NE SZÓRAKOZZ!!!

Ja, majdnem elfelejtettem. Főztem a tévében. Látod, erről is lemaradtál. Kimaradtál egy fontos epizódjából az életemnek. És eltitkoltad egy fontos epizódját a te életednek. Ezért még számolunk!

Fú, de nagyon mérges vagyok rád.

Testvéred

*

Nagyon szégyellem magam azért, hogy gyakorlatilag megint elszöktem otthonról. Hiába felnőtt nő valaki, azért váratlan távozásokat csak filmekben engedhet meg magának. De tényleg azt éreztem, hogy már nem vagyok ura az életemnek, és nem érzem jól magamat. Korábban sem kellett nekem sok a boldogsághoz, volt időszak az életemben, amikor már az elégedettséggel töltött el, hogy minden megy a maga útján, jövogetnek a vevők a cukrászdába, és fenn tudom tartani a vállalkozást, ki tudom fizetni a hitelt, a számlákat. Aztán a válság miatt hónapról hónapra görgettem az adósságaimat, arról már szó sem volt, hogy félretegyek vagy bármire is költség, akár a Sütibolttal, akár magammal kapcsolatban.

És ekkor érkezett az életembe egy olyan szerelem, ami csak ideig-óráig volt felhőtlen. Hiszen csak néhány hétig tartott az az időszak, amikor egy pillanatig sem érdekelt, hogy Sanyinak

felesége van. Hogy bár feljön hozzám egy héten kétszer esténként, de szigorúan csak négy órát van ott, ugyanis ennyivel tud otthon elszámolni, ez az időtartam még hihető, amikor otthon kocsmázásról vagy fociedzésről hadovái. De mit bántam én ezt! Végre szerelmes voltam, végre érdekelt egy férfi. Sanyival tudtam beszélgetni, nevetni, szenvedélyesen szeretni. De mindössze heteknek kellett eltelnie, és eloszlott a lila köd.

Nem akartam és nem akarok szerető lenni. Már miért is akarnék? Sanyi soha nem mondta, hogy csak arra kellek neki, hogy felélénkítse velem a házasesetét. Jó, tiszta pillanataimban tudom, ilyet valószínűleg egyetlen férfi sem mond a szeretőjének. Azt éreztem, hogy a mi kapcsolatunk több ennél. Ma már azt is tudom, hogy minden nő ezt érzi. Régóta ismerem Sanyit, tisztességesnek, becsületesnek gondoltam... Oké, leszámítva a félrelépését velem.

Azt csak mostanában kezdem kapiskálni, hogy mindezek a tulajdonságok nem elegendők, ha közben Sanyi gyáva. És önző.

Hidd el, testvérem, nemcsak fejben, hanem papíron is próbálom megoldani a problémáimat. Érveket, ellenérveket sorakoztatok fel a cukrászda fenntartása, eladása, a lakáshitel vagy albérleti díj, a szeretőnek lenni vagy szerelem nélkül élni oszlopokba. Nagyon sok papírt összegyűrttem, és szinte egyáltalán nem tisztult a kép. Hiába szakadtam ki a hétköznapiakból, ez sem volt elég, még mindig gúzsba kötve érzem magam azokban az órákban, amikor nem alszom, vagy nem egyik asztaltól a másikig rohangálok a koktélokkal és sörökkel a tengerparton.

IX. Kísértések

Eszter a Sütiboltban két kiszolgálás között álmokat szövögetett. Álmokat a küszöbönálló új életéről. Egyre inkább érezte, nem képes megmaradni a munkahelyén, és előbb-utóbb meg kell fogalmaznia, mi az, amit pontosan szeretne, és persze mi az, amiből meg is lehet élni. Vajon el fogják hívni máskor is a tévébe főzni? És ettől növekszik majd a blogja látogatottsága? És akkor talán már néhány hirdető is meg fogja keresni, aki az ő oldalán szeretné elhelyezni a bannerét természetesen némi pénzért cserébe? Vagy a cukrászdával kellene valamit kezdenie? Tényleg össze kellene állnia Hajnival? De ő nem akar folyton süteményt sütni, akkor már szívesebben üzemeltetne egy kávéházat. Ahol mindennap van friss étel. Na nem sokféle, és nem túl sok adag, de azok hiába egyszerűek, mégis különlegesek. Azt se tudta, ehhez milyen engedélyre vagy végzettségre lenne szüksége. Csak azt, hogy ez hatalmas vállalkozás, amihez nyilván nem kevés pénz szükséges. És hogy ő és a húga ketten nem tudják megcsinálni. Szükség van egy férfira. Egy olyan férfira, aki viszi a vállán az egészséget, és irányítja a lányokat.

De ki lehet ez a férfi?

Balázssal kapcsolatban még mindig nagyon ellentmondásosak voltak az érzései. Tényleg ez a fiú lenne élete szerelme, a lelki társa? És Andrew csak egy tévedés volt? De miért nem lángol ő most? Miért nem érzi, hogy szerelmes

lenne? Miért látja, elemzi folyton a kapcsolatukat kívülről, objektív szemlélőként?

Andrew-ba sem volt mindvégig szerelmes. Kapcsolatuk kezdetén eszementen, na meg akkor, amikor már önszántából elhagyta őt, és a szülei otthonában húzta meg magát. Akkor hirtelen megint nagyon kellett neki. Annyira sajnálta magát a kisszobában.

Balázsba se első látásra szeretett bele annak idején, hanem amikor már együtt voltak egy ideje.

Eszter hajlamos volt kevés kapcsolatából messzemenő következtetést levonni: vagy képtelen a szerelemre, vagy a nagy ő még várta magára. Ezen a déle-lőttön is erre a megállapításra jutott. Aztán pedig arra, hogy nem létezik, hogy ő ennyire racionális ember legyen, hogy képtelen legyen átengedni magát a szerelem érzésének. Ha eddig nem érezte, nyilván azért volt, mert nem jött el az igazi. Hát akkor ő bizony megkeresi. Még éppen időben van. Már csak Balázssal kellene közölnie, hogy sajnos megint ejtené őt... mert az igazi szerelmet keresi. Azt nem tudja, hogy honnan ismeri fel, meg hogy mi az, de ő azt olvasta a lányregényekben, hogy létezik olyan. Meg hát az anyukája is azt mondta neki. Nem elég, ha agysebész a férj, és tehetős, továbbá kedves az édesanyja, az sem árt, lányom, ha szerelmes vagy belé, persze kicsit kevésbé, mint ő beléd.

De előtte még lehúzza itt a rolót, és meglátogatja Piroskát. Bement az öltözőbe, levette a kötényt, összepakolta a cókmojkját, és elindult a kórházba. Útközben a telefonján próbálta megtervezni, hogy a napi bevételből mire futja. Balázs pontosan meghatározta neki, hány forintot kell félretennie rezsire, működésre, lehetséges nyereségre, és mekkora összegből vásárolhat alapanyagot. Igazság szerint rosszul volt a

gondolatától is, hogy holnap, holnapután és ezután mindenkor ezeket a sütitet süsse hajnalonként.

Nagyon elszánt volt. A buszon ülve azt érezte, egy perc vesztegetni való ideje sincsen. Egyszer már elvált. Másodszor nem fog rossz lóra tenni. Majdcsak kibírja valahogy Balázs nélkül. Tizenöt éven át milyen jól megvolt nélküle!

Jön majd egy új, az igazi, akinek mindenekfelett plusz egy jó tulajdonságának kell lennie – a Sütiboltból neki is aktív részt kell vállalnia.

– Ez lesz a beléptető kérdésem az ismerkedéskor – gondolkodott. – És kedves versenyző, te, igen, te, ugyan mit tudnál hozzátenni a Sütibolthoz? Ja, hogy te csak le tudnád zabálni a muffinok tetejéről a koktélcseresznyét? Sajnálattal tudatom veled, ez nem elég. Vagy hogy minden délután elgitározna valamilyik kedves vásárló kedvenc számát, és még énekelnél is hozzá? Hát ez már valamivel jobb ajánlat, de még mindig nem az igazi. Kedves egyelőre rémisztően idegen valaki, ha megtennéd, hogy pontosan olyan vagy, mint Balázs, viszont még szerelmes is vagyok beléd halálosan – nos, az nagy szívesség lenne. Akkor végre átfesthetném a komód mögött a falat.

*

Piroskánál két látogatót is talált. Zsófiát már kiengedték a kórházból, de mindennap meglátogatta újdonsült barátnőjét, akivel bár még egy szót sem váltott, úgy érezte, el kell lesnie a titkait. Alig várta, hogy Piroska újra beszéljen, és életvezetési tanácsokkal lássa el őt. Száján rózsaszín rúzs tündökölt, Eszter, amikor megpuszilta, érezte a nyakára kötött kendőből kiáradó

kellemes parfümillatot. Elmosolyodott Zsófia újjászületésén. A másik látogató, egy lófarkas férfi, éppen háttal állt neki, egy IKEA-vázába próbálta beletuszkolni a virágcsokrát.

– Ő lenne a híres-nevezetes, és egyben nagyon titokzatos férfi, aki Istvánt nap mint nap lealázza a gyönyörű csokraival? – Eszter izgatott lett.

Majd adott két puszit Piroskának is, aki boldogan mosolygott rá, megragadta mindkét kezét, és folyamatosan jobbra mutatott a szemével. Jobbra a férfi állt, aki még mindig a túl kicsi vázával volt elfoglalva. Piroska pedig megállás nélkül furcsán vigyorgott, és jobbra mutogatott – a szemével. Aztán a férfi megfordult, és az első pillantása Eszterre esett.

– Á, te vagy Eszter, Piroska fiatal barátnője, ugye? – nyújtott kezét Eszternek, és nyomott le két puszit.

– Igen, én vagyok Eszter, hát te ki vagy? – kérdezte Eszter, miközben magába szívta a férfi parfümjének illatát. Mi lehet ez? Olyan, mint a Dior Dune-je. Úristen, azt még lehet kapni? Nem lehet, hogy ennyire érzékeny legyek az illatokra, hát isten bizony így minden jöttmenttel elmegyek a hetes buszról, ha csak egy picit finomabb parfümmel fújja be magát – gondolta.

– Frank vagyok, Piroska új szomszédja. Végre valaki, akinek nem kell bevásárolni, nem kell rohammentőt hívni hozzá, nem kell helyette a lépcsőházat takarítani.

– És mondd, milyen parfümmel vagy befújva? – Eszter nem akart hinni a saját fülének, tényleg ő lenne az, akinek ez a második kérdése egy férfihoz? Aztán az északkeleti falra gondolt, a komódra az albérletben, ami mögött ott a felirat. Eszter boldog akar lenni végre. Tudna ebben valaki segíteni? Ha másképp nem, egy receptre felírt Dior Dune-nel?

– Zsenge fiatalkorom kedvenc illatával, mert éreztem, hogy ma találkozom azzal a lánnyal, akire mindig vágytam – nézett

rá a férfi. Negyvenöt év körül lehetett, hullámos haja copfba volt fogva, már kicsit őszült. Hegyes orrú cipőt viselt, szűk farmernadrágot, fekete zakót, alatta egy laza, fekete pólót. Nagyon magasnak tűnt. És a tekintete bőr alá hatolt. Eszter le volt nyűgözve. Maga sem értette, de szinte elakadt a lélegzete. Ránézett Piroskára, aki sajnos befejezte a pofavágásokat. Semmiféle iránymutatást nem adott, csak nézte a két fiatal, aztán inkább a falat.

Eszter gondolatai összevissza kalandoztak. Tudta, hogy még egy szót sem szólt Piroskához, mégiscsak illene, felnőtt nők nem hettyegnek a kórházi ágyak mellett, hanem a betegekkel törődnek. Végignézett gyorsan magán is, és teljesen kész volt attól, hogy néz ki. Megfogadta, ezentúl a legelőnyösebb ruháiban jár sütni és árulni a cukiba, nehogy akkor jöjjön a herceg a lován, amikor ő topikirálynőt játszik. A magas, göndör hajú fiúhoz legszívesebben hozzábújt volna. Kiszívta volna belőle az illatát. Pedig azt pontosan érezte, hogy ő sem az anyja által folyton vizualizált agy sebész...

– És Frank... Te, az egyébként Feri? Egyébként mivel foglalkozol? – ahogy kimondta, maga is csodálkozott, hogy volt pofája megkérdezni. Tényleg ez a harmadik kérdése valakihez, akit öt perce ismer? Tényleg benne van számára az első három legfontosabb dologban, hogy valakinek mi a foglalkozása?

Ő most ez alapján fogja megítélni ezt a Frankét? Öt perc ismeretség után? Hogy éppen értébecslő, hentes vagy marketinges?

– Egy cigigyárban dolgozom, a meghibásodott gépeket szerelem, karbantartó vagyok. Egyébként pedig zenélek, van egy zenekarom. Melyik tetszik jobban? – nézett rá a fiú ártatlan

szemekkel, mintha nem érzékelte volna, hogy kérdésével Eszter elevenébe talált.

– Még sosem randiztam karbantartóval – mondta ki Eszter, amit gondolt. Piroska elemelte a tekintetét a falról, és újra rájuk nézett. Zsófia is érdeklődéssel figyelte a beszélgetés alakulását.

– A gyárba nem hívhatlak meg, de holnap este elnézhetnél abba a kocsmába, ahol játszunk. És ha tetszik a zenénk, utána megihatnánk pár fröccsöt, vagyis amihez kedved van. A zenekart lekoptatnám, ketten lennénk, az már randinak minősül – mondta a férfi nevetve.

– Rendben. Már ha Piroska is megengedi – ránézett idős barátnőjére, aki csak legyintett egyet.

Számot cseréltek, és Frank a következő pillanatban már ott sem volt. Piroska azonnal mutogatni kezdett, Eszter számítógép híján kezébe adta a mobiltelefonját.

NEM LENNÉL VELE BOLDOG – csak ennyit pötyögött be, mintha SMS-t írt volna. És szemlátomást nem is akart többet hozzátenni.

– Drága Piroska, hadd kalandozzak kicsit, kérlek, engedd meg. Nem akarok én tőle semmit, illetve mit tudom én. Olyan jó volt most játszani. Annyira szeretnék szeretni. Honnan tudod, hogy nem ő az igazi? Vagy akár az első járókelő, akibe belebotlok, ha innen kimegyek? Vagy valamelyik dokid? Kicsit jobban is megnézhettem volna őket, nem is értem magamat – mondta a magáét.

– Igaza van Piroskának, ez a fiú egy szélhámos, csak a szemébe kellett néznem, és láttam – tette hozzá aggódva Zsófia, már a mobiltelefonnal a kezében. –Ne menj el holnap, Eszterke, mert megint póruul jársz!

Nap mint nap csodálta, hogy van még munkája. Annyira lefoglalta minden más, szinte csak testben volt jelen a munkahelyén. Minden adandó alkalommal száguldott fel a blogjára, nézte a kommenteket, válaszolgatott. A Facebookon is elindította az oldalát, és meglepően sokan like-olták már az első héten. Oda már naponta két posztot tett ki, nem volt lazsálás.

A feladatait százszázalékosan ellátta az irodában, kiküldte a sajtóanyagokat, tartotta a kapcsolatot az újságírókkal, interjúkat szervezett, megjelenésekért könyörgött, de a szívét már nem tette bele. És attól tartott, ezért is számon kérhető. Ha ő lett volna a főnöke, ő bizony észrevette volna a különbséget.

Éppen megfelelő szakember után keresgélt, akivel újraterveztetheti a blogja megjelenését, amikor Martos Kati neve jelent meg a telefonja kijelzőjén. Gyorsan kiszaladt a folyosóra, hogy nyugalomban tudja felvenni a telefont.

– Kati vagyok a Wow-tól, Eszter, édesem. Ugye nem hagysz cserben, és holnap be tudsz jönni hozzánk mexikói ételeket főzni?

– Mexikói? Holnap? Azt se tudom, mindent megkapok-e hozzá a kedvenc boltomban, de természetesen megyek. –

Eszter csodálkozott a legjobban, ahogy ismét hezitálás nélkül rábólintott Kati kérésére.

– Főnököd szólt a múltkoriért? Mondjuk, nem dumálhat, kis csatorna vagyunk mi hozzátok képest – mondta Kati.

– Nem tett rosszálló megjegyzést, bár látta a szereplésemet. Viszont a Tea műsorvezetője nagyon megdicsért, azt mondta, született tehetség vagyok. Micsoda szerencse, hogy nincsen lámpalázam, és simán működik velem az élő adás – hahotázott Eszter.

– Erik is nagyon elégedett volt veled. Bár ő, ha jól emlékszem, inkább a fenekedet emlegette. De ő egy bunkó, ne vedd egy percig se komolyan.

*

Úgy döntött, nem bonyolítja jobban az életét. Chilis babot fog főzni a nézőknek. Két sütisütés között. Mert attól még Eszter gyártotta a sütitket, hogy ezen a héten az anyjuk helyettesítette Hajnit az üzletben. Készült a chilis bab, és arra jutott, tulajdonképpen fogalma sincs, hogyan tud majd másnap elmenni a kocsmakoncertre, illetve kocsmarandira. Hacsak nem egy cukrászdában megveszi a süteményeket, és másnap kirakja, mint a sajátjait...

Darált marhahúsból készített egy vörösboros pörköltet, amit több konzerv hámozott paradicsommal dúsított, fahéjjal, oregánóval, chilipaprikával fűszerezett. Rotyogtatta egy ideig, majd hozzáadta a konzervbabot és a kukoricát, majd készre főzte. Már előre bekészítette a tejfölt és a reszelni való sajtot, hogy másnap hajnalban otthon ne felejtse.

Szerencsére megint elméretezte az adagot, így ki tudott szedni magának egy müzlistállal. Eszter bármennyit képes volt megenni chilis babból. Az egyik legmegnyugtatóbb étel volt számára.

Falatra már napok óta szülei vigyáztak, szegény kutya nem fért be Eszter fontossági sorrendjének első három helyére, úgyhogy most nyugodtan ehetett. Balázs Olaszországban volt beszerzésen, az esti SMS-e már megérkezett, minden rendben, jó éjszakát, Eszterke. Kedvére gondolkodhatott hát Frankén.

– Piroskának nincs miért aggódnia. Egyszerűen csak dumálok vele egy jót, elszórakoztatom magam. Zenésszel még úgysem volt dolgom. Na nem mintha annyi pasim lett volna – mélázott.

*

Piroska, kérlek, ne utálj, hogy elmegyek ezzel a Frank gyerekekkel randizni. Nem tudom, hogy mit akarok, csak annyiban vagyok biztos, hogy muszáj kicsit körbenézni, elgondolkodnom, hogyan tovább. Marhára utálok, hogy nem nézed a horoszkópom, jó lenne, ha lassan összekapnád magad. Figyelj, akartam kérdezni, jól bírod Zsófiát? Jó, ha tudod, ha hamarabb beszélsz, hamarabb tarthatod meg neki az életvezetési tanfolyamot, és akkor nem fog többé az ágyad szélén ülni. Vagy már megkedvelted? Amennyire ismerlek, nem ilyen típusú barátnőkre szoktál vágyani.

Azt tudod, hogy azt hittük, a virágcsokrokat a szeretőd hozza be nap mint nap? Mármost nem István, hanem egy másik pasi. Akivel csalogat Istvánt. Érzem, most szinte szégyelled magad, hogy nem teljesítetted be az álmunk. A képzeletünk felülmúlt téged, pedig te aztán nem vagy semmi.

Arra gondoltam, holnap beviszem neked a húgom laptopját, és azon megpróbálhatnál nekem válaszolni. Szerintem menni fog. Hadd járjanak csodádra az orvosok!

Ja, hogy mi van Balázssal? Nem tudom. Most éppen nem akarom. Vagyis fogalmam sincs. Persze sunnyogok. Neki egyelőre semmit nem mondok.

És Andrew? Egyre kevesebbet gondolok rá. Ez azt jelenti, hogy mindennap eszembe jut... Sokszor. Ezerszer. Már hogy is

tudnám kitörölni ezt a sok évet? De már rezignált vagyok. Nem kezdek el bőgni, ha beugrik a sajtos pogácsa sütése közben, hogy egyszer mindegyiknek szenesre égettem az alját, de Andrew egyesével leszeletelte az égett részeket, aztán pedig fél óra alatt felzabálta.

Valójában mindenről eszembe jut valami vele kapcsolatos, de már távol tudom tartani a telkemet tőle. Ebben nagyon sokat segített Balázs jelenléte. És én most mégis találkozom ezzel a Frankkel. Ösztönlány vagyok, Piroska, egy dezodorral el lehet csábítani, ki lehet fizetni. Mit szólsz te ehhez?

És azt ugye tudod, mennyire boldog vagyok, hogy látom a szemedet, hogy érzel és értesz mindent? Hogy pontosan tudom, hiszem, akarom, hogy rendbe jössz.

Ha meggyógyulsz, megígérem, futok veled meztelenül a napraforgók között!

Puszil a te Esztered

Ui. Tesóm Horvátországban pultos. Erről többet legközelebb. Most te jössz!

*

– Kedves nézőink, biztosan emlékeznek Eszterre, a szép és tehetséges gasztrobloggerre. Az első fellépése után megtudtam róla, hogy szintén tévés, PR-os egy konkurens csatornánál. Eszter, drága, meg tudjuk beszélni, hogy ezentúl velem is te foglalkozz? A mi PR-szakemberünk nem mozgat meg bennem semmit, szegény pasinak született. Egyetlen jó sztorit sem tudott még kikényszeríteni belőlem, hogy azzal házaljon a lapoknál. De neked, Eszter, bármennyit szívesen mesélnék – kezdte Erik a hajnali élő adást, és Eszter, miközben hallgatta,

azon gondolkodott, vajon mit vett még magához a srác kávéján kívül, hogy ennyire pörög.

– Szia, Erik, üdvözlöm a kedves nézőket, meg tudjuk beszélni, annyi a feltételem, hogy mutasd meg, mennyire vagy férfi. Ha három tányérral meg tudsz enni az általam főzött chilis babból, eléred a volt férjem szintjét. Na, azért a teljesítményért cserébe elviselem a háklijaidat, és leszek a PR-osod. Már csak azt kell megbeszelnünk, mennyit számlázok.

– A szerkesztőnk, Kati, elfelejtette mondani nekem, hogy elvált asszony vagy. Nyilván direkt nem osztotta meg velem ezt az információt, különben már az első adásban nem jutottál volna el a receptig. Mert csak az én szerenádomat hallhatták volna a kedves nézők.

– Kösz, Erik, szerenádod remélhetőleg pont ma fogok hallani. Van rá jelölt, téged más napra osztanálak be – reagált gyorsan Eszter, és próbált visszaemlékezni, hogy csak álmodta-e, vagy a múltkor még a férfi tényleg azzal traktálta-e, hogy a feleségét szeretné egy gyors vacsorával elkápráztatni.

– Folytatnám az évődést, de mégis csak korhatáros a reggeli műsor, illetve a nézők tűkön ülnek, hogy megfőzd nekünk a chilis babot. Tudtad, milyen sokan letöltötték a honlapunkról a múltkori főzésedet? Pedig isten bizony nem hívtam fel egyesével a kedves nézőket, hogy Eszter tetszik nekem – mondta a magáét Erik, úgy látszik, elaludtak a fülese túloldalán.

Eszter előkészítette az ételt, feltette a tűzhelyre, és amikor elkészült, még annyit javasolt, hogy a chilis bab pizzafeltétnek is kiváló, sok-sok pfefferonival. Hozzá kizárólag kólát érdemes inni, azzal a legfinomabb. És a legkártékonyabb. Megfordult a fejében, hogy Erikkel magában megkóstoltat egy pfefferonit

élő adásban, de győzött a józan ész: szeretne ő még sokszor főzni a Wow stúdiójában.

*

A taxiban kapcsolta be a telefonját, Balázs több SMS-t is írt. Daliánál is járt paradicsomszószért, utolsó üzenetéből legalábbis ezt tudta meg Eszter. – Vajon kikezdett vele az exsógornóm? – ugrott össze a gyomra. – Csak nem olyan pofátlan. Bár elvileg nem tudja, hogy együtt vagyunk. Különben is, épp most akarom leépíteni Balázst, mit érdekel engem, hogy ki csábítja el, kinek nem tud ellenállni – győzködte magát, leg-belül tisztán érezve, hogy kapkod és fogalma nincs, hogy mit csinál.

Franktői bezzeg semmilyen üzenetet nem kapott.

Eszter egyszerűen nem tudott kigyógyulni a romantika kórságából. Javíthatatlan álmodozó volt, örök optimista – ennek tulajdonképpen örülhetett volna.

Frank beküldött tizenöt virágcsokrot Piroska ágya mellé, hosszú haja van és zenekarban játszik. Ha reálisan akarta látni Eszter, ennyit tudott, akart tudni a fiúról, és mindez elég neki, hogy ma randevúzzon vele.

Ez a három információ már tökéletesen elegendő volt ahhoz, hogy megrajzolja a fiú személyiségét, amilyennek ő szeretné látni. Az általa kitalált Franknek természetesen SMS-t kellett volna küldenie találkozásuk reggelén, látnia kellett volna a tévéműsort, esetleg mire Eszter kiér a stúdióból, a Piroskának rendelt rózsát odairányítani a tévébe, hogy Eszter kaphassa meg.

Ehelyett még a telefon sem pittyent. Sebj, Eszter már belelovalta magát, nagy kedve volt ehhez az izgalmas fiúhoz.

*

Hajni, elhatároztam, hogy nem írok neked egy sort se, hogy az információhiány hazacsalogasson. De ezt muszáj elmondanom.

Most jöttem haza egy randiról. Egy Frank nevű fiúval találkoztam, tudom, azt mondod, ilyen nevű emberrel elvből nem randevúznál. Tiszta pillanataimban én is ezt gondolom, de az idei évem eddig a megalomondulásról szolt.

Szóval egy kocsmában randiztam. Egy olyan helyen, ahova eddig be se tettem volna a lábam. Emlékszel, Andrew-nak ezek kívül estek az érdeklődési körén. Ő a haverjaival, gondolom, mai napig haléttermekben és bisztrókban találkozik.

Bort akartam kérni, de Frank javasolta, hogy inkább fröccsöt igyák, ha kedves az életem. Bár később láttam, miből mérik ki, mégis ez az új kedvenc alkoholom. Olyan az íze, mint gyerekkoromban a Kalmopyrinnek. Nagyon finom. Megnyugtató. Jó pár pohárral ittam, azt hiszem, 120 forintba került egy. Hogy erre ennyi idősen kell rájőnnöm! Mennyit megspóroltam s volna! És hogy miért kocsmá? Mert Frankéknek ott volt koncertjük. Ő a dobos. A zenekar nevére, tök ciki, de nem emlékszem. Várjál, megnézem a Facebookon. Megvan: Chili & Lőve. Nem is olyan gáz. Egyébként a zene sem volt az. Egy énekes-gitáros, egy billentyűs, meg Frank vannak az együttesben.

Frank adatlapját belinkelem, kérlek, véleményezd. Igen, látom, hogy 45 éves. Igen, tudom, hogy 64 éves lesz, mire érettségizik a gyerekekünk. Nem, azon még nem gondolkodtam,

hogy eddig miért nem született gyereke. Vagy van-e eltitkolt gyereke. Esetleg felesége. Vagy fiú szeretői. De ezeket a kérdéseket mind felírtam a kis lila noteszembe, hogy ha éppen van egy kis időm, ezeken szoronghassak.

Írjál, hogy mit gondolsz, és gyere haza! Mindent megoldunk együtt, hányszor mondjam már.

Puszi, Eszter

*

Eszter, ne őrjíts meg, hát keresed magadnak a bajt? Dobost akarsz új férjedül mindössze egy találkozás után? Tudtad, hogy a dobos a zenész legjobb barátja? Na jó, ne haragudj, de ezt a poént muszáj volt elsütni.

Örülök, hogy jól szórakozol. De kérlek, ne szívasd sokáig Balázst. Én a helyében iszonyatosan megharagudnék rád. Remélem, meg is fog. Tényleg másodjára is van képed átverni? Már ne is haragudj, de én ehhez nem fogok jó képet vágni.

Ráadásul egy pasi, aki zenél?! Hát nem látod, hogy még a szeme sem áll jól? Direkt ránagyítottam, hosszasan tanulmányoztam. Nagyon jóképű egyébként, na de hát ennél neked több eszed van! És egyáltalán miről beszélgettetek? Mert arról egy sort sem írtál...

Testvéred Ui.: Könyörgöm, írd meg, hogy van Falat. Ugye szeret még? Mármint engem. Neked ott van a 220 pasid.

X.
Három kártyalap

Eszter a bankban kezdett, befizette Hajni elmaradt törlesztőrészeit. A szülei adtak bele, Sanyi is ragaszkodott hozzá, és Eszter fizetése is végre megjött.

– Előkerült már Hajnalka? – szegezte neki a kérdést Mészáros Roland.

– Igen, már váltottunk néhány e-mailt, Horvátországig menekült, nem fogja elhinni, egy tengerparti bárban pultos.

– De ugye hazajön?

– Persze, ne aggódjon, minden rendben lesz a befizetésekkel – nyugtatta meg Eszter az ügyintézőt.

– Nem, nem azért kérdeztem.

– Talán Falatot szeretné már újra látni? – mosolyodott el Eszter.

– Hát... igen... ami azt illeti, szívesen megsimogatnám a kiskutyát már... Hajni... egyedül van Horvátországban?

– Igen, mint az ujjam. Új barátokról sem számolt be. Remélem, hamarosan rájön, hogy sehova se vezet a szökése, és beáll újra a pult mögé. Tényleg, evett már a sütiiből?

– Persze, a kedvencem a habcsókja, a nagymama receptje alapján.

– Hmmm, olyat én is tudok készíteni. Legközelebb sütök önnek.

– Igazán kedves.

A Sütiboltba ma Sanyi vitte be a süteményeket, lelkes vásárlójuk, Olga néni ugrott be árulni, a kutya még mindig a

szüleinél volt. Így már csak a következőkre kellett koncentrálnia:

1. Ma hazajön Balázs, meg kell neki mondanom, hogy időt kérek. Azt persze nem árulhatom el, hogy mi célból. Magyarán teljesen hülyének nézem őt. Nem tisztelem. Megérdemelném, hogy faképnél hagyjon.

2. Nem írok Franknek egy sort se. Ezt még szerencsére könnyen megállóm. Hiszem ezt ebben a percben.

3. Munka után bemegyek Piroskához, laptopot adok a kezébe, és elkezdünk kommunikálni.

4. Éjszaka sütök két tepsivel, és írok valami bejegyzést a blogra. Esküszöm, mindennap csodálkozom, hogy olvasnak. Azon meg végképp, hogy egyre többen. Ha tudnák, hogy vért izzadok, hogy egy-egy poszt kikerüljön. Egyre inkább azt érzem, jelenleg kétembernyi életet élek. Fáradt vagyok. Kicsit le szeretném egyszerűsíteni a dolgokat. Segítsen már valaki, hogy mit csináljak! Piroskának nincs más választása. El kell kezdenie beszélni, különben én elkallódom.

A kórház kapujában Ivánnal futott össze, Piroska fiával. Örömmel újságolta, hogy az anyja megszólalt. Egy egész mondatot kimondott, igaz, nem túl érthetően: – Utálom a rózsát.

– Évek óta rózsacsokrot veszek anyámnak minden név- és születésnapjára, most meg kiderül, hogy utálja a rózsát. Érthetetlen. Mindenért beszól, miért pont ezzel kapcsolatban udvariaskodott volna – gondolkodott hangosan a férfi.

– Mert szerintem csak bizonyos rózsákat utál. Azokat, amiket a kórházi éjjeliszekrényére tesznek – világosodott meg Eszter.

– Eszter.

Mindössze ennyit tudott kimondani Piroska, de Eszter sírva fakadt. Ott bőgött öreg barátnője ágyánál, hihetetlen megkönnyebbülést érezve, hogy talán túl vannak a nehezén. Piroska szemében is könny csillogott, de mutatoujját lassan felemelte. Eszter tudta, Piroska elunta az érzelgős másodperceket, eddig sem volt romantikus alkat, ezután sem kíván azzá válni.

Eszter kitette a sütiket a rózsák mellé, csak remélni tudta, hogy hamarosan nem kapják meg azok is az „utált” jelzőt. – Be kéne már újítanom a receptekkel, mert egy hónapon belül megőrülök, hogy ugyanazt a hat édességet sütöm. Bár egy hónapot már nem kap tőlem Hajni a gyerekes szökési akciójára – gondolta.

Aztán tálalta Piroskának az aktuális helyzetet. Ráömlesztette a tévés szerepléseket, a blog fellendülését, Hajni eltűnését, Sanyit, Balázst és Frankét.

– Férjed? – kérdezte nagyon koncentrálni, nagyon lassan Piroska.

– Andrew? Na ő szerencsére nem jelentkezik. Még csak az kellene, hogy vele is felvegyem a kapcsolatot, és elbizonytalanítsam. Természetesen rendszeresen ellenőrzöm az adatlapját a neten, de őrzik az inkognitóját, nagyon tapintatos. Persze ha olyan napom van, akkor gyűlölöm azért, hogy nem hív, nem ír, de közben tudom, hogy most ez így jó.

– Kártyát... kérem...

– Jézusmária, Piroska, jósolni akarsz? Tudod, hogy azt utálom! A horoszkóp nézegetése, az angyalokkal beszélgetés még csak-csak, na de a kártya! Mindig attól rettegek, hogy valami borzasztót olvasol majd ki a lapokból. A csillagjóslás valamiért sokkal kímélőbb eljárás. – Eszter tiltakozott, de persze kivette a fiókból a paklit.

A már sokszor lezajlott művelet után Piroska Eszter laptopjára mutatott, és elkezdett írni.

Csalódás Tévedés Élet István érkezése zavarta meg a pillanatot, Piroska nyilván cseppet sem bánta, Eszter viszont magára maradt a gondolataival és a három szóval, amiből mindössze egy volt pozitív töltetű.

Hazafelé kizárólag Frank körül forogtak a gondolatai, mindenáron valami jópofa SMS-t akart küldeni neki, csak hogy végre megszólaltassa a fiút. Már félig bepötyögött egyet, amikor megkapta Balázs üzenetét, este 10 körül érkezik, beugrana hozzá. A tervezett SMS-t nem fejezte be, erre pedig nem válaszolt. Nekifogott a három szó értelmezésének.

Három óra múlva már kész volt egy sült túrótorta, és a meggyes pitét is elégedetten szurkálta a sütőben. Egy pluszgondolata nem lett a három szóval kapcsolatban.

*

Kedves Mészáros Roland, megkaptam a bank levelét, amelyben arra szólít fel, hogy 300 000 forintnyi hónapok óta halmozódó hitelkártya-tartozásomat haladéktalanul rendezzem. Anyagi helyzetem sajnos nem teszi lehetővé, hogy egyszerre fizessem ki az összeget, de ezúton szeretnék engedélyt kérni, hogy hat hónap alatt törleszthessem, aztán a hitelkártyás szerződésemet megszüntethessem.

*Bízom benne, hogy a bank kedvezően bírálja el a kérésemet.
Üdvözlettel Békési Hajnalka*

*

Balázs megszámlálhatatlan szatyorral érkezett. Az egyik tele volt mindenféle finomsággal, hozott parmezánt, kapribogyót, olasz bort, és még limoncellót is.

Dalia paradicsomjai egy másik zacskóban lapultak. A harmadik papírtasak majd szét szakadt, annyi prospektus volt benne.

– Majd nézzük át, mi az, amit átvehetnénk belőlük. Berendezést, bögréket, sütisdobozokat, bármilyen ötletet. Ha megfizethető, rendelhetünk is, majd átbeszéljük, hol a határ – mondta Balázs, miközben ahol érte, puszilgatta Esztert. A negyedik zacskót Eszter kezébe nyomta: – Ezt neked hoztam.

Egy nyári ruha volt benne. Fűzőld alapon lila virágmotívumokkal. Rövid ujjú, mell alatt húzott, térd alá érő. Nagyon tetszett Eszternek. Még soha egyetlen férfi sem vásárolt neki ruhát meglepetésből. Igazából semmi olyat, aminek igazán örült volna. Andrew nagyon szívesen vett neki ünnepnapokra különböző kütyüket. Egy szép és okos telefont, egy aprócska nyomtatót, egy kristályokkal kirakott adathordozót. De ezek Eszternek soha nem szereztek igazi örömet. Ő annyi mindennek tudott örülni, számtalan ötlete lett volna, hogyan szerezhetne meglepetést saját magának. Meghatotta, hogy Balázs gondolt rá Olaszországban. Hogy kapott tőle egy szép ruhát, ami szerencsére még jó is volt rá. Majd keres hozzá a szekrényben egy hozzá illő sarut. És magentára festi a lábkörmeit. Egy csokit is talált a finomságok között, pakolás közben azt eszegette. Amikor Dalia paradicsomjaihoz ért, csak nem bírta megállni.

– Na, és rád hajtott Dalia?

– Persze – felelte Balázs.

Eszter azt se tudta, hogy folytassa, valamiért nem ezt a választ várta.

– És? – végül ennyit bírt kinyögni.

– Mi az, hogy és? Most azt kérdezed, hogy nyitott voltam-e?

– Tulajdonképpen azt. Bár én nem tudtam volna ilyen finoman megfogalmazni.

– Nem. Elmondtam neki, hogy együtt vagyunk. Úgyhogy még ő jött zavarba. De azért nem lennék teljesen őszinte, ha elhallgatnám, hogy ha nem lennél nekem te, akkor aznap este nem kellett volna kihívnia a vízvezeték-szerelőt – nevetett Balázs.

És újra magához húzta Esztert. – Gyere, segíték levenni az új ruhádat, nehogy még a végén összezsokizzad.

Miközben vetkőzött, Eszter hallotta, ahogy halkan pittyen a telefon a táskájában. SMS-e érkezett.

Olyan jó volt Balázshoz bújni, beleszagolni a nyakába. Csak ne aludja ki ezt az érzést, gondolja ezt reggel is, és soha többé ne akarjon se Franknek, se senkinek SMS-t írni, és Kalmopyrin ízű fröccsöket inni savanyú szagú kocsmákban.

Éjjel, amikor kiment a mosdóba, nem bírta ki, megnézte a telefonját. Persze Frank küldte az üzenetet:

Holnap egy naplemente a Duna-parton?

Gyorsan kitörölte, és visszabújt az ágyba.

*

Köszönöm, hogy ennyien gratuláltak a tévés szereplésemhez, és nagyokat nevettem azon, hogy mennyien nem szeretitek Eriket, a műsorvezetőt.

K. Katinak üzenem, hogy a farmeremet a Levisben vettem.

Lolikának, hogy a chilis babhoz minden hozzávalót megkapsz egy hipermarketben, a Tom Kha Ghaihoz Ázsia-boltba kell menned.

Zsuzsi anyu! Jól látod, még nincs gyerekem, ezért nem találsz nálam babáknak való eledeleket.

Sütit, amíg a tesómat helyettesítem a cukrászdájában, nem készítek pluszban, nem teszek fel új édességreceptet. Koszi a megértést. Ma kesudiós csirkét fogok főzni, mert kicsit rossz passzban vagyok lelkiileg, valamivel fel kell vidítanom magamat.

Mivel kizárólag a legközelebbi szupermarketig voltam hajlandó elmenni, a kesudióm sós, az ananászom édes. De majd mindegyiket lemosom a csap alatt, és olyanok lesznek, mint új korukban.

Az előre besózott csirkemellet apró csíkokra vágom, majd pici lisztbe forgatom. A wokban olajon pirítom meg a kesudiót, majd félreteszem. Utána új olajon megpirítom a csirkét, majd azt is félreteszem. Utána megpirítom a hagymát, az apróra vágott chilipaprikát, és a gombát. Pár kanál húslevesalaplért ráöntök, hogy ne főj ön el a leve, és minél ízesebb legyen. Szójaszósszal, osztrigaszósszal ízesítem. Kevés lime-mal megöntözöm, ettől lesz pikáns, sózom, borsozom. A fehérbort is szereti. Amikor kész, visszateszem bele a kesudiót, az ananászt. A csirkét a zöldséges ragu tetejére téve tálalom. Hozzá csodálatos sült rizst készítek pici tojással, apróra vágott répával, kevés újhagymával.

Ja, részeredményt hirdetek: Aki arra szavazott, hogy a brownie-t fogom legelőször megutálni, közel jár az igazsághoz. Most legalábbis így érzem. Most kellene megsütnöm egy tepsivel, de már arra is képtelen vagyok, nemhogy arra, hogy egyek belőle.

*

Hajni, Falatról egy szót se mondok. Talán csak annyit, hogy már megtanult két lábon járni, és tényleg kimondta az első szót. Ami bizony nem Hajni. Hanem Eszter.

Testvérem. Mivel én Sanyi barátommal újabban kizárólag süteményekről kommunikálok, illetve arról, hogy melyik nap ki dolgozik a TE Sütiboltodban, nincsen információm arról, hogy akkor ti most hogy álltok. Mivel ő nem kérdez tőlem semmit, biztos vagyok benne, hogy leveleztek. Kérlek, tisztelj meg azzal, hogy elárulod, hányadán álltok.

Ja, és gyere haza!!! Unom a sütisütést. És azt is, hogy hiába levelezel anyuékkal is, mindig tőlem várnak hírt rólad, mert azt hiszik – joggal hogy én többet tudok.

Tudod, mit? Ha nem jössz haza, elmesélem nekik Sanyit. Na?

Itt tartunk. Zsarollak.

Eszter

*

Három nap múlva hirtelen felindulásból válaszolt Frank naplementés üzenetére. A válasz azonnal megérkezett, helyszínnel, aznap estére szóló időponttal, kitörő lelkesedéssel. – Nemhiába írják a női magazinok, hogy érdemes a pasikat kicsit megvártni, meglesz az eredménye – nevetgélt magában Eszter.

Hosszasan nézegette a ruhatárát, mégis mit viseljen a randin, és meglepetten állapította meg, hogy szinte minden nyári

ruhája már Balázshoz köti. Mindegyikről eszébe jut valami kis emlék, apró villanás.

Így végül farmert húzott, egy fehér bordás trikót vett magára, és a vállára dobott egy piros-kék-zöld mintás vállkendőt.

– Szia, szépségem, mondtam már, hogy mennyire szép a szemed? Különösen így esti fényben? – kezdte Frank a társalgást, amikor végre tíz perc késéssel megérkezett a Duna-parti bisztró teraszára. Rövid ujjú kockás ing volt rajta, egy farmer, és egy motoros bokacsizma, haja kibontva. Eszternek jobban tetszett a látvány, mint szeretne volna, pedig épp megjegyzést akart tenni a késésért, és valójában az indító mondat is végtelenül irritálta.

– Ennyi idős korodra nem sikerült eredetibb szöveget kitalálni, már ne haragudj – szólalt meg végül, és maga sem hitte, hogy nem képes szó nélkül megállni Frank dumáját.

– Már miért találtam volna ki mást, hogy ha minden nő megkajálja – vágott vissza a férfi, de a szemei nevettek.

– Na, te aztán még magabiztosabb vagy, mint gondoltam.

– Ugyan. Szíved mélyén pontosan tudod, hogy milyen vagyok – mosolygott rá Eszterre a férfi, és a megérkező pincértől rendelt két whiskyt és két üveg kólát. – Te mit kérsz?

– Egy pohár száraz vöröset a ház borából.

– Na, Eszterke, múltkor megbeszéltünk mindent a zenéről, most te jössz. Mit lehet tudni rólad?

– Még nem néztél utánam a Facebookon? Ott mindent megtalálsz – lepődött meg Eszter.

– Én még annak a generációnak a tagja vagyok, amelyik szívesen tesz fel élőben is kérdéseket, és nem az az első dolga, hogy mindenért az internetre rohangáljon.

– Eszter vagyok, 33 éves PR-menedzser, aki szabad idejében gasztroblogot vezet. Nemrég váltam el, és most keresem az utam. Te már váltál el valaha?

– Nem. Én másképp oldom meg.

– Ez mégis mit jelent.

– Először is soha nem nősülök.

– És gyereked van-e?

– Két gyerekem van – dőlt hátra Frank, és elővett az ingzsebéből egy doboz cigit.

– Na, és mesélj róluk! – Eszternek a torkában dobogott a szíve, mert bár nem volt tétje egyelőre ennek az ismeretségnek, mégis elképesztőnek találta, hogy így húz ki valakiből fontos információkat.

– A nagyobbik lányom húszéves. A kicsi még csak másfél – miközben ezt mondta, folyamatosan Esztert fürkészte.

– Ó. És a húszéves vigyáz most a másfél évesre? Vagy az anyukájuk is otthon van? – Eszter nagyot nyelt, és kíváncsian várta a folytatást.

– Valószínűleg mindkét lányom mindkét anyja otthon van – válaszolt Frank. – Kábé 8 hónapos volt a kicsi, amikor szakítottunk a barátnőmmel, és úgy néz ki, hogy hamarosan visszaköltözöm az élettársamhoz.

– Uramisten. És mégis mit keresek én ebben a történetben? – tört ki Eszterből.

– Azt te tudod... Szerelmet? Szórakozást? Tapasztalatot? – fújta ki a füstöt Frank, majd felállt, hogy bemenjen a pulthoz jeget kérni.

– ...jól megleptél, azt, gondolom, tudod – nyögte ki végül Eszter, és alig akarta elhinni magáról, hogy ennyire kispályás lenne, aki 33 évesen találkozik először olyan esettel, hogy egy családban élő férfi teszi neki a szépet. És ő annyira kiakad

ezen, hogy kis híján elszalad. Mégis mit hitt? Frank a mellére tűzve kis névjegykártyán viseli majd a vele kapcsolatos legfontosabb infókat? Hogy Eszternek még véletlenül se kelljen szóba elegyednie vele, és kockáztatnia? És végül is, a maga módján még becsületesnek is mondható, hiszen már az első feltett kérdésre őszintén válaszol. Eszter pedig tényleg eldöntheti, mit akar. Szexet, szerelmet, vagy tartós boldogságot? – Na, ez a pasi azt biztos nem fogja megadni neked – állapította meg.

– Nos, felocsúdtál? – ült vissza Frank, és kicsit közelebb húzta a székét Eszterhez. Parfümje illata még inkább elérte Esztert.

– Fel. És majd még gondolkodom, mit akarok tőled. Áruld már el, a volt párod simán visszafogad?

– Na azért nem olyan simán. De Eszter, te szép szemű és jó illatú lány, nehogy már azt hidd, hogy az élet fekete és fehér. Ugye nem hiszed, hogy minden problémára csak egyetlen megoldás létezik? Néha ugye te is kötsz kompromisszumokat?

– Persze. De ezt a helyzetet hajlamos vagyok a kevés fekete-fehér közé sorolni. Ha van egy párom, és van egy gyerekünk, nem csalom meg.

– Ezzel elárultad, hogy miért lett vége a házasságodnak. És ettől megsérült a lelked. Csak ez lehet az oka, hogy ennyi hülyeséget beszélsz. Érzem, hogy nem vagy ennyire naív. Egyébként amíg velem nem találkoztál, volt valakid?

– Igen.

– És ő most hol van?

Eszter elfordította a tekintetét.

– Jézusom, Eszter, nyilván most meg azzal a dumával fogsz jönni, hogy ő még nem a férjed, nem az élettársad, nincsen gyerekeitek. Hát nem. Őt most is becsapod. Én már nem verek

át senkit. Mindenki tudja, hogy milyen vagyok. Nem tölt el büszkeséggel, de ez van. Nem bírok ellenállni a nőknek. Szerintem dönts el, hogy mit akarsz, aztán hívj fel. Addig meg beszélgessünk a zenéről vagy a kajákról – nevette el magát Frank, és koccintásra emelte a poharát.

*

Édesem.

Lásd, mennyire szeretlek, előbb írok neked levelet, mint a saját gyerekemnek. Már előre rosszul vagyok, hány percig fogom pötyögni ezt a rövid fogalmazást, bár végül is ráérek.

Drágám, az összes körülötted röpködő, téged védelmező angyal nevében kérem, hagyd a fenébe ezt a Frankét. Nem szorulsz te arra, hogy szexuális szolgáltatásban részesítsen. Többre meg nem alkalmas.

Tudom, hogy most azt képzeled, te fogod megváltani. Te leszel, aki kihozza belőle a jófiút. Hallgass öreg barátnődre, ez nem így lesz. Nemcsak a kártya mondja ezt, hanem az élettapasztalatom is. És most, hogy a sírből másztam ki, érdemes még komolyabban vened, amit mondok. Sok negatív tapasztalatot nem spórolhatok meg neked, de ez nem olyan. Frank nem ér annyit.

Legszívesebben hozzávágtam volna már egy idő után a csokrokat. Erre a saját fiamat inzultáltam, amikor az is beállított nekem a rózsáival. Még jó, hogy István ismeri az ízlésemet. Virágot csak cserépben szállít. És bonbon formájában.

Ételről jut eszembe: nem tudnál becsempészni nekem egy finom pizzát? Olyat, amit te sütsz? Legyen rajta articsóka is.

Képzeld, István annyira megrémült, hogy elpatkolok, hogy közölte, kész elhagyni értem a feleségét. Eszter! Én annyira, de annyira megijedtem! Még csak az kéne! Hogy egy vén trottyot nézzek reggeltől estig. Bőven elég nekem annyi, amennyit eddig kaptam belőle. De azért meghatódtam, amikor mondta. Ezen is látszik, hogy még nem gyógyultam meg teljesen.

Mindenesetre imádkozom a Jóistenhez, hogy ne gondolja komolyan.

Holnap átvisznek egy másik kórházba rehabilitációra. Hogy beszélni is tudjak végre.

Ezt a levelet három és fél órán át írtam. A hibáimat Kati nővér javította.

Köszönd meg neki.

Csókkollak Piri

*

Eszter mindennap megnézte Hajni postafiókját, de nem érkezett válasz a banktól. Pedig sem a Sütibolt bevétele nem volt annyi, sem az ő anyagi helyzete nem állt úgy, hogy ki tudta volna fizetni Hajni teljes tartozását.

– El kellene készítenünk a jövő heti beosztást, melyik nap ki tud dolgozni a cukiban – mondta Sanyinak, miközben a kirakat üvegét suvickolta. – Olga néni szívesen jön még?

– Hála az égnek, igen. Alig akarja elfogadni a pénzt délutánonként, annyira kellemetlen. Pedig lássuk be, nem valami sokat adunk neki.

– Anyukám kétszer be tud ugrani, legyen kedd és csütörtök. Olga néninek számolok egy napot, neked is egyet. Én jövő szombaton. Balázs hétfőn. A szerdát vagy a pénteket kéred?

- A szerdát, ha lehet. A péntek nem jó sajnós.
- Valami programod van, Sanyikám? – fordult felé Eszter, mert érezte, hogy a fiú zavarban van.
- Ami azt illeti, elutazunk Krisztivel. Wellnesshét-végére – nyögte ki nagy nehezen. – De már hónapokkal ezelőtt lefoglalta! Tudod, a nővéreéktől kaptuk ajándékba – tette gyorsan hozzá.
- Ó, nem kell magyarázkodnod. Nekem legalábbis nem. Én egyelőre kivárok. Majd amikor elfogy a türelmem, akkor átgondolom, hogy milyen barátom is vagy te nekem.
- Ó, Eszter, ne kezd már ezt. Most tényleg azzal fenyegetőzöl, hogy már nem leszünk barátok? Mint az óvodában?
- Sanyi. Mikor írtál utoljára levelet a húgomnak?
- Három napja.
- Válaszolt rá?
- Még nem.
- Akkor úgy érzem, tényleg nem sokáig leszünk barátok. – Eszter kereste Sanyi tekintetét, de a fiú inkább lehajtott fejjel elkezdte kipakolni a teákat és a szalvétákat a bevásárlószatyorból.

*

Késő éjszaka volt már, mire rá tudott menni a saját oldalára. Összeállított néhány montázst korábbi fotóiból, hogy egy kis esztétikai élményt szerezzen az olvasóinak, és elolvasott sok-sok bátorító, érdeklődő, kedves üzenetet.

Sziasztok!

Ma nem fogok főzni. Három szót kell megfejtennem, amit Piroska barátnőmnek adott ki a kártya. Velem kapcsolatban.

Nem, nem szoktunk kártyából jósolni, de most krízishelyzet van.

Ez a három szó: Csalódás Tévedés Élet Van valakinek bármilyen ötlete?

Talán még soha ennyien nem írtak neki kommentet. Reggel alig akart hinni a szemének a mennyiség láttán. Hát még amikor a válaszokat, lehetséges megoldásokat, találgatásokat elolvasta. Nagyokat nevetett, és őszintén boldog volt, mert látta, hogy követői egymással is beszélgetnek, barátkoznak.

Higgadtan ébredt, ezért úgy döntött, mégsem osztja meg az egész életét az olvasóival. Meg kell próbálnia elegánsan kihátrálni, úgy, hogy ne legyen belőle sértődés.

– Hagyok pár napot nekik és magamnak, aztán megnyugtatom őket, hogy minden megoldódott, Piroska barátnőm túlreagálta a helyzetet, és már én is megnyugodtam – gondolta.

Mészáros Roland továbbra sem reagált a kérelemre, ezért Eszter kikereste a számát a pénztárcájából, és felhívta. Elég sokat csörgetett ki, amikor végre egy női hangot hallott a vonal végén.

– Jó napot kívánok, Békési Eszter vagyok, és Mészáros Rolanddal szeretnék beszélni – hadarta Eszter.

– Üdvözlöm. A kollégám szabadságon van, előreláthatóan még a héten. Segíthetek valamiben?

– Nem. Köszönöm. Majd keresem később.

Mészáros Roland szabadságon van, helyett, hogy Hajni ügyeit intézné – duzzogott magában.

*

Balázs leszedte a reggeli maradványait, precízen összeszededette az apró tojáshéjakat a térítőről, majd elővett néhány A4-es papírt, és vázolta a tervet.

– Te bevállalod Hajni Sütiboltra felvett tartozásának a felét. Minden hónapban fele-fele arányban fizetitek a részletet. Kiszámoljuk, mennyit ér most a cu ki, nekem már van is erre elképzelésem. Én pedig beleszállok a harmadával.

– Hogy mi? Te? Beleszálpsz? – Eszter azt hitte, rosszul hall.

– Már ha te is úgy gondolod. Ez csak egy terv, hallgass először végig. A pénzt, amivel beszállok, nem ruhára, cipőre és utazásra költitek, hanem fejleszteni fogjuk a Sütiboltot – mosolygott Balázs. – A neve maradhat, mert már úgy-ahogy bejáratodon, de nemcsak sütit fogunk árulni benne, hanem szendvicset, salátát, tésztát. Ez lesz a te területed. Ezenkívül lesz egy sarok, ahonnan haza is vihet ezt-azt a kedves vásárló. Na, ez lesz az én területem. Itt árusítjuk majd azokat a termékeket, amiket Franciaországból hozok, itt kap helyet Dalia paradicsomszósza is például, meg a többi olasz cucc. Továbbmegyek. Dalia paradicsomszósza lesz az első saját márkás termékünk, illetve Hajni süteményei. A te blogod ismertségére is támaszkodunk persze. A habcsókoknak színes dobozt gyártatunk, hogy jó legyen ajándéknak is. Lesz rajta lógóval ellátott matrica, hogy mindenki csodájára járhasson. Hajni kekszeit is csodaszép celofánokba tesszük majd, és masnival kötjük össze. Tudod, minden, ami tetszik a csajoknak – kacintott Balázs.

– Hát ez fantasztikusan hangzik! De biztos vagy te abban, hogy a befektetés és a rengeteg ötlet megtérül? Növekszik

mindettől a forgalmunk, és eltart hármunkat? – kételkedett Eszter.

– Kiszámoltam mindent, mennyi bevételre kell szert tennünk, mennyi lehet a rezsink. De az egy dolog, hogy mindent pontosan megtervezek, fontos, hogy higgyünk benne! És még egy: mindazt, amit megtanultál az évek során a munkahelyeden, jó lenne, ha most a saját üzletedben kamatoztatnád. Szedj össze magadban minden PR-ismeretet, és próbáld meg alkalmazni ezen az új területen. Hirdetésre nincs pénzünk, használj ki minden ingyenes lehetőséget, hogy az embereknek tudomására jusson: van egy hely a városban, ahova eljárni trendi, és meglepő módon a fizetségért cserébe valóban minőség jár.

– El vagyok bűvölve, hogy te mennyire céltudatos és határozott vagy.

– Csak azt ne mondd, hogy meglep.

– És ki lesz a főnök, ha Hajnival belemegyünk ebbe a felállásba?

– Nem lesz főnök. Hárman csak képesek vagyunk megegyezni. Saját érdekünk. És most gyere ide, hadd ölelgesselek meg – nyújtotta ki Eszter felé a karját.

– Nagyon jó ötlet, amit mondasz, és lelkesítő, ahogy vázolod a terveket, de először haza kell rángatnunk valahogy Hajnit Horvátországból – csókolt bele Balázs hajába.

Hajni, Balázsnak van egy nagyon jó ötlete a cukival kapcsolatban. Szóban mondja el.

Várunk Eszter

És ha megbolondulok, és mégsem kérek Balázsból, vajon hogyan fogjuk hármasban vezetni a vállalkozásunkat – tette fel magának Eszter a kérdést elalvás előtt, aznap már századjára.

XI.

Végek és kezdetek

A munkahelyén a főnöke váratlanul hívatta. – Na, most lett elege abból, hogy konkurens tévécsatornákon szerepelgetek – gondolta Eszter, miközben ballagott az iroda felé. Egyáltalán nem érezte biztonságban magát, a gyomra egészen picire összeugrott.

– Eszter, beszélnünk kell valamiről – kezdte a főnöke.

– Tudom, tudom, szólnom kellett volna, hogy más tévénél főztem már kétszer is – vágott a szavába Eszter.

– Nem erről van szó. Hanem arról, hogy a mi osztályunkat is utolérte a létszámleépítés. A harminc százalékát el kell küldenem az embereimnek. És nem húzom tovább az időt, az egyik te vagy, akitől meg kell válnunk. – A főnöke egyenesen a szemébe nézett, és Eszter érezte, ahogy megfordul vele a világ.

– Értem. – Lassan, nagyon lassan tudta összeszedni magát. Próbált nem sírni, azzal győzködte magát belül, hogy egy állás elvesztése nem akkora tragédia, vannak ennél fontosabb dolgok is a világon. – Megkérdezhetem, hogy miért pont rám esett a választás?

– Semmi probléma nem volt, Eszter. Az tény, hogy az utóbbi időben nem voltál annyira lelkes, de attól még a munkádat rendesen elvégezted. Sem emberi, sem szakmai problémát nem tudok mondani. Nagyon nehéz dolgom volt, mert miután sorrendbe tettem a munkatársaimat az előbbi két szempont alapján, kiderült, hogy annál jóval több embert kell elküldenem, mint amennyitől könnyű szívvel megválnék.

Amikor erre rájöttem, azt kezdtem el vizsgálni, ki az, aki talpraesett, és képes arra, hogy hamar felálljon, és újrakezdje valahol máshol. És ebben a – nevezzük így – versenyben te lettél az első. Te vagy az, aki nem hagyja magát. Ezt bebizonyítottad a válásod kapcsán is. Nem sokat beszéltünk róla, de azért az ember felcsipeget hírmorzsákat az irodában. Elárulom, nekem nem sikerült annak idején ilyen könnyen újraépítenem magam. De nem terelem a szót, Eszter. Nagyon sajnálom, és remélem, máshol megtalálod a számításodat. Végkielégítést fogsz kapni, magunk között legyen mondva, abban egészen korrekt a cég, úgyhogy remélem, ez a nagyobb összeg segíteni fog.

– Hát nem is tudom, mit mondjak. Még alig fogom fel. De az nagyon sokat jelent, hogy nem azért kell elmennem, mert alkalmatlan vagyok. Bár nyilván nem mindenki lesz kíváncsi a részletekre – próbálta magát Eszter összeszedni.

– Ne foglalkozz másokkal. Ha valaki tisztában van a képességeddel, nem ez fogja érdekelni.

– Meddig kell még dolgoznom?

– A hónap végéig. És nagyon köszönöm a megértésedet. És a jó hozzáállást. Hogy nem nehezítetted a helyzetemet.

– Akkor én most kimegyek – állt fel kábán Eszter. Kigyalogolt az épületből, úgy gondolta, az utcán hamarabb le tud nyugodni, mint ha visszamenne az irodába. Vele kezdték volna? Vagy nem vette észre, hogy mi zajlik körülötte? Vajon a közvetlen munkatársát is kirúgták? – zakatolt az agyában. A telefonjához nyúlt, és legnagyobb döbbenetére Andrew-t akarta hívni. Aztán rájött, hogy azért, mert vele együtt izgult azon, hogy vajon felveszik-e a tévéhez, és éveken át ő hallgatta a munkahelyi történeteit, és adta a tanácsokat. Aztán Hajninak akart telefonálni. Végül felhívta Balázst.

– Kirúgtak.

– Mi van?

– Jól hallod. Létszámleépítés van.

– Odamegyek érted – közölte Balázs ellentmondást nem tűrve.

– Jó. – Eszter letette a telefont, és sírni kezdett. Sétált az utcán, és közben sírt. Még jó, hogy nála volt a napszemüvege. Ismerős helyzet volt ez, alig pár hónapja annak, hogy ugyanilyen állapotban mászkált a városban. Csak akkor a férje miatt. Most meg a munkája miatt. Nagyon csalódott volt. Nem tudta úgy felfogni, ahogy a főnöke kérte. Ő csak a saját sikertelenségét látta. Még csak tovább sem tudott gondolni.

Nem foglalkozott azzal sem, hogy vajon miből fog megélni. Csak azzal, hogy mennyire szégyelli magát.

– Nem hibáztathatod magadat! Mondd meg, miért nem bírod levetkőzni ezt a rossz hozzáállást? – mondta neki Balázs, amikor egy a tévéhez közeli mellékutcában összeszedte Esztert, és beültette az anyósülésre. – Csak előrenézz! Rázd le magadról a múltat, most már nem számít. Nem szeretted már a munkádat, ez járjon a fejedben. Az, hogy a főnököd azért küld el téged, mert tudja, hogy többre vagy képes. Te is higgyél magadban. Hidd el, nem hordott volna össze ilyen biztató mondatokat, ha nem így gondolná. Akivel nem elégedett, abba ugyan nem fektet ennyi energiát, ha el kell küldenie.

– De miért jött még ez is? – bögött Eszter Balázs vállán. – Nem elég, hogy megcsalt a férjem, eltűnt a húgom, most még ez is?

– Bocs, Eszter, de én ezt másképp is meg tudom fogalmazni: rád talált egy új szerelem, a húgod nem tűnt el, csak szabadságolta magát, és éppen most tervezünk egy közös

vállalkozást. Amire még időd is lesz! Na, mit szólsz, mennyivel jobban hangzik ez a megközelítés, ugye?

– És még végkielégítést is adnak – tette hozzá Eszter, hogy Balázs lássa, tud ő, ha akar.

– Átvizsgáljuk majd a munkaszerződésedet is, hogy legyél tisztában az összes jogoddal és lehetőségeddel. Hamar túlesel ezen, és mire a húgod hazakerül, már tele leszel újra energiával. Most pedig menj fel az irodába a táskáért, közöld röviden a kolléganőddel, hogy mi történt. Aztán hazamegyünk, és kinyitunk egy üveg bort.

Otthon teleeresztette a kádat vízzel, és betett egy Diana Krall-cédét. Míg a víz folyt, gyorsan küldött egy e-mailt Hajninak, amiben röviden tájékoztatta arról, hogy elvesztette a munkahelyét. Utána kikapcsolta a telefonját, a számítógépét, és belemászott a kádba. Balázs hamarosan követte egy üveg borral és két pohárral a kezében.

– Micsoda szerencse, hogy te meg a magad ura vagy. Hogy fürödnénk különben délután kettőkor a leredőnyözött lakásban? – nevetett fel végre Eszter.

*

Sziasztok! Ma lecsót főztem. A tervem az, hogy be is főzök majd néhány üveggel, hogy ha jön a tél, akkor is lehessen nyárillat a konyhámban, nyár íz a számban.

Az igazság az, hogy lecsóban apukám verhetetlen, meg se közelítem a remekművét, de azért elég jól csinálom én is. Amikor rossz passzban vagyok, mint például most is, mindig készítek egy adaggal, mert feldob. Hatásosabb, mint a csokoládé.

Nektek a ratatouille receptjét írom le, ami csak annyiban más, mint a „mi” lecsónk, hogy külön pirítjuk meg a zöldségeket, és kerül bele fokhagyma, gomba is, a cukkinin és a padlizsánon kívül. Ja, és kakukkfű, rozmaring a fűszerezője.

Olívaolajon megfonnyasztom a hagymát, félreteszem. Megpirítom a felkockázott paprikát, azt is lehúszom a tűzről. Utána ugyanezt teszem a padlizsánnal, cukkinival, gombával és paradicsommal. Amikor mindent kicsit megpirítottam, újra előveszem a hagymát, beleteszek pici fokhagymát, és ráöntöm a felkockázott zöldségeimet. Sok finom zöld fűszert teszek bele, elsősorban az említett kakukkfűvet, rozmaringot, de a bazsalikom is nagyon finom benne, meg az oregánó. Az a legideálisabb, ha a párkányon nevelgetjük ezeket a növényeket, de szárítva sem rossz. Aztán pedig csak rotyogtatom a finom francia lecsót, amíg már annyi leve és olyan illata nem lesz, amit a magyar lecsót favorizáló apukánk is megkóstolna.

*

Kedves Eszter, Németh Patrícia vagyok, a Korall online magazin főszerkesztője. Azért írok neked, mert Habcsók blogod ismertsége és látogatottsága alapján fel szeretnék kérni, hogy írd cikkeket Gasztro rovatunkba. Amennyiben érdekel a lehetőség, kérlek, jelezz vissza ezen az e-mail címen, hogy a részleteket aztán már személyesen megbeszélhessük.

Üdvözlettel Németh Patrícia

Eszter nem akarta elhinni. A Korall magazin évek óta a kezdőlapja, minden reggel ezzel indít, és napjában többször felszáguld rá. És most ők akarják felkérni? És maga a főszerkesztő ír neki? Ez már csak azért is volt hihetetlen

számára, mert PR-osként az ő szakterülete a nyomtatott sajtó volt, közvetlen kolléganője foglalkozott az online ágazattal. Jó ismerősei nem igazán voltak az internetes világban, annak ellenére, hogy jócskán volt átjárás a két terület között. És most, kirúgása után négy nappal, megérkezik ez a levél. Alig bírta kivárni, hogy elteljen legalább egy fél nap, hogy válaszolhasson. Attól tartott, ha hamarabb ír, azt hihetik, hogy csak erre a levélre, erre a lehetőségre várt. Addig Eszternek bőven volt ideje kigondolni, milyen rovatot képzel el, ami felveszi a versenyt a *Korall* versenytársainak Gasztro rovatával.

– Gondolom, ismered a *Koralli*. A Gasztro rovatát szoktad olvasni? – vágott bele a *Korall* magazin fő-szerkesztője másnap, miután leültek a Sütibolt egyik asztalához.

– Igen, mindig átfutom, gyakran találok benne olyan recepteket, amelyek inspirálnak.

– Nos, én a blogodat olvasva úgy érzem, te jobban meg tudnád csinálni. Meg tudsz erről győzni?

– Én csak a blogomról tudok beszélni, arról, hogyan készül. Nem vagyok profi. Amit én tudok szakmailag, az semmivel sem több, mint amit bármelyik másik átlag konyhatündér tud. Elég egy csipetnyi érzék, és még egy csipetnyi érdeklődés. Mondhatnám, hogy lelkes vagyok, van ízlésem, jól fotózok, de szerintem a legfontosabb az, hogy jól tálalok, és ezt nem a tányérokra értem. A tapasztalatom azt mutatja, egyáltalán nem kell trendi különlegességekkel előállni, ha az írás nemcsak információt közöl és szórakoztat, hanem emberi. És ez nem azt jelenti, hogy magánjellegű témákkal traktálom az olvasót, hanem azt, hogy természetes vagyok. Talán ez a legfontosabb. Ez a hang hiányzik a ti rovatotokból.

– Nagyon jó beszéd volt, meggyőztél. Egyszerűen kiment a fejből, hogy a saját PR-osod vagy – nevetett az Eszternél fiatalabb főszerkesztő. – Kérhetek majd elvitelre pár habcsókot?

– Habcsókot? – Eszter zavarba jött, és felpattant. – Azonnal megnézem, van-e még. – Persze tudta, hogy nincsen, már miért lett volna? Az egy dolog, hogy az ő blogját így hívják, na de ez a Sütibolt Hajni üzlete, és különben sincs tél. – Sajnos elfogyott az utolsó darab is – tért vissza a lányhoz de mindenképpen küldetek neked a holnap sütésből a szerkesztőségbe. – Előre dühöngött, hogy eggyel többféle édességet kell majd előállítania.

– Jaj, köszönöm, nagyon figyelmes vagy. És az első cikket mikorra tudnád szállítani? Bevezető szöveg, recept és kép. Minden héten kettő. A receptet teljesen rád bízuk, de természetesen különbözzön az oldaladon megjelentektől. Az egyiket szerdán, a másikat pedig pénteken tennénk ki – kérdezte a lány, miközben körbejárt a cukrászdában. – Olyan jó neked, hogy ez az üzlet a tiéd lehet. Nekem egy ilyen bolt az álmom – sóhajtott.

– Azt hiszem, nekem is – mondta ki lassan Eszter, és elmosolyodott: – Megfelel, ha jövő hét hétfőre küldöm az első receptet?

*

Drága Piri, ennek a Franknek azóta nem írtam, és nem is hívtam, megnyugodhatsz. Még a telefonszámát is kitöröltem, bár a jegyzeteim között megvan, úgyhogy ezzel azért nem dicsekszem. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy napokig

valóban azt gondoltam, hogy majd én A megváltoztatom és idomítom. En leszek az igazi az életében. De aztán észhez térített az élet. Egyébként tényleg nevetséges, hogy mennyire javíthatatlanok vagyunk, mi, nők. Képesek vagyunk az ép eszünket háttérbe szorítani, és hagyni, hogy sodorjanak az érzelmeink. Tényleg Frank illata hatására képes voltam azt hinni, hogy ez a férfi kell nekem, és majd én megmutatom neki, hogy neki is szüksége van rám. Elfelejtettem minden negatívumot vele kapcsolatban, és csak arra tudtam gondolni, hogy minket a jóisten is egymásnak teremtett. Most gondolj bele, Piroska, mi lett volna, ha ebbe belemászom. Benne vagyok, szenvedek és remélek, aztán meg elfogy a parfüm a háznál? Mi több, az országban, sőt a világban soha többé nem lehet kapni Frank illatát, amiért beleszerettem, hittem benne, kitartottam mellette? Én lettem volna a lány, akit tényleg az orránál fogva vezettek.

Egy hülye barom. Még jó, hogy tulajdonképpen percekig tartott ez az eszement állapot. És jó, hogy voltam annyira gyáva, és nem hagytam faképnél Balázst. En nem fogom keresni Frankét. De azért jó volna, ha ő is megkímélne, nehogy megingasson a fene nagy tartásomban.

Puszil a te Esztered

*

Csókolom, drága. Láthatom még?

Frank mindössze ennyit írt. Eszter pedig már törölte is az üzenetet.

– Ha kicsit is elbizonytalanodtam volna, ez az SMS akkor is észhez térít – gondolta. – Eszem megáll, ennek a pasinak

bizonyára mintái vannak lementve, amiket küldözget az épp aktuális nőinek. Névre sem kell emlékezni, a kapcsolat szintjére sem.

Eszter csak pufogott, miközben pontosan tudta, a fő baja nem Frank, hanem saját maga. Nem tudja túltenni magát azon, hogy egy fiúnak ő egyértelműen csak trófeának kell, és gyakorlatilag nincs remény az átformálására. – De hátha mégis. Hátha nekem sikerül – zakatolt Eszter agyában.

Holnap este a kocsmában? – pötyögte be végül villámgyorsan, és mielőtt észhez tért volna, már rá is nyomott a küldés gombra.

Két órán át ült tűkön, míg megérkezett a válasz: *Rendben, hétkor ott.*

Eszter dühös volt magára, hogy belement. Utálta Frankét, amiért az orránál fogva vezeti. Eléri nála, hogy percenként nézze a telefont, ugyan mikor válaszol. Aztán persze csalódott a semmi kis üzenet láttán, és nézegeti előlről-hátulról, hátha kiolvas belőle egy kicsit többet, mint ami.

Nem értette, miért nem elég neki Balázs, aki kiszámítható, érthető és megbízható. Miért kell neki az izgalom, és miért pont Frankkel szórakozik, akinek minimum két gyereket kell eltartania. Bezzeg Andrew milyen jó fogás! – jutott eszébe. – Már valaki másnak! Nem szerető, hanem elvált férfi, és sehol egy gyerek vagy egy gyerektartás.

Olga néni volt a soros, ő állt a pultban. Eszter a kezébe nyomta a piros-zöld kockás kötényt, hálálkodott egy keveset a szolgálataiért, majd ráérősen leült az egyik asztalkához.

– Ugyan, édesem, már ezerszer mondtam Sanyikának is, hogy nagyon szívesen. Hidd el, Pali bácsi is örül, hogy van egy kis nyugta otthon – magyarázta Olga néni, miközben a pultban rendezgette a süteket. – Álló nap fejtheti a keresztretjvényt, és

én nem kötök bele percenként. Bár most megint éjjel-nappal együtt leszünk, hogy Hajni hazajön.

Eszter eddig az ablakon bámult kifelé, de most a pult felé fordult. Valami nem stimmelt, de nem tudta, mi.

– Vagyis hát már akartam mondani, aranyom, ha majd hazajön Hajni, és már nem kell segíteni, akkor elmennénk Horvátországba megint a papával. Tudod, a lányomékhöz.

– Persze. Persze, Olga néni. De tetszik tudni, Olga néni akkor jön-megy, amikor csak gondolja. Ez itt mégsem egy munkahely.

– Tudom, Eszterkém, nem is azért mondom.

Balázs lépett be az üzletbe, megölelgette Esztert, a szeretetéből még Olga néninek is jutott. Majd elővette a mérőszalagot, és vizsgálni kezdte a lehetőségeket. Tervezgette, hova kerülhetnének a mediterrán csemegékkel teli polcok, és további négy asztalka. Kezdetnek ennyi elég lesz – gondolta. – Már ha Eszter végre rábólint, és Hajni is méltóztatik előkerülni.

Ezután szétváltak útjaik. Eszter egy volt kolléganőről halandzsázott Balázsnak. Sürgősen találkoznia kell vele, hogy kidumálhassák az exmunkahelyüket. A kocsmá felé vette az irányt, ami szerencsére még véletlenül sem olyan kerületben volt, ahol gyakran megfordult volna bárki a baráti köréből.

Frank az épület előtt várta, és köszönés helyett hosszan szájon csókolta. Esztert jóleső bizsergés járta át a végtelen zavar mellett.

A kocsmában Frank unicumot kívánt, illetve Esztert, ezt egy órán belül a tudomására hozta. Egy haverja közeli lakását ajánlotta fel helyszínül. Eszter megint úgy érezte magát, mint egy kamasz lány, aki először szembesül azzal, hogyan

működnek a férfiak. Vagy szerencsés, vagy csak egyszerűen gyáva, de eddig mindig elegánsabb megoldásokkal találkozott.

Folyamatosan járt az agya, tipródott, mit nyerhet, mit veszíthet azzal, ha elmegy a férfival. Kipróbál egy ilyen is. Végül is már nagylány. Nincs elkötelezve. Legalábbis ő ezt gondolja. De mit gondol Balázs? Hát igen, Balázs arra vár, hogy Eszter döntsön. Mert ő már döntött. Ő Esztert akarja. Nem ilyen vehemens, mint Frank, mindenesetre hosszabb távon. Legyen ez az ő leánybúcsúja? Megér ez az éjszaka annyit, hogy utána büntudata legyen Balázssal szemben?

Ezeket gondolkodott, miközben Frank folyamatosan tette neki a szépet, több évtizednyi rutinnal. Néha odament az éppen zenélő együtteshez, hogy néhány szót váltson a haverjaival, vagy újabb adag fröccsöt szállított Eszternek.

– És mondd már meg nekem, Eszter, hogyan kerültél te be a tévé reggeli műsorába? Van neked ott valamilyen ismerősöd?

– Tulajdonképpen a véletlen műve. Ajánlottak anélkül, hogy kértem volna. Viszont éltem a lehetőséggel. És valószínűleg elégedettek voltak velem, hiszen újra elhívtak.

– És tényleg olyan jóban vagy a műsorvezetővel, amennyire látszik?

– Csak nem megnézted a neten a főzéseimet? Hát ezt azért igazán nem kellett volna. Nem, nem vagyok jóban. Miért kérdezed?

– Hát hogy tudnál-e szólni neki, hogy minket is hívjanak be. Szívesen zenélnék már egy kereskedelmi televízióban.

– Nem. Nem tudnék neki szólni. És különben jó, ha tudod, nem is neki kell. Nem ő szerzi a műsorba az embereket, azért ezt, azt hittem, tudod.

– Hát akkor annak, aki kitalálja, kik legyenek benne? Kérhetek ilyen tőled?

– Az az igazság, hogy nem.

– Most mi van, miért sértődtél meg? – kérdezte Frank értetlenül.

– Én ugyan nem sértődtem meg.

Eszter kisétált a mosdóba, alig bírt magához térni a meglepetéstől.

– Döbbenetes, hogy hogyan használja ez a férfi az embereket. A nőket, a kapcsolatokat. Piroskától mit akart vajon a rózsáival? A lakását?

Taxit hívott, aztán odament Frankhez, és elkészönt tőle. – Most szívatsz, bébi? – kérdezte a férfi meglepetten. – Hát én még ennyit nem hajtottam nőre, esküszöm.

– Már nem kell tovább fáradoznod – mosolygott rá Eszter, és örült, hogy Frank megkönnyíti a dolgát. – Örülök, hogy megismertelek, de nem jókor érkezted az életembe. Megpróbállak nem keresni téged, kérlek, te is tegyél így. Szia.

– Mikor ismered már be végre, hogy minden tetteddel Balázst választod? – mondta magának hazafelé, a taxiban. –

Hogy nem keresel állást, mert bár nem vallód be magadnak se, de tudod, hárman fogjátok csinálni a boltot. Nem mész bele már semmilyen kalandba, pedig tegnapelőtt még szingli voltál.

*

Édesem. Piri ír. PIRI ÍR. JÓL FIGYELJ. Az az érzésem, hogy te úgy képezed, a válás utáni gyászidőszak minimum egy évig kell tartson. Ez már akkor bebizonyosodott, amikor azt mázoltad a főbérő falára, hogy egy év múlva boldog leszel. Hála az égnek és az őrangyaloknak, hogy nem a véreddel tetted mindezt.

Ez a szövegrész utólag került bele, Kati nővér is hozzá szeretne szólni a témához: Kedves Eszter, a válóperem után beültem egy presszóba, rendeltem egy konyakot. Azért azt, mert a filmekben is azt rendeltek a nők maguknak. Cigarettázni vágytam, mert olyan jól illett volna a hangulathoz. Na de hát azt se tudtam, hogy kell. Végül azóta se próbáltam. Aztán odajött hozzám egy férfi, látta, hogy szomorú vagyok, meg akart vigasztalni. Nagyon jól beszélgettünk. A volt férjemnek öt év alatt nem volt annyi kérdése hozzám. Frissen elvált szomorú nőként mártírarccal három óra múlva elbúcsúztam tőle. Aztán egy év múlva férjhez mentem az egyik kollégámhoz, aki most már kilenc éve a férjem. Egyetlen kérdése sincs hozzám. És én egyre gyakrabban gondolok arra a férfira a presszóban. Ma már tudom, hogy a boldogság már a válásom napján elérkezett. És én nem vettem észre, mert azt hittem, aznap a gyász a dolgom. Minden jót kíván neked: Katalin Ugye elhessegetted ezt a Ferit, akarom mondani Frankét? Amióta vidéki rezidenciámra költöztem, szerencsémre sehogy se talál ide se Frank, se a rózsái. Pedig már kidolgoztam egy tervet, hogyan kérem meg Katalint, hogy töredék áron értékesítse a rózsákat a helyi virágárusnál. A pénzt elfeleznénk, ő arra költi, amire akarja, én a büfében csokoládét vásárolok belőle. Képzeld, jobban kívánom az édességet, mint valaha. Igazság szerint egy pohár finom pezsgőt is innék, na de hát azt itt nem árulnak. Meg nem is tudom, hogy mit szólnának, ha rajtakapnának. Tudom, hogy most megfordul a fejedben, hogy behozol termoszban, de ne tedd. Vékony falú, csiszolt ólomkristály poharamból szeretnék pezsgőt inni. OTTHON. Komolyan mondom, kezdem elveszíteni a türelmemet.

És ugye elhiszed, hogy Balázs nem véletlenül került az utadba? Tisztán emlékszem, hogy én is mondtam, kapd össze

magad, mert sosem lehet tudni, mikor futsz össze egy volt osztálytársaddal. Na jó, én azt mondtam osztálytársnőddel. Remélem, tényleg rendesen néztél ki az első találkozásnál! A szívem, a megérzéseim, az összes kártyám és számítógépes asztrológiai programom azt súgja, hogy Balázs az igazi. Ő a te karmád. Tudom, utálod ezt a szót. De nem véletlenül került újra az utadba. Nem lezárnod kell a vele való kapcsolatot, hanem újrakezdened.

Ezt már azért is javaslom, drágám, mert álomban gyermeket vártál.

Nagynéni leszek! Ugye lehetek? Akkor végre mindenki elhiszi, hogy csak ötvenöt éves vagyok.

Míg te ezen az e-mailen tipródsz, én elkezdek neveken gondolkodni.

Ha legközelebb jössz: egy kis Sacher-tortára vágyom. A Gerbeaud-ból. Ugye nem sértődsz meg?

Csókol Piroska, aki mindössze 55

*

Sziasztok!

Egy újabb nemsütemény-recept. Remélem, tetszik a fotó. „Előző életemben” kizárólag karácsonykor ettem libamájat. De a legutóbbi ünnep érdeklődés hiányában kis híján elmaradt. Így most pótolom be. Nehogy már két éven át ne egyek! Hogy miért pont most?

Mert szembejött velem a piacon a hentesnél. És mert nem vagyok egyedül, van kivel megosztani a boldogságot. És van még egy örömhírem, de csak jövő héten árulhatom el. Pedig legszívesebben már most világgá kiabálnám!

A szózott, borsozott libamájat ujjnyi szeletekre vágom, száraz, olaj nélküli, ám felhevített serpenyőben mindkét oldalát egy percig sütöm. Utána 200 fokos előmelegített sütőbe teszem kb. 5 percre. Úgy tervezem, kalácsszeleteket pirítok mellé, és kitalálok egy jó köretet. A lilahagyma-lekvár már kicsit unalmas, ezért másban gondolkodom. Kizárólag olyan alapanyagból, ami van itthon, elég volt kiadásnak a libamáj. Fokhagymát találtam, le is vágtam a fejek csúcsát, alufóliába csomagolok egyenként 2-3 darabot. Sózom, borsozom, picike olívaolajjal megöntözöm, és a fóliában kb. 45 percet sütöm 180 fokon. Ha kicsit kihűl, ki tudom egészben nyomkodni az édes, illatos gerezdeket, amiket még egy kevés olívaolajjal, balzsamecettel és száraz rozmaringgal varázsolok pikánssá. Persze hízott kacsamájjal is próbálkozhatunk, az olcsóbb, és majdnem olyan finom lesz. Én pezsgővel szeretem. Bármilyen meglepő, szárazzal.

*

Jól érezted magad a kolléganőddel? Nemsokára odaérek hozzád.

Balázs reggeli SMS-e azonnal kikergette az álmod Eszter szeméből. Jézusom, remélem, nem azért kérdezi, mert sejt valamit, vagy meglátott tegnap valamelyik ismerőse a kocsmában. Na még csak az kéne, hogy pont akkor leplezzen le, amikor lezártam végre ezt a soha el sem kezdődött, inkább csak a fejemben létező dolgot Frankkel.

A csók miatt is lelkipurdalása volt. Arra gondolt, el kellett volna löknie Frankét, úgy, mint az óvodában utoljára a szemtelenkedő Csabát. – Udvariasságból csókolózom? Nem

akarom megsérteni, és hagyom, hogy megcsókoljon? Hát én nem vagyok normális. Tudok én egyáltalán valamire nemet mondani? – gondolkodott.

Legszívesebben megírta volna Balázsnak az igazat. Elmesélte volna az egész történetet, de szerencsére győzött a józan ész, és az éjszakai főzést osztotta meg vele SMS-ben: *A találkozó semmilyen volt. Sültöttem libamájat, hozzáál pezsgőt. És pizzamát. A holnapai kaját is megfőztem, fejből* – írta Balázsnak.

Balázssal ebéd után a kanapén heverésztek. Mindenki a maga laptopján böngészett, halkán szólt egy Adele szám, és hol egyiküknek, hol másikuknak jutott eszébe valami történet. Eszter még mindig furcsállta, hogy ilyen békésen, megfelelési kényszer nélkül is el lehet lenni egy pasival. Amíg a volt férjével élt, úgy érezte, mindig a topon kell lennie. Annyira uralkodott rajta Andrew, hogy már lassan azt is elfelejtette, milyen Eszternek lenni úgy igazán. Sok mindent köszönhetett neki, és sok jó évük volt, de végre, hosszú időn át újra élesen látta, hogy mi nem stimmelt a kapcsolatukban. És boldog volt, hogy az összehasonlítást úgy tudja elvégezni, hogy most van egy szemlátomást sokkal jobb, méltóbb kapcsolata.

– Kijössz velem holnap Piroskához? Be szeretnélek mutatni neki – kérdezte meg egyszer csak Balázst.

– Húha, ez már majdnem olyan, mintha elismernéd a szüleidnek, hogy újra összejöttünk – nevetett a fiú.

– Arra is nemsokára sor kerül. Vagyis akkor, ha már anyám nem izgul folyton Hajni miatt. Hanem esetleg rám is tud figyelni.

– Eszter, neked is elszólta magát a minap Olga néni? Amikor arról beszélt, hogy a férjével mennek megint a lánya nyaralójába.

– Valami furcsa volt a mondanivalójában, igen, de nem tudtam megállapítani, mi.

– Kétségtelenül összevissza beszélt. Kicsit zavarba is jött. De én most arra jutottam, hogy azért, mert tudja, hogy hol van Hajni.

– Azt akarod mondani, hogy a lánya nyaralójában?

– Azt.

– Hogy a jó francba! Erre magamtól is rájöhettem volna! Na akkor szedjük össze magunkat, most azonnal indulunk. Piroska és a pezsgője várhat, először hazahozzuk Hajnit. – Eszter nagyon dühös lett. Olga néni asszisztál az ő szerencsétlenkedéséhez? Hogy beleszakad a munkába? Hogy tiszta ideg, mert nem tudja, hogy hol a testvére? – Először Olga nénihez megyünk, ő szépen megmondja a címet. Te beleírod a GPS-be, és elindulunk. Ha nem találjuk otthon, addig szobrozzok Hajni horvátországi ajtaja előtt, amíg elő nem kerül.

Elkezdett öltözni, Balázs is kikapcsolta a laptopját, és épp a farmerjét vette fel, amikor csöngettek. Eszter kelletlenül elindult a bejárati ajtó felé.

Az ajtóban a testvére állt egy ismerős férfival, de hirtelen nem ugrott be Eszternek, hol találkozott már vele.

– Hajni! Hát nem hiszem el! Előkerültél! – ölelte át Eszter a húgát.

– Roland hazahozott – mondta Hajni, és Eszternek úgy tűnt, kicsit zavarban van.

– Roland? Ó, ez itt tényleg a pasi a bankból. Na, egyre jobban bonyolódik a történet – méltatlankodott magában Eszter. – Na, gyertek beljebb! Úgy képzeld, éppen indultunk

volna érted, mert Balázs most világosodott meg, hogy te Olga néni lányának a nyaralójában vagy. Vagyis voltál.

– Igen, Olga néni segített. Hívott tegnap, hogy úgy néz ki, elszóltta magát – mosolyodon el Hajni. – De akkor már mindegy volt, mert megbeszéltük Roland-dal, hogy ma hajnalban hazaindulunk.

Balázs is előkerült a fürdőszobából, így míg a két férfi bemutatkozott egymásnak, Eszter behúzza a szobába Hajnit.

– Miért ő hozott haza? Hát én mindent befizettem, ha jól tudom, most nincs tartozásod. Különben is, ő a bankban dolgozik, nem a behajtócégnél. – Eszter egyszerre akart tisztázni mindent.

– Jaj, dehogy is, miket gondolsz – nevetett Hajni –, a fantáziádnak egyszerűen semmi sem szabhat határt. Vagy inkább a paranoiádnak? – nevetett tovább, Eszterben pedig ment fel a pumpa húga lazasága láttán. – Nagyon úgy néz ki, Roland azért jött el értem Horvátországba, mert fontos vagyok neki – váltott Hajni. – Egyszer csak beállított. Már előzőleg leveleztünk, és ne haragudj, testvérem, de valamiért neki elárultam, hogy pontosan hol vagyok. És aztán ott volt az ajtóban. Ahogy én most itt.

– Eszem megáll. Sanyi helyett Roland megy ki érted? Mi van most? Nincs Sanyi, Roland van? Vagy mi? – próbált meg Eszter suttogva kiakadni.

– Sanyi nincs. Ez már biztos. Még nem mondtam meg neki, de nyilván tudja. Mindent megtett azért, hogy ez így alakuljon.

– Vagyis inkább semmit – helyesbített Eszter.

– Igen. Vagyis inkább semmit. – Hajni lehajtotta a fejét.

– Egyet mondjál még, mert ki kell mennünk. Mégiscsak most ismerkedett meg ez a két fiú, nem biztos, hogy flottul

megy a társalgás nélkülünk. Roland ki tud rángatni téged az érzelmi zűrzavarodból? Segít, hogy új életet kezdj?

– Úgy érzem, igen. Ezért jöttem vele haza.

– Na szép. Azt hittem, azért, mert hiányzóm – ölelte meg testvérét Eszter, és alig hitte, hogy két kő is legördült azon a napon a szívéből.

– Ugye te is itt tudsz maradni, Roland? – váltott át tegeződésre Eszter. – Mert azt bizony meg kell ünnepelnünk, hogy végre hazajött a testvérem. – Mit ennél, Hajnikám? Libamáját ne kérj, azt pár órával ezelőtt kajáltunk, most még nem kívánom – nevetett.

Amíg Hajni felhívta a szüleit, hogy megnyugtassa őket, és a fiúk óramárkákról beszélgettek, Eszter ismét nekiállt főzni: húga tonhalas paradicsomos pennét kért, pillanatok alatt el tudta készíteni. Bort nyitott, szerencsére volt otthon St. Andrea. Grissinit tett ki, kevés pestóval előételnek. Talált még a hűtőben kapribogyót, azt is feltálalta.

Hajni pedig ült az étkezőasztalnál, és csak mesélt. Olga néni ötletéről, hogy hova is bújjon el. A vonat-útról. A bárról, ahová alkalmi munkára jelentkezett. Arról, hogy milyen egyedül volt. Pedig alig volt az apartmanban. És tulajdonképpen a kollégák is rendesek voltak, nem sokat kérdezgették, de odafigyeltek rá. Hogy mennyit gondolkodott Sanyin, de tulajdonképpen feleslegesen, mert a fiú megválaszolta a kérdést: nem jött utána. És aztán egyszer csak írt Roland egy egyáltalán nem hivatalos levelet. Ő meg válaszolt, beszélgettek, és Hajninak jólesett. Aztán elment érte és hazahozta.

Az újabb csengetést kutyaugatás is követte. Pillanatokon belül tele lett a kis lakás, megérkezett Falat a lányok szüleivel. Eszter ránézett a serpenyőben rotyogó szószmennyeségre, és további konzerveket, serpenyőket vett elő. Ahogy újra

szétszállt a lakásban a piruló fokhagyma illata, végtelen megnyugvást érzett. Mindenki ott volt, akit szeretett. Csak Piroska hiányzott. Hajni bemutatta a szüleinek Rolandot, aztán már csak Falattal foglalkozott. Így apjának rögtön volt alkalmja Eszterre térni.

– Lányom, jól látom, hogy ez a fiú itt maga Balázs? Az, akit elhagytál, és akinek hazudtál tizennyolc éves korodban?

– Igen, örülök, hogy megismerted. Ezek szerint mély nyomot hagyott benned.

– Eszter. Bennem nem Balázs hagyott mély nyomot, hanem az a nyár és a veled történetek. Tisztáztad magadat? Nyugodtan nézhetek bele a szemébe? Vagy segítenem kell tiszta vizet önteni a pohárba?

– Apu, ne csináld már ezt. Persze hogy elmondtam neki mindent. Hetek eltelték már az újbóli első találkozásunk óta. Vele voltam külföldön is a múltkor. Mindent megbeszéltünk. Nem volt könnyű, de úgy tűnik, túl vagyunk rajta.

– És most ő a régi-új barátod? – szólt bele a társalgásba az anyja.

– Igen, nagyon úgy néz ki.

– Örülök neki. Tulajdonképpen sokkal rokonszenvesebb, mint Andrew. – Eszter megszokta már, hogy az anyja sosem köntörfalazott, és az sem érdekelte, hogy szókimondásával megsért-e valakit. – Hajói emlékszem, nagyon szerette a főztömet.

– Na, akkor már tényleg minden a legnagyobb rendben lesz – mosolygott Eszter.

– És Andrew tudja, hogy most már nemcsak ő, hanem te is megtaláltad a boldogságot? Remélem, kiteszel valami fényképet magatokról a Facebookra. A szomszédasszonyom lánya is ezt csinálta, hogy bosszantsa a volt férjét.

– Nem bosszúból lett ilyen hamar valakim. És nem érdekel, hogy Andrew tudja-e vagy sem. Örülök, hogy van nekem Balázs, és úgy tűnik, végre megnyugodhatok mellette.

– Megbízható fiú volt már gyerekeknek is, nem kell tartanod a csalódástól, lányom. Becsüld meg őt – tette hozzá az apja, aki mostanában kicsit gyakrabban érzékenyült a szokásosnál. Eszternek eleinte szokatlan volt, hogy a keménykezű apja érzelgőssé vált, de aztán beletörődött az életkorral járó, tulajdonképpen pozitív változásba. – Jobb későn, mint soha. A végén még Balázzsal is kedves lesz. Andrew-hoz sok szava úgysem volt – gondolta Eszter.

Késő éjszakáig volt együtt a család. A kicsi konyhában üldögéltek, a szülők gyerekkori történeteket meséltek a lányokról. Balázs egyiket-másikat be is tudta fejezni, emlékezett még rá tizenöt évvel ezelőttről. Örültek, hogy együtt vannak, az üzletről pedig ráér majd másnap beszélni.

*

Közepesen gyors vacsora, olyan finom mártással, hogy magában, kenyéren is megennénk.

Annyi a csalás, hogy a húst (lehet tarja, karaj) egy éjszakára bepácolom szójaszósza, zúzott fokhagymába, olívaolajba. Kevés balzsamecet, borsot, hangulat szerint szárított zöldfűszereket adok hozzá.

A húst mindkét oldalán erős lángon megsütöm, majd egy kis borral, vízzel, húsalaplével, ki hogy szereti, még fedő alatt lassú tűzön párolom. Amikor megpuhult, erős lángon zsírjára megsütöm. Letakarva félreteszem, hogy ki ne hűljön.

A pácléből pedig mártást készítek. A megsütött hús zsírján megdinsztelem a hagymát, pár gerezd fokhagymát is teszek bele feldarabolva. Ha nem elég, még dúsítom szójaszósszal, balzsamecettel. Esetleg egy kis halszósszal, hogy minél különlegesebb legyen. Felöntöm egy kevés vörösborral, hamar kipárolog belőle az alkohol, és megragadom az alkalmat, hogy magamnak is töltsék egy fél pohárral.

Egy kanál vaját és egy kanál lisztet elkeverek, folyamatos kevergetés mellett besűrítem vele a szószt. Forralni már nem szabad, a mártás pedig gyönyörű krémes lesz.

A krumplihoz legjobb az újkrumpli vagy a parázskrumpli. Hajában teszem fel főni, hideg, sós vízbe. Amikor megfőtt, óvatosan karikára vágom, majd olívaolajas serpenyőbe szórom. Előre megfonnyasztott póréhagymát adok hozzá, és feta sajtot morzsolok bele. Az aprítógépbe kétnapos száraz kenyérből teszek egy-két szeletet, egy gerezd összevágott fokhagymát és fél csokor petrezselymet. Kevés parmezán sajt, só és nagyon kevés szárított chili dobhatja még fel a zsemlemorzsánkat. Vékonyan meghintem ezzel a köretet, meglocsolom olívaolajjal, majd a sütő grillfokozatára kapcsolok, és pár perc alatt rápirítok.

Nem tudom eldönteni, melyik a finomabb, a köret vagy a mártás – ti mit gondoltok, kedves Korall-olvasók?

*

– Szia, Piszike. Láttam a blogon, hogy libamájat sütöttél. Kár, hogy karácsonykor már nem csináltál. Én azóta nem ettem. Írtad, hogy ketten eszitek. Örülök, hogy boldog vagy. És remélem, Hajni is előkerült. A.

Elmegy ez a fészkes fenébe, miért kell, hogy belerondítson az idillbe – dühöngött Eszter Andrew e-mailje láttán. Próbálta megfejtetni, hogy vajon milyen célból született meg ez a levél. Forwardolta rögtön húgának, aki szerencsére már szintén felébredt, és hamar válaszolt is rá: *Egyszerűen megkönnyebbült. A végtelen lelkipurdalása után. Hidd el, nem olyan bonyolult ő, hogy most elkezdjen technikázni.*

Eszternek, vagyis az önérzetének nem tetszett a válasz. Elhatározta, hogy a levelet megmutatja Piroskának is.

Balázs lent várta a ház előtt, több üveg pezsgőt tett a csomagtartóba. Kaptak belőle a nővérek a recepción, és az orvosi szobába is bevitt két üveggel. Eszter táskájában legalább tíz műanyag pezsgőspohár volt, a szekrény tetején lévő piknikosárból vette ki.

Először ő ment be a kórterembe, nehogy Piroskát váratlanul érje, hogy férfi látogatója akad. De Eszternek nem kellett volna aggódnia.

Piroska éppen a szomszéd ágyon fekvő asszonyt istápolta, megigazította a párnáját, töltött neki narancslét, és meg is itatta.

Amikor meglátta Esztert, felragyogott az arca.

– Biztos vagyok benne, hogy hoztál pezsgőt – mondta ki lassan.

– Hoztam hát! Vagyis Balázs, merthogy ő is itt van. Bejöhet? Vagy felveszel egy melltartót?

– Alig várom! – mosolygott Piroska.

Eszter kicsit féltékeny is lett, amikor meglátta, Piroska és Balázs hogyan néznek egymásra. Már-már gyanakodni kezdett, hogy talán rokonok, Balázs nem más, mint Piri unokája, akkora volt az összhang rögtön közöttük. Balázs gyorsan kinyitott egy üveggel, kitöltötte a poharakba, vitt ki a recepcióra is, és kapott egy-két jobb bőrben lévő szobatárs is.

– Igyunk arra, hogy Hajni mégsem disszidált. Eszter új karrierjére is koccinthatunk, és arra, hogy Piroska egyre jobban van! – mondta.

– Sőt. Piroska annyira sokat javult, hogy ha egyenletes a teljesítménye, hamarosan hazamehet – közölte egy mély, határozott hang.

Eszter ereiben megfagyott a vér. Bejött egy orvos a szobába. Most mi lesz? Kellemetlen helyzetbe hozták Pirit, mindjárt meggyanúsítják őket, hogy el akarják tenni a betegeket láb alól.

– Piroska, csak egy kortyot legyen szíves, az élmény kedvéért. Ne keverjünk koktélt a gyógyszerekből, ha lehet kémem. Mennék haza egy óra múlva, vár a család, nem akarok pluszmunkát magamnak – aztán az orvos Eszterék felé fordult.

– Nagyon büszkék vagyunk Piroskára, holnap fel is fog lépni nálunk. Orvostanhallgatók jönnek, nekik mutatja be, mennyire gyorsan tanul meg újra írni és beszélni.

– Hát nem is Piroska lenne, ha nem vállalta volna a produkciót – mondta Eszter megkönnyebbülve, hiszen arra számított, hogy szégyenszemre kivezetik őket innen.

A mindig minden iránt érdeklődő Baláznak rögtön volt pár kérdése az orvoshoz, így Eszter megmutathatta Piroskának Andrew e-mailjét.

– Mit gondolsz?

– Önző szemétláda – mondta meglepően gyorsan Piroska.

Aztán legyintett egyet, kérte Eszter laptopját, és írni kezdett: – Bizonytalan. Nem tudja, jól döntött-e. Nem szereti a lányt. Nem érzi jól magát a bőrében, és azt akarja, hogy te se. Nehogy válaszolj!!!

– Jó, megpróbálom megállni. Pedig olyan szívesen elküldeném a francba.

– Foglalkozz Balázssal és a jövőddel. Ő a boldogság, és az élet.

– És Andrew a csalódás, Frank pedig a tévedés.

– Na, a legnagyobbat Frank tévedett. Azt hitte a marha, hogy nincsen családom. A fiam mesélte, hogy mennyire leesett az álla, amikor a lakásom ajtaja előtt összefutottak.

– Csak nem eltartási szerződésre fájt a foga?

– Attól tartok, igen. Rózsát azóta nem küld. Már nem vagyok jó parti. Már csak Zsófiát kellene rászoktatni, hogy kicsit ritkábban látogasson, és isten bizony, rohamosan javulnék. De térjünk a tárgyra, nekem két név tetszik: Hanna és Dani. Te gondolkodtál?

– Dehogyan gondolkodtam, Piroska, ne őrjíts meg.

Az orvos kiment, Balázs feléjük fordult, ők pedig nyomban felfüggesztették a társalgást. Piroska érdeklődve nézett Balázs felé.

– Balázs, úgy, úgy, úgy ö-rü-lök ne, neked. – És ez így is van, ha energiát fektet abba, hogy csengő-bongó hangján biztosítson róla – erősítette meg Eszter.

– Piroska, köszönjük az angyalaidnak a támogatást, úgy néz ki, velünk kapcsolatban jó munkát végeztek. Most pedig beszélj velük, hogy koncentráljanak rád – mondta mosolyogva Balázs. – Hamarosan kezdjük Hajni boltjának a kibővítését, már ha ő is rábólint. Úgy beszélünk róla, mintha már száz százalék lenne, pedig még csak most jött haza, most tudjuk elkezdni a tervezést. Mindenesetre számítunk rád a menüsor tesztelésénél – folytatta.

– Piroska, ha összekapod magadat, isten bizony szervezek neked egy fellépést is oda. Bármit előadhatsz. A verseidet. István verseit. Eric Clapton-dalo-kat. Bármit.

– Sza-va, szavon fog-lak.

*

– Rendben. Csináljuk a boltot ezentúl hárman – egyezett bele Hajni. – A sütikínálat szerintem maradhat a régi. Miket fogsz főzni?

– Arra gondoltam, hogy reggelire kínálnánk croissant-t, pirítóst, tojásrántottát ízlés szerint. Aztán lenne mindennap egy tejszínes alapú tészta, egy paradicsomos tészta – hogy mindenki megtalálja a kedvencét. Lenne hideg téstasaláta is, egy-két zöldsaláta igény szerint a rendelkezésre álló alapanyagokból, hússal vagy a nélkül, különböző öntetekkel. És gyümölcsök. Szerintetek?

– Jól hangzik. Saját sütésű kenyeret kínálunk majd, úgyhogy annak az elkészítését is próbáljuk meg beírni az órarendünkbe – mondta Balázs. – És bevezetjük saját márkás szörpjeinket elvitelre is. Hajni bodzája, Eszter málnája. Terveztetünk hozzá virágos matricákat, vagy amit szeretnétek. Nagyon sok dolgunk lesz az elején, utána pedig már csak dolgoznunk kell – nevetett.

– Én bármiben segítek, csak bocsássatok meg nekem – Sanyi lépett be a Sütibolt ajtaján két nagy csokor virággal és egy üveg borral a kezében.

– Az ajánlatod nem kielégítő, de megfontolhatjuk – mosolyodott el halványan Hajni, aztán hátat is fordított a fiúnak.

– Én azért még kétszer is meggondolom, barátkozom-e veled – tette hozzá mogorván Eszter. – De munkakapcsolatban már most is lehetünk. Én vagyok a munkáltató, te pedig ingyen cipekedsz.

– Igyunk a Sütibolt újrainítására! – javasolta Balázs.

– És arra, hogy Eszternek megjelent a *Korallon* az első receptje!

– Jut eszembe, *Korall*, a főszerkesztőnek nagyon ízlett a futárral küldött habcsók.

– Na, akkor azt is felvesszük a sütikínálatunkba. Egyszer sütünk egy héten. Mondjuk minden szerdán – lelkesedett Hajni.

– Csak el ne felejtjük kivenni a tetejére a tojásfehérjét, mielőtt belekeverjük a diót!

*

Eszter alig hat hónappal a költözés után újra a dobozain ült. A bútorokat már elszállította Balázs, így láthatóvá vált a fal a felirattal.

Egy év múlva ilyenkor újra boldog párkapcsolatban élek. (2011. július 11.) – Ki gondolta volna, hogy így felgyorsulnak az események – mosolygott Eszter. Még felment a blogjára, hogy olvasóival is megossza az albérlettől való búcsúzást, és hát valahogy el kellett ütni azt a kis időt.

Két éve olvassátok a bejegyzéseimet, és remélem, ez még jó sokáig így lesz. Se ti nem untok meg engem, se én a főzést és a posztolást.

Az utóbbi fél évben rengeteg minden történt velem, amit ti végigkövettetek. Jó, tudom, nem mindent mondtam el, de a kommentekből látszott, hogy sok történést megéreztetek.

Hogy is volt? Hát elváltam, aztán megtaláltam az igazit. Ugye, hogy ez az ideális sorrend szerintetek is? Aztán munkahelyet váltottam. A munkám a hobbim lett, méghozzá saját vállalkozásban. Jól hangzik, ugye? Az azért nem titok, hogy baromi sokat kell érte dolgozni. A testvérem is jó passzban van, képzeliétek, szerelmes, és viszonozzák! Idős

barátnőm, Piroska kijöhetett a kórházból, egyre jobb az állapota, az orvosok szerint egy csoda.

Eszter abbahagyta az írást, és kisietett a fürdőszobába. Most már pontosan értette, mit mondott Piroska. Visszasétált a nappaliba a dobozához, és felhívta Balázst: – Szerintem a komódot ne cipeljétek fel. Úgy néz ki, kell a hely egy kiságynak.